

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 568

"ΑΣΠΙΟΤΗ-ΕΛΚΑ,"

ΠΑΝΘΡΩΠΙΚΩΝ

3

Εβδομαί

Μαλλιαρές κουβέντες

Είδα προχθές τούς «μαλλιαρούς», αξύριστους, γεννάτους
πού γιώρταζαν «όμαδικά, τὰ πενήντάχρονά τους»!

Καί ήταν δλ' οί «μαλλιαροί»
«πεζόγραφοι καί ποιητές»,
όλοι σοφοί κι' όλοι γεροί,
πολύ γεροί Παλαμιστές.

Εκάμανε συγκέντρωσιν πολύ σπουδαίαν, ήτις
έγινε σπουδαιότερη,
γιατί οί περισσότεροι
«ζητήσανε» καί «μίληξε» ό Κώστας ό Κουρήτης,
όστις ύπήρξεν εύφραδής, σάφέστατος, όξυς,
καί ειπε τὰ εξής:

— Πενήντα χρόνια τώρα,
γεμύτα θυελλώδικια, καταιγιδιάρα μπόρα,
οί σκέψεις μας γουρμάσανε
κι' ήρθανε καί τις μάσανε
οί νέοι στιχουργιάρηδες, κι' οί νέοι πεζογράφοι.
Ζήτω, γκαρίζω, ρέ παιδιά, τó μαλλιαρό σινάφι!
Τή γλώσσα μας τόσον καιρό βαρέθηκα νά σιάνω,
ανάθεμά τονε τόν Πώπ, τόν καθαρευουσιάνο!
(«Ακούστηκαν ζητωκραυγές
έδω άπ' όλες τις «μεριές»).

— Λοιπόν της καθαρεύουσας τó ύφος τó βαρό της
— συνέχισ' ό Κουρήτης —

έγώ τó στραπατσάρησα μ' όρμητικότητα κάργα,
κι' ειπα στόν Πώπ καί στή λοιπή σχολαστική μαφία!
«Τραβάτε, ρέ, αλάργα,
Συμβολαιογραφεία!».

Θέλουμε νάνε δώ κι' όμπρός, τó κάθε πράμμα ταχτικό,
μασσήστε τις Γραμματικές καί φάτε τó Συνταχτικό
κι' έλάτε νά τόν πνίξουμε μέ θόρυβο καί σάλο
μέσ' στήν όρθογραφία

τόν Γιώπ πού λέν πώς όνομα έχει πολύ μεγάλο
κι' έχει ένα όνομα, μωρέ, μέ δύομιση ψηφία!

Κι' ό Πώπ μαθών, άπήντησε:

— Μά τώρα άπό τούς μαλλιαρούς.. ζητάς όρθογραφία;
Θά τούς σκυλόβριζα πολύ, άς έχουν όμως χάρη
πούν' όπαδοί του φίλου μου του Γιάννη του Ψυχάρη.
Γιατί ό μακαρίτης

δ,τι κι' άν ήταν, βρέ παιδιά, δέν ήτανε Κουρήτης.

Εύ.—

ΤΕΤΑΡΤΗ

17

Αύγουστου 1938

Σ' ΑΥΤΟ
ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Κ
Ο
Ρ
Ι
Τ
Σ
Ι
Α
Π
Ο
Λ
Υ
Τ
Ε
Λ
Ε
Ι
Α
Σ

568

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ταν προσφέρεται σε ανθρώπους που δεν είναι σε θέση να την εκτιμήσουν. Έννοώ τον άντρα σας φυσικά. Γιατί έσείς είσαστε πάντα μια ευγενική ύπαρξη ξεχωριστή και τόσο αταίριαστη με τον βίαιο χαρακτήρα του. Και θλίβομαι υπερβολικά που εξ' αφορμής μου, έστω και χωρίς να φταίω, σ' έχει επιβάλει τώρα μια ζωή μαρτυρική... Έμένα μη με λογαριάζετε καθόλου, αλλά σ'ας βεβαιώ πως μου κάνει πολύ κόπο να σ'ας συλλογιέμαι σ' αυτήν τη ζωή που περνάτε και λυπάμαι ακόμα πιο πολύ που λόγω αυτού του ανόητου έπεισδίου στερήθηκα την καλή σας φίλια. Μά βεβαιώθητε πως τώρα, όσο σκέφτομαι όλα αυτά, σ'ας εκτιμώ και σ'ας συμπαθώ περισσότερο από κάθε άλλοτε και μακάρι να μπορούσα να σ'ας φανώ χρήσιμος σε κάτι. Θάταν ή μοναδική μου ίκανοποίηση και να ξέρετε πως όταν τυχόν με χρειαστήτε θά με βρήτε πάντα πρόθυμο και φίλο αληθινό...

Αυτή τη τηλεφωνική συνομιλία της έκανε καλό. Ήταν πράγματι ένας εξαιρετικός άνθρωπος. Και ψάχνοντας μέσα στον κύκλο των γνωριμιών της δεν εύρισκε άλλον απ' αυτόν αληθινά για μια φίλια και μια εμπιστοσύνη. Κι' όπως της είχε έκείνος έτσι ένοιωθε κι' αυτή τώρα, πως τον εκτιμούσε και τον συμπαθούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Μέσα μάλιστα στην απομόνωσή της ή συμπάθεια αυτή ήταν μοναδική κι' είχε κάποια στοργή και κάποια τρυφερότητα που χωρίς να το καταλαβαίνει ένοιωθε τώρα για πρώτη φορά. Σιγά-σιγά η σκέψη της άρχισε να γεμίζει από την ύπαρξη του διωγμένου φίλου. Κι' όταν ύστερα άπ' ο μερικές ημέρες της τηλεφώνησε για να τη ρωτήσει αν όλα πάνε καλά, άκουσε τη φωνή του με κάποιο καρδιοχτύπι κι' ένοιωσε κάποια τρυφερή συγκίνηση που δεν άφισε αδιάφορο τον συνομιλητή της. Ή συνέχιση της βάρβαρης στάσης του άντρα της έκανε λίγο-λίγο ώστε ή άσυνείδητη αυτή συμπάθεια να μεταβληθεί σε άκατανίκητη έρωτα. Έπικρινε ένοιωσε τώρα συχνά στο τηλέφωνο μαζί του, οι όμιλίες τους ξεκαθάρισαν κι' άλλαξαν τόνο και το μυαλό της δεν τό άπασχολούσε τώρα τίποτε άλλο παρά πως θά μπορούσε να τον συναντήσει. Της είχε γίνει μαρτύριο ή άνικανοποίητη αυτή έπιθυμία. Μά ο άντρας της την κρατούσε κλεισμένη και με γλίτα δυο τεχνάσματα κατορθώθηκε ή έξοχική έκδρομή εκείνης της ημέρας με μια φιλική συντροφιά, καθώς κι' ή συνάντησής της με τον άνθρωπο που τώρα τον αγαπούσε τρελλά χάρις στη στάση του άντρός της...

—Έχεις δίκιο. Τά πράγματα αλλάζουν έννοια όταν κανένας τα προσέξει στα βαθύτερα ελατήριά τους. Και θυμάμαι τώρα να σου διηγηθώ μια παρόμοια περίπτωση, μιας κυρίας που άπάτησε τον άντρα της, αλλά από στάση του δλότελα αντίθετη απ' αυτήν που μου διηγήθηκες. Ο άντρας της διηγόταν συχνά στη γυναίκα του για ένα φίλο του, μεγάλο πιανίστα που είχε γίνει διάσημος κι' έδινε ρεσιτάλ στο έξωτερικό κι' έρχόταν στην Ελλάδα μόνο το καλοκαίρι για να ξεκουραστή και να δη τους δικούς του. Και της τον περιέγραφε, όχι μόνο ως σπουδαίο καλλιτέχνη, αλλά και ως μοναδικόν άνθρωπο, για την άνατροφή του, τις γνώσεις του, τον χαρακτήρα του, την άνοιχτή καρδιά, τις γενναιοδωρίες

του κι' ακόμα για τις έπιτυχίες που είχε στις γυναίκες. Δόν Ζουάν, άνθρωπος του κόσμου, φημισμένος, σοφός, πλούσιος, ευγενικός. Τίποτε δεν του έλειπε. Κάθε τόσο εύρισκε την ευκαιρία να τον θυμάται, να τον έγκωμιάζει, να τον φέρνει παράδειγμα, ώστε ή γυναίκα του έπλασε από τις περιγραφές αυτές τον τύπο του ιδεώδους ανθρώπου. Συχνά τον σκεφτόταν κι' αυτή μέσα στις όνειροπολήσεις της και μέσα στα ταξίδια της φαντασίας της και κάποτε τον έβλεπε στον ύπνο της σ' ένα όνειρο σκανδαλιστικό κι' ένοχο. Της φαινόταν σαν να τον γνώριζε καλά κι' όταν καμιά φορά έπληττε τον σκεφτόταν με άνακούφιση.

Ός τόσο δεν έτυχε να τον γνωρίσει, ούτε το καλοκαίρι εκείνο που ό πιανίστας ήρθε στην 'Αθήνα παρ' όλο που ό άντρας της τον συνήνησε κι' έκαναν μάλιστα ένα —δυό φορές παρέα μ' άλλους φίλους.

Ένα βράδυ έν τούτοις ή φαντασία της προχώρησε κάπως στην πραγματικότητα. Ο άντρας της είχε έρθει σπίτι με κάποιον φίλο τους και στο τραπέζι επάνω ήρθε πάλι ή κουβέντα για τον διάσημο καλλιτέχνη. Και σε μια στιγμή που ό άντρας της διηγόταν τις γυναίκες κατακτήσεις του και τις θαυμάστριες που είχε χάρις στο ταλέντο του και στη φήμη του, του ήρθε ή ιδέα να του κάνουν μια φάρσα, έτσι για να δουν πως υποδέχεται μια έρωτική έξομολόγηση και να γελάσουν. Έβαλε λοιπόν τη γυναίκα του και τον ζήτησε στο τηλέφωνο, άνωμότως φυσικά, σαν μια άγνωστη θαυμάστριά του και του είπε μερικά λόγια θαυμασμού και έρωτικής διαχύσεως. Ο πιανίστας δεν κατάλαβε βέβαια την προέλευση του τηλεφωνήματος ούτε και φάνηκε να ένδιαφέρεται να την μάθει, μά άπήντησε με ευγένεια, με

χιούμορ και με τρυφερότητα. Ύστερα έκλεισε το τηλέφωνο κι' ό άντρας της με τό φίλο του τό βρήκαν άρκετά έξυπνο και διασκεδαστικό και γέλασαν πολύ.

—Τόν τσακώσαμε τό φίλο. Έτσι λοιπόν μιλά στις θαυμάστριες του. Τόν είδες τον κατεργάρη; Έχει τον τρόπο του. Και πού να φανταζόταν από που ήταν τό τηλεφώνημα.

Και πάλι άφισε τον έαυτό του σ' ένα πλατύ γέλιο. Ένώ ή γυναίκα του έσέρβιρε τον καφέ κι' ό φίλος του πρόσφερε τσιγάρα.

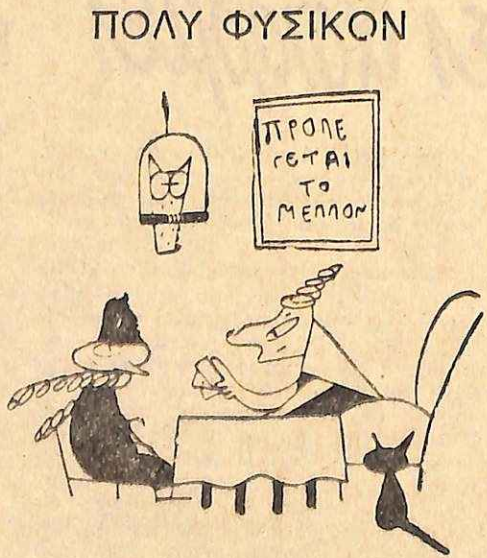
—Αν όμως για όλους τό τηλεφώνημα αυτό είχε τον χαρακτήρα μιας άβυσσας φάρσας, στην κυρία δεν έκανε καθόλου την ίδια εντύπωση. Μόλις τό τηλέφωνο έκλεισε, της δημιουργήθηκε ή έντύπωση πως ή έρωτική έξομολόγησης που του έκανε ήταν κάτι που τό πίστευε χωρίς να τό ξέρη, ήταν κάτι που ήρθε πολύ φυσικά κι' άβίαστα παρ' όλο που ποτέ δεν θά είχε τό θάρρος να τολήσει από πρωτοβουλία δική της. Όπως έπίσης τά τρυφερά λόγια που της είχε ό πιανίστας δεν τ' άκουσε καθόλου διασκεδάζοντας, μά τά πήρε τοίς μετρητοίς για λογαριασμό της κι' ένοιωσε μια ευχάριστη συγκίνηση τόσο, που άρχισε να σκέφτεται μόνη της κατά ποιόν τρόπο θά έδινε μια συνέχεια στο φανταστικό αυτό ειδύλλιο.

Έτσι από τό βράδυ εκείνο ή φαντασία της, άρκετά τροφοδοτημένη από τις τόσες σχετικές διηγήσεις ως τότε, απέκτησε κι' ένα στοιχείο πραγματικότερο που την έβαλε σ' επικίνδυνους πειρασμούς. Έπιθυμούσε ζωηρά να γνωρίσει αυτόν τον αξιολάτρευτο άνθρωπο. Για μια στιγμή σκέφθηκε πως θά ήταν φυσικό να ζητήσει του άντρός της να τον προσκαλέσουν. Μά ή σκέψη αυτή δεν της άρεσε καθόλου. Θά ήταν μια τυπική γνωριμία χωρίς όέληγτρο, χωρίς ένοχο ρίγος. Άπεφάσισε λοιπόν να του τηλεφωνήσει πάλι, άγνωστη κι' άνώδυμη, περισσότερο τρυφερή και πιο συγκεκριμένη. Έδωσαν ένα ραντεβού κι' έγινε δική του. Μονάχα για μια φορά, γιατί την παραπάνω μέρα ό πιανίστας έθευγε πάλι για τό έξωτερικό. Ός τόσο δεν ήξερε καθόλου ότι ή περαστική αυτή έρωμένη του ήταν ή γυναίκα ενός φίλου του. Τό άντελήφθηκε μόλις τό άλλο καλοκαίρι που ξαναγύρισε στην 'Αθήνα και συναντήθηκε τυχαία στο δρόμο με τό φίλο του και τη γυναίκα του που του την σύστησε με την προσθήκη πως ήθελε από τόσον καιρό να τον γνωρίσει κι' ή ευκαιρία δεν είχε παρουσιασθή...

Τήν Ιστορία αυτή μου την διηγήθηκε ύστερα από χρόνια ό ίδιος ό καλλιτέχνης που τον συνάντησε σε μια τουρνέ του στην 'Ιταλία. Κι' ευτυχώς που ύπήρχαν αυτές οι τουρνές κι' έτσι ή περιπέτεια δεν έπληρε μάς, ούτε ό σύζυγος έμαθε τίποτε, ούτε και κανένας συνάδελφός σου ώμελήθηκε απ' αυτή άναλινδύνοντας την ύπόθεση του διαζυγίου όπως έσύ.

—Και ποιόν θεωρείς υπάτιο; —Μά φυσικά τον άντρα της. —Δέν χωρεί άμφιβολία. Και στις δύο περιπτώσεις φταίει ό σύζυγος. Έστω κι' αν οι άφορμές βετες. Στή μια από πολύ ένδιαφέρον και στην άλλη από πολλήν άδιαφορία. —Και τό σωστό βρίσκεται πάντα στη μέση. Είναι σύμφωνος...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΥΞΑΣ

—Πώ! Πώ! Τρείς άσσοι κούπα! Θά έχετε μεγάλες έπιτυχίες στον έρωτα...

...σοβαροί λόγοι διαζυγίου

Μας είναι γνωστόν με πόση ευκολία χωρίζουν οι άνθρωποι στην 'Αμερική. Για ένα τίποτε, μπορεί να έκδοθ ή διαζύγιο. Κάποτε, όμως, ή άπλότης της αιτιολογίας είναι τόσο, που άγγίζει τα όρια του κομικού.

Σας δίνομε παρακάτω δέκα από τους λόγους αυτούς, για να κρίνετε και μόνοι σας. Πρόκειται περί είσαριθμών περιπτώσεων που έχουν σημειωθ ή τώρα τελευταία.

1—Η ΚΑ ΣΑΡΑ ΣΑΝΤΕΡΣ, από την Ν. Ύόρκη, έζήτησε και έπέτυχε τό διαζύγιο της, γιατί ό σύζυγός της, μολονότι δεν την έδειρε ποτέ, χτυπούσε έν τούτοις με μια μαγκούρα τους τοίχους, λέγοντας: «Θάβει να ήσουν έσύ!»

2—Ο Χ. Γ. Ρ. ΣΑΜΠΕΛ, από τό 'Οχάιο, έζήτησε και έλαβε διαζύγιο, γιατί διεισπύσθη, μετά την τελετή του γάμου, ότι ή γυναίκα του, είχε τό ένα μάτι... κάπως μικρότερο από τό άλλο!

3—Η ΚΑ 'ΕΛΕΝΗ Γ. ΣΜΙΘΣΟΝ, από την Νέα Ύερσέη, έζήτησε και έπέτυχε τό διαζύγιο, γιατί ό άνδρας της, συνήθιζε τώρα τό καλοκαίρι να κοιμάται τον κήπο και όχι στο κρεβάτι τους!

4—Η ΚΑ ΒΙΟΛΑ ΜΠΕΚ, από την Ν. Ύόρκη, έζήτησε και έπέτυχε τό διαζύγιο, γιατί ό άνδρας της την υπερέωνε να τρώγη συχνά κοτόπουλα βραστά!

5—Η ΚΑ Γ. Σ., από τό Σαιν Λουίς, έζήτησε και έλαβε τό διαζύγιο της, γιατί μια μέρα στο τραπέζι, ό άνδρας της πέταξε κατμουτρα ένα πιάτο γεμάτο φαγητό.

6—Ο Χ. 'ΑΡΘΟΥΡ Λ. ΤΖΟΝΣΟΝ, από τό Κάνες, έζήτησε και έλαβε τό διαζύγιο, γιατί ή γυναίκα του δεν έννοούσε να τον συνδεύσει στο μάτι του «κάτι» (είδος πάλης).

7—Η ΚΑ 'ΑΝΤΑ ΛΕΟΝΑΡ, από την Νέα Ύόρκη, χορεύτρια, είδική στις κλακέτες, έζήτησε και έλαβε τό διαζύγιο, γιατί ό άνδρας της ήθελε να κάνει τρυφερότερες μαζί της, κάθε φορά που εκείνη έγυμνάζετο στον χορό.

8—Ο Χ. ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΟΥΪΛΣΟΝ, από τό Σικάγο, έζήτησε και έλαβε τό διαζύγιο, γιατί διεισπύσθη όκτώ μέρες μετά τον γάμο τους, ότι ή γυναίκα του είχε ψεύτικες μασέλλες!

9—Η ΚΑ Λ. ΜΠΕΝΤΡΟΥΦ, από την 'Ινδιάνα, έζήτησε και έπέτυχε τό διαζύγιο, γιατί ό άνδρας της πήγαινε τά βράδια και παρακολουθούσε μαθήματα, αντί να πηγαίνει στο σινεμά!

και 10—Η ΚΑ ΠΟΛΑ, από την Μασαχουσέτη, έζήτησε και έπέτυχε τό διαζύγιο, γιατί ό άνδρας της δεν ήταν ευχαριστημένος... από τον τρόπο με τον όποίο διηθούσε τό αυτοκίνητό τους!

Ιστορίες... δίχως φαντασία

ΔΕΝ ΤΡΩΝΕ ΠΙΑ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥΣ

Είναι γνωστόν ότι οι Κινέζοι, ιδίως της καλής τάξεως, αφήνουν τά νύχια τους να μεγαλώσουν υπερμέτρως. Είναι επίσης γνωστόν, ότι όταν παραμακραίνουν δεν τά κόβουν, αλλά τά τρώνε, τά ροκανίζουν μάλλον, σιγά-σιγά, άπαράλλακτα όπως μερικά κακοαναθρεμμένα παιδιά τά δικά τους. Λοιπόν, στο Φουτσέου, οι πιστοί άκόμη στην παράδοση των μεγάλων άρχών, δεν τά τρώνε πιά αλλά τά κόβουν... και τά πουλουν! Άγοραστές τους είναι ένας έργοστασιάρχης φαρμακευτικών ειδών, ό όποιος τά κονοποιεί — άφου βέβαια, πρώτα, τά καθαρίσει...—και κατασκευάζει με την σκόνη τους μια πάστα, ή όποια είναι ένα κι' ένα για τον πονόλαιμο!

Ο έργοστασιάρχης αυτός, ασφαλώς, θά συγκαταλεχθ ή μια μέρα μεταξύ των μεγαλύτερων μεταρρυθμιστών της Κίνας!

ΧΩΡΙΣ ΟΥΤΕ ΕΝΑ Ε

Ο υίστερ Ούόρντ, από τό Λός Άντζελες, κατέφερε ένα πολύ σπουδαίο πείραμα: Έγραψε ένα ρομάντσο 50110 λέξεων, χωρίς να χρησιμοποιήσει ούτε μια φορά τό γράμμα Ε. Πώς τό κατώρθωσε, αυτό δεν μπορούσαμε άκόμη να τό εξακριβώσουμε!

Ο ΑΛΛΟΣ ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ

Συνήθως οι άνθρωποι πηγαίνουν στοδ ή δοντογιατρούς για να βγάλουν τά δόντια τους. Αυό κυρίως, στη Χάγη, έδημισύργησαν τό προηγούμενο ότι έβγαλαν αντί τά δόντια τους, ή μια τά μαλλιά της άλλης! Είχαν συναντηθ ή τυχαίως στην αίθουσα άναμονής: και άμέσως μια παληά έρωτική αντίζηλία τους έφούντωσε και τις έορξες την μια πάνω στην άλλη.

Φυσικά οι άλλοι παλάται έσπάησαν εις φυγήν, προς μεγάλη άπελπισία του άτυχου δοντοίατρου, με πολύ κόπο κατάρρε να χωρίσει τις δυό μαινόμενες γυναίκες, και να της στείλη ξεμαλλιασμένες και καταματωμένες στα σπίτια τους!

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣ

Γνωστότατον Παρισινόν συγγραφέα μεγάλου χιούμορισταν, τον έπλησίασε μια μέρα σ' ένα σαλόνι ή κόρη γνωστού επίσης βιομηχανού και τον ρώτησε:

—Γράφεις πολλά έργα, κύριε; —Πολλά, δεσποινίς! —Πόσα; —Έκατόν δυό. —'Ω! Μά είναι φοβερόν! φώναξε με ύφος έντρομο ή δεσποινίς.

Η “ΕΒΔΟΜΑΣ”

δα δημοσίευση:

Στό φύλλον 569 :

Η ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ

Ένα δυνατό διήγημα του
Κ. Δ. ΜΠΟΓΡΗ

Στό φύλλον 570 :

ΕΝΑ ΜΟΥΣΕΙΟ

ΤΡΟΜΟΥ

ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μιά συνταρακτική καμπάνια

Στό φύλλον 571 :

3 Νέα άναγνώσματα

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΔΡΑΓΑΣ

Ίστορικό άνάγνωσμα

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

Σύγχρονο, περιπετειώδες
μυθιστόρημα

ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΥΡΑΚΟΥ

Αυτοβιογραφία

Στό φύλλον 572 :

ΠΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΕΤΑ Η ΕΡΩΤΙΚΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ένα έξαιρετικώς ένδιαφέρον κεφάλαιο του Όδηγού Καλής Συμπεριφοράς

'Αφού έκαμε τόν γύρο του κόσμου 'Ο Χάουαρντ Χιούζ

Τό αμερικανικό κοινό έπεφύλασε έν θουσιώδη ύποδοχή στόν κατακτητή του διαστήματος, κατά την επάνοδό του.

Πάνε τώρα κάπου δέκα χρόνια από την ημέρα που ξέφανε στο Χόλλυγουντ ένας νέος, ως 25 ετών, αδύνατος, αρκετά συμπαθητικός αλλά με μια εμφάνιση όχι και τόσο έντυπωσιακή.

Περίμενε πολλές ημέρες, με εξαιρετική υπομονή, στους προθαλάμους των διαφόρων μεγιστάνων του φιλμ, ώσπου κάποιο πρωί έγινε το θαύμα και κατόρθωσε να μιλήσει με έναν από τους κυρίους αυτούς που δίνουν ακρόαση πιο δύσκολα κι' από τον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, Ρούζβελτ.

—'Ηθελα να φτιάσω ένα φιλμ, είπε δειλά ο νέος στον αυστηρό μεγιστάνα. Μά εκείνος του απήντησε με ύφος κάθε άλλο παρά ένθαρρυντικό.

—Φτωχέ μου φίλε, Μην γάνεις τόν καιρό σου άδικα. 'Αν θέλαμε να χρησιμοποιήσουμε όλους αυτούς που μά' έχουν μιλήσει μέχρι σήμερα να παίξουν στον κινηματογράφο δεν θα προλαμβάναμε να χρησιμοποιήσουμε κανέναν από τους δικούς μας.

—Συνγνώμη, τόν διέκρινε τότε ο νέος. Δέν ζητάω να παίξω σέ φιλμ, αλλά να φτιάσω μόνος μου, για δικό μου λογαριασμό, ένα φιλμ.

'Ο διευθυντής κύτταξε τόν άγνωστο από κεφαλής μέχρι ποδών και ύστερα σκάζοντας στά νέλια του είπε :

—Ξέρεις ότι η δουλειά αυτή κοστίζει μερικές εκατοσταριές χιλιάδες δολλάρια ;

Τό πρόσωπο του νέου έλαμψε τότε από γάργα.

—Μόνον μερικές εκατοσταριές χιλιάδες ; Σας βεβαιώνω ότι φανταζόμουν πως κάθε ταινία θα έστοίχιζε δύο

μέχρι τρία εκατομμύρια δολλάρια. 'Αν είναι έτσι τότε μπορώ να φτιάσω δύο ταινίες αντί για μία που λογάριάζα.

Οι μεγιστάνες του Χόλλυγουντ άρχισαν φυσικά άμέσως να ενδιαφέρονται για τόν άνθρωπο αυτό. Ζήτησαν πληροφορίες για την οικονομική του κατάσταση και πληροφορήθηκαν ότι είχε πολύ περισσότερα εκατομμύρια από όσα υπολογίζανε ή μάλλον, για να μιλήσουμε ακόμη πιο καθαρά, κανένας δέν μπορούσε να πη πόσα εκατομμύρια είχε.

'Ενας νέος με 30 εκατομμύρια

'Ο νέος αυτός, που όνομαζόταν Χάουαρντ Χιούζ, είχε κληρονομήσει από τους γονείς του άπειρες έκτασεις που κρύβανε μέσα τους άκένωτες πηγές πετρελαίου. Σήμερα είχε 30 εκατομμύρια μά αύριο, μία νέα πηγή μπορούσε να τά κάνει 40, 50, 100. Ποιός μπορούσε να τό ξέρη ;

Δέν πέρασε πολύς καιρός και μία νέα κινηματογραφική εταιρία ιδρύθηκε στο Χόλλυγουντ, ή «Κάντο-Φιλμ Κόμπανυ» που ήταν προσωπική επιχείρηση του Χιούζ. Τά λεπτά ήταν άφθονα και έτσι όλα προχωρούσαν χωρίς την παραμικρή δυσκολία. Ψυχή της νέας εταιρίας και δεξί χέρι του Χιούζ ήταν ο φίλος του άεροπόρος Ουίλλιαμ Ουέμαν, που, όπως μαθεύτηκε, τώρα με τό τελευταίο άεροπορικό κατόρθωμά του Χιούζ, ήταν ο άνθρωπος που του έμαθε να οδηγεί άεροπλάνο, αλλά

και που του έβαλε την ιδέα του φιλμ.

'Η εταιρία έκανε συμβόλαια για να γυρίση, την ταινία «'Αγγελοι της Κολάσεως» και άγκαζάρισε μαζί με άλλους για πρωταγωνίστρια την Γκρέτα Νίσεν, μία νέα Σουηδέζα που, όπως λέγανε τότε στο Χόλλυγουντ, προσωριζότανε να έκθρονισή την Γκρέτα κάρμπο.

'Ο καινούργιος 'άγγελος της Κολάσεως

Μά τά πράγματα ήρθαν διαφορετικά.

'Ο Χιούζ, που δέν πάτουσε ποτέ του στο στούντιο, αφήνοντας όλες τις φροντίδες του γυρίσματος στον φίλο του τόν Ουέμαν, παρουσιάστηκε κάποιαν ημέρα εκεί συνοδευόμενος από μία ώραιότατη ξανθεία κοπέλλα έως 18 χρονών. Με μία άπάθεια, σαν να έλεγε τό πιο άπλο πράμμα στον κόσμο είπε στον Ουέμαν :

—'Αλήθεια, να σοι συστήσω την μίς Τζιν Χάρλοου που θα παίξη τόν ρόλο της πρωταγωνίστριας στο φιλμ που γυρίζεις.

'Ο Ουέμαν έβαλε τις φωνές.

—'Αδύνατον. Τώρα έχουμε αρχίσει τό γύρισμα με την Γκρέτα Νίσεν, όλο τό σενάριο, έχει προσαρμοσθεί στο πρόσωπό της. Θα έπρεπε τώρα να τά πετάξουμε όλα όσα φτιάσαμε, να διακόψουμε τό γύρισμα και να ξαναπιάσουμε από την αρχή. Λογάριασε τί θα σοι στοιχίσει αυτή η δουλειά ;

—Τό ξέρω, αλλά βλέπεις τώρα υποσχέθηκα στην μίς Χάρλοου ότι θα παίξη αυτή τόν πρώτο ρόλο, ήταν ή άπάντησις του Χιούζ.

Την άλλη μέρα όλο τό Χόλλυγουντ ήξερε ότι ή Τζιν Χάρλοου θα έπαιζε τόν κύριο ρόλο στην ταινία «'Αγγελοι της Κολάσεως», ότι ή Γκρέτα Νίσεν είχε εισπράξει έκτός από τήν άπόζημιωση που έγραφε τό συμβόλαιο και ένα μυθικό ποσόν επί πλέον και τό κουτσουμπολό έδινε κι' έπαιρνε, μάλιστα με τόν ισχυρισμό ότι ο βαθύπλουτος Χιούζ ήταν έρωτευμένος με την Χάρλοου.

Μά τά πράγματα δέν ήταν έτσι. 'Ο Χιούζ, βρέθηκε μία μέρα άντιμέτωπος μιάς ηλικιωμένης κυρίας στο σαλόνι ενός μεγάλου ξενοδοχείου του Χόλλυγουντ.

—'Ελθε μαζί μου μία στιγμή, του είπε ή άγνωστη κυρία, να σας δείξω την γυναίκα που γυρεύετε για τό φιλμ.

Και χωρίς να τόν άφήση να πολυσκεφθή τόν ώδήγησε σε μία πραγματικά ύπεροχη νέα γυναίκα που έπινε τό άπεριτίφ της μαζί με δύο κυρίους.

'Ηταν ή Τζιν Χάρλοου, ή άποθέωσις της ξανθής ομορφιάς, μαζί με τόν μέλλοντα πεθερό της και τόν άρραβωνιαστικό της με τόν όποιο παντρεύτηκε λίγες ημέρες ύστερα.

'Ο Χιούζ τά έχασε, υποκλήθηκε βαθεία και μη ξέροντας τί άλλο να κάνει είπε στην Χάρλοου :

—Δεσποινίς, θα παίξετε τόν πρώτο

σε τρεις μέρες και 17 ώρες παντρεύτηκε την Κάθριν Χέμπουργν

ρόλο στην ταινία μου «'Αγγελοι της Κολάσεως».

'Εννοείται ότι οι λεπτομέρειες αυτές όταν μαθεύτηκαν έκαναν μία φοβερή ρεκλάμα για τό καινούργιο φιλμ και όλοι το περίμεναν με άνυπομονησία.

Μά αυτό δέν έννοούσε να τελειώση. 'Ο Χιούζ είχε τσιμπηθεί για τά καλά με την Τζιν Χάρλοου και έπειδή δέν του δινόταν εύκαιρία να την συναντήσει άλλοι παρά στο στούντιο, είχε πει στο φίλο του τόν Ουέμαν να τραβήξει τό γύρισμα όσο μπορούσε. 'Αλλά κάποιαν ημέρα έπρεπε να τελειώση τό φιλμ και έτελειώσε.

Οι ειδικοί του Χόλλυγουντ τό είχαν καταδικάσει προκαταβολικώς. Τό χαρκτηρίζαν ως «πασσατέμπο» ενός έκατομμυριούχου που δέν ήξερε τί να κάνει τά λεπτά του.

Μία νέα στάρ πρώτου μεγέθους

Μά τά πράγματα ήρθαν έντελώς διαφορετικά. Οι «'Αγγελοι της Κολάσεως» έξημείωσαν και σ' αυτήν άκόμη την 'Αμερική μιάν επιτυχία που δέν είχε τό ταίρι της. 'Η Τζιν Χάρλοου έγινε από την μία μέρα στην άλλη «στάρ» πρώτου μεγέθους και τό όνομα του Χάουαρντ Χιούζ βρισκό-

'Ο Χιούζ, κατά μία τελευταία φωτογραφία του.

ταν διαρκώς στο στόμα όλων των 'Αμερικανών.

Κε τά στην φήμη του ως έκατομμυριούχου ήθελε τώρα να προστεθή και ή φήμη του τυχερού ανθρώπου, που, σαν τόν μυθικό Βασιλέα της Φρυγίας Μίδα, ότι έπιασε στο χέρι γινόταν χρυσάφι.

'Η ταινία «'Αγγελοι της Κολάσεως» του έστοίχισε χάρις στις άφάνταστες σπατάλες που έκανε τό έξωφρενικό ποσόν των δύο έκατομμυρίων δολλαρίων. 'Αλλά του τό απέδωσε... τετραπλάσιο.

'Ο Χιούζ απέκτησε γρήγορα την φήμη του έξαιρετικού κουβαντά. Έφτανε να τό ζητήση κανείς μία μικρή ένίσχυση για να βγάλη κι' όλας τό καρνέ του με τά τσέκ από την τσέπη του και να συμπληρώση επάνω ένα ποσό πολύ πιο μεγάλο από αυτό που του είχε ζητηθεί. Διάφοροι επιχειρηματίες τόν περιτριγυρίζαν διαρκώς κάνοντας του προτάσεις για τις πιο παράξενες επιχειρήσεις. Και ο Χιούζ άνακατευόταν σε όλα και τό πιο περίεργο, κέρδιζε απ' όλα.

'Η δεύτερη ταινία «'Αραβικές νύχτες» με πρωταγωνίστρια και πάλι την Τζιν Χάρλοου, του άφισε επίσης 5-6 εκατομμύρια δολλάρια.

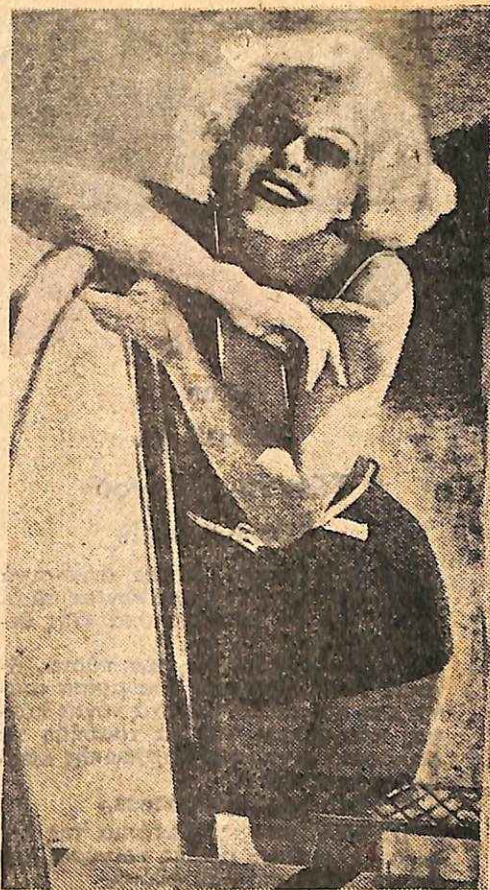
'Ο Χάουαρντ άλλαζει επάγγελμα

Μά είτε γιατί ή Χάρλοου ήταν πολύ έρωτευμένη με τόν πρώτο της άνδρα είτε γιατί ο Χιούζ βρήκε ότι ή Ντολорές ντέλ Ρίο ήταν χαριτωμένη και πιο έλκυστική δέν άργησε να μαθευτή στο Χόλλυγουντ ότι ή Χάρλοου έπαψε να έχη την εύνοια του βαθύπλουτου Χάουαρντ που με άλεστία νίκες του και τις επιχειρήσεις του εύρισκε όλον τόν καιρό να εξασκείται στην άεροπορία και να γίνη σιγά-σιγά ένας από τους πιο τολμηρούς και πιο περιφίμους άεροπόρους του Νέου Κόσμου.

Ότε όμως της Ντολорές ντέλ Ρίο ή βασιλεία είχε μεγάλη διάρκεια. 'Ολοι μάλιστα στο Χόλλυγουντ λένε ότι ο άνθρωπος αυτός που έδειχνε τόση τόλη στον άέρα και στις επιχειρήσεις ήτανε σαν πρωτόβγαλτο παιδάκι άπέναντι στις γυναίκες και ότι ή άγάπη του για την Τζιν Χάρλοου και την Ντολорές ντέλ Ρίο δέν ξεπέρασε τά όρια ενός πλατωνικού θαυμασμού.

Αυτά όμως ανήκουν στο παρελθόν. 'Όταν ύστερα από τό τελευταίο του κατόρθωμα του έναερίου γύρου του Κόσμου προσγειώθηκε στο Φαίρμπανκς, στην Βόρειο 'Αμερική, ή πρώτη του δουλειά ήτανε να τρέξη στο τηλέφωνο και να πληροφορήση για την θριαμβευτική του επιτυχία έναν άνθρωπο που σημαίνει γι' αυτόν τό πάλι.

Την Κάθριν Χέμπουργν, τό μεγάλο άστέρι του Χόλλυγουντ που είναι και ο ήλιος του Χάουαρντ Χιούζ.

'Η Τζιν Χάρλοου δέν θάταν άσφαλώς εκεί που ύπηρε έταν ζούσε αν δέν την άνεκάλυπτε ο Χιούζ.

'Η γοητευτική Κάθριν Χέμπουργν, είναι σήμερα ή εύτυχισμένη σύζυγος του άπαιμένου έκατομμυριούχου

FORITZIA

101

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Τζέννυ Λιβανού

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Η καμριέρα μπήκε σιγά-σιγά στο δωμάτιο, κρατώντας το δί-σκο με τη σοκολάτα «της δε-σποινίδος».

«Εκλείσε πίσω της την πόρτα, ά-φησε το σερβίτιο σ' ένα μικρό τρα-πέζακι και πατώντας στα νύχια πάν-τα, προχώρησε για να τραβήξει τα θαλασσιά ριντώ της παρθενικής κρεβ-βατοκάμαρας.

Μά στη μέση σταμάτησε..

Τα μπλέ πονηρά ματάκια της έρ-ριξαν κλέφτικες ματιές τριγύρω, γε-μάτες έκσταση και φθόγο.

Βρισκόταν στον κοιτώνα της Εύ-τυχίας! Τι λούσο! Τι πολυτέλεια!..

Το στήθος της φούσκωσε από ένα βαθύ στεναγμό. Θυμήθηκε το πρόχει-ρο σκληρό κρεβάτάκι της, τη χαμη-λοτάβανη καμαρούλα της υπηρεσίας-πού, για να κινηθεί, έπρεπε να σκύ-βεις λιγάκι, και το φτηνό παλνοκα-θρέφτη που κάναε νερά κι άλλαζε την όψη του ανθρώπου..

Κύτταξε τριγύρω τα κομψά γυαλι-στερά έπιπλα με το χαρούμενο ανοι-χτό χρώμα του ξύλου, και τους γα-λάζιους χοντρούς ταφτάδες. Κι άφη-σε το βλέμμα της να ξαπλώσει διστα-κτικά στη μέση του κρεβατιού, δι-πλά στη μικρή της κυρία.

Με κρυφή ζήλεια έκανε πάλι τη διαπίστωση πως η μικρή αυτή στρί-γλα, όπως την έλεγε το προσωπικό, ήταν όμορφη.

«Ο ύπνος της είχε σουρώσει το ρό-ζυχνικό στη μέση και το κορμί της, δόλογυμνο, καμωμένο από συμπαγή λάστιχα, που τύλιγε μια καφετιά έ-πιδερμίδα, λεία, θαμνή, τεντωμένη—έκανε το άπλοϊκό μυαλό της καμα-ριερούλας να πιστεύει πως «τα κο-ρίτσια που γεννούν οι άριστοκρά-τες» έχουνε μια δική τους όμορφη, μια όμορφη πολυτέλεια, που δέ-μπορείς να τη βρεις παρά μόνο μέ-στις κρεβατοκάμαρες με τους γα-λάζιους ταφτάδες και τ' αστραφτε-ρά παρκέ. Και τώβρισκε λογικό αυ-τό. «Ο πατέρας της «δεσποινίδος» ή-ταν ο «κύριος»! Πλούσιος, καλοντυ-μένος, μιλούσε γαλλικά και φιλούσε το χέρι στις κυρίες. «Ο πατέρας ο δι-κός της ήταν ο υπάλληλος «Αντώνης. Γέρος, κακομοίρης, αέβριςτος, και με τα χέρια γεμάτα ρόζους. Κι οι δύο τους έφτιαξαν όμορφη κορίτσια. Μά τί τα θές... «Αλλά τα μάτια του λαγού κι' άλλα της κουκουβάγιας, όπως έλεγε κι' η μάνα της. «Εκείνη είχ' ένα σώμα γεμάτο χορταστικές

λιπαρές καμπύλες, που λές κι' είχα-νε «πρόωρο ανάπτυξη» κι' άγωνίζον-τουσαν να ξεχειλίσουν απ' το κομπι-ναζόν και τις άκρες της μεταξωτής κυλοτίτσας, καθώς μάλιστα της έρ-χότανε και στενή γιαν' ήταν άποφό-ρι, κι' η «δεσποινίς Τζέννυ» ήταν σαν μικρή κουκλα λαστιχένια. Τό δικό της το μπουτάκι είχε γεμίσει σπυριά. «Της ηλικίας», της λέγανε. Δέ βα-ρειέσαι! Την ίδια ηλικία είχε κι' η «δεσποινίς», κι' όμως το πρόσωπό της ήταν σαν κερένιο!

«Εμεινε αρκετά λεπτά εκεί, στη μέση της κάμαρας, κυττάζοντας με μάτι έμβροντο την τελειότητα του ξαπλωμένου κορμιού στο κρεβάτι, κι' η άπειρη σκέψη της προσπαθού-σε να ξεχωρίσει τη διαφορά που είχε για το άντρικό μάτι αυτή η όμορφη πολυτέλεια, απ' την άλλη, την κοι-νή όμορφη της πρώτης και της δεύ-τερης ποιότητας.

Κι' αυτό δεν μπορούσε να το κα-ταλάβει! «Ο κ. Μπέμπης, ο γιός του Στεργιάδη, του γιατρού, της είχε ρι-γχή τώρα δυο φορές. Ένώ εκείνη ή-ξερε πως τα είχε με τη δεσποινίδα. Τι την ήθελε λοιπόν την καμριέρα; Παράξενα γούστα!.. Θά της κι' ο κύριος που έχει κάθε μέρα το πιο έκλεκτο μενού, δεν ζητάει άεαφνα να φάη και σκορδαλιά; Γί αυτό λοι-πόν της ρίχτηκε κι' αυτήν ης ο Μπέ-μπης. «Ήταν ή στιγμή που η όρεξή του τραβούσε σκορδαλιά.

Αισθάνθηκε τη μεσούλα της να κό-βεται!

Τόση ώρα στεκόταν όρθη στα νύ-χια!

Περπάτησε τώρα σγεδόν δυνατά, και τράβηξε τις κουρτίνες.

Δυο τολμηρές ακτίνες του ήλιου, που καιροφυλακτούσαν, κυττώντας ένογα πίσω απ' τις γυάλες, πήδησαν αδιάκριτα στο δωμάτιο και πλάγια-σαν άμέσως στο κρεβάτι, γαϊδεύον-τας με θερμή λαγνεία τα γυναικ' πό-δια της «δεσποινίδος».

«Η Τζέννυ τέντωσε τα μέλη της με νωχέλεια.

— Φρόσω.. Τοίμασες το μπάνιο;..

— Ρώτησε μέσα σ' ένα γασμουρητό.

— Σε δυο λεπτά θά είν' έτοιμο, δε-σποινίς.

«Αναγκώθηκε.

«Ο ήλιος άρχισε τώρα να παίζη με το ξανθό, μεταξί των μαλλιών της, που γυνόταν ανάκατο μπρός στ' ά-γουροξυπνημένο μπουτάκι της. Οι δυο συμμετρικές σφαίρες του στή-θους της άπειλούσαν με τις μικρές αίγιμές τους να ξεσκίσουν το ύφα-σμα.

Ρούφηξε μια γουλιά σοκολάτα.
— Τι ώρα είναι, Φρόσω;
— Δέκα και είκοσι, δεσποινίς.

Σε λίγο, μέσ' στον πλατύ στρου-γυλό λουτήρα, σκεπτόταν με γλυ-κειές ανησυχίες την καινούργια της ζωή, τη ζωή που άρχιζε από σήμε-ρα. Κρατούσε στα χέρια της μια έ-φημερίδα κι' έκανε πως διαβάζει. Μά πραγματικά τα μάτια της ήταν μόνιμα στριγμένα στην κορυφή της τελετωταίας στήλης:

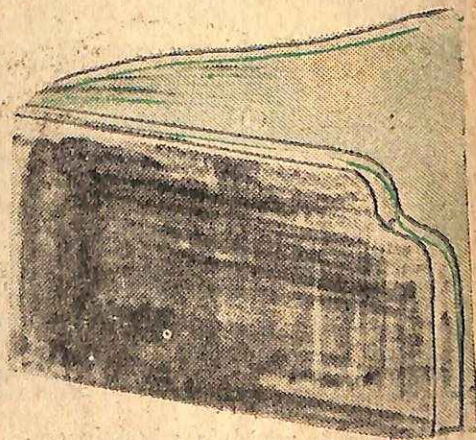
«ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΕΡΓΙΑΔΗΣ:

TZENNY LIBANOU

Έδωσαν ύπόσχεσιν γάμου.»

«Ο πατέρας της είχε γράψει: «άμω-βαίαν ύπόσχεσιν γάμου». «Αλλ' ο Γι-ώργος τώσβυσε. «Ηλιθιος πλεονα-σμός!» της ψιθύρισε στ' αυτί, φιλών-τας το κιάλας. Τι έξυπνος που ήταν, αλήθεια, ο Γιώργος, δηλαδή ο Μπέ-μπης. Γιατί αυτή Μπέμπη θά τον φώ-ναζε! Του ταίριαζε τόσο! «Ήταν σαν ένα μεγάλο μαρό. Δεν τον άγα-πούσε βέβαια, μ' αυτό δεν είχε ση-μασία. Φιλούσε όμορφα, γόρευε πε-ρίφημα, σωφάριζε αρκετά καλά, κι' έπαίξε υποφερτό μπριτζ. «Ήταν ακό-μη καλύτερ απ' τους λίγους, και σάμ-πουν στο τένις του «Ερωτα, που παί-ζουν οι νεαροί κατακτητάι με γυναι-κειές καρδιές αντί για μπάλες! Αυ-τή τη φράση την έλεγε ο ίδιος, κι' η Τζέννυ την εύρισκε χαριτωμένη. «Ή-ταν έξυπνος, σπιρτόζος, ραφινάτος, είχε σουξέ παντού, κι' οι ώραιες κυ-ρίες της «κοσμικής κινήσεως» αν δεν είχαν τόσο θράσος, δέ θά τολμούσαν ποτέ να τον κυττάσουν χωρίς να χα-μνηλώσουν τα μάτια!

Τι άλλα προσόντα μπορούσε νάχη

POLYTELEIA

του κ. Δ. Κ. Ευαγγελίδη

Ένας σύγχρονος σύζυγος, έκτος από μια πιστοποίηση του δερματολόγου του πως διαθέτει καθαρό αίμα;

— «Ο κ. Μπέμπης στο τηλέφωνο.

— Δώστο μου..

«Η Φρόσω μετέφερε τη φωνή του Μπέμπη με το άπαρέγγυό το μπά-νιο.

— Μπόν ζούρ, σερί. Τοιμάζεσαι να βγής;

— «Οχι, παίρνω το μπάνιο μου.

— Με σκανδαλίζεις.

— Γιατί;

— «Έχω κάποια φαντασία, και σοδ

δμολογώ πως μου είναι αρκετή για ν' άντικαταστήσω την τηλεόραση!..

— Κλείσ' τα μάτια σου!

— Τάκλεισα. Δέ γίνεται τίποτε! Σε βλέπω δόλογυμνη.

— Φαίνεται βιάζεσαι πολύ να με δής!

— Τρομερά! Ξέρεις άπόψε περά-σαμε τη νύχτα μαζί.

— Μπα; Ποδ; Στόν ύπνο σου;

— «Ακριβώς!

— «Ω, τον καυμένο! Σε λυπούμαι είλικρινώς.

— «Απλώς, με λυπάσαι;

— «Ε, τί άλλο;

— Δέ μου δίνεις καμιά ύπόσχεση;

— Τι είδους ύπόσχεση;

— Παρηγορητική.

— Σούχω δώσει μιά. Τό γράφουν κι' οι έφημερίδες.

— «Ε, τί λές; Την πραγματοποιού-με γρήγορα;

— Γιατί όχι. «Όποτε θέλεις.

— Βιάζομαι πάρα πολύ. Θά την έ-πισπεύσω.

— Για πότε;

— Γι' άπόψε!

— Δεν είμαστε καλά!

— Μιλώ σοβαρά. Έννοδ να μου κά-νεις άπόψε μια προγαμιαία δωρεά έ-ρωτος! Αλλά... να φανής γενναίο-δωρη!

«Η Τζέννυ έσκασε στα γέλια.

— Τι γελάς;

— Τολμηρότατος έγινες!

— Φαίει το τηλέφωνο. Δέ σε βλέ-πω και λέω έλεύθερα ό,τι σκέπτου-

μα.

— Κι' η τηλεόραση της φαντασίας σου;

— Δεν έμποδίζει, βοηθάει, λοιπόν!

— Τι λοιπόν;

— Είμαστε σύμφωνοι;

— Σε τί;

— «Ότι θά περάσω άπόψε να σε πά-ρω να βοούμε οι δυο μας;

— Τι ώρα;

— Στις 7. Είναι καλά!

— Σύμφωνοι.

— Δός μου ένα φιλι.

— Φύλαξε την όρεξή σου για τω-βράδυ. Θες και προκαταβολή της...

προγαμιαίας δωρεάς;

Και η Τζέννυ έκλεισε το τηλέφωνο ευτυχισμένη...

—

«Μέρες τώρα ο Μπέμπης ζητούσε να της κάνει το πρώτο μάθημα του «Ε-ρωτος. Μά εκείνη άρνιόταν με πεί-σμα. «Οχι από σεμνοτυφία, «Έτσι για να του κεντάη την επιθυμία πε-ρισσότερο. «Ενοιωθε τρομερή ήδονή να τον βλέπει να υποφέρει δίπλα της, τρελλό από πόθο, με τη γυαλάδα της έρωτικής λαχτάρας στα μάτια, και το λαγάνιασμα της αίσθησιακής δίψας στην αναπνοή.

«Ίσως αυτή η έπίμονη άρνηση να τον είχε κάνει να τη ζητήσει σε γά-μο. «Ο πατέρας της δέχτηκε άμέσως. Νέος όμορφος, κομψός και ύποψη-ος κληρονόμος μιας γερής περιουσί-ας, ο γιός του Στεργιάδη, ένσάρ-κωνε το ιδανικό του. Καλλίτερο γα-μπρό δέ μπορούσε να όνειροπολήση ο γέρος Λιβανός, που δεν πήγαιναν άλλως τε και περίφημα τώρα τελευ-τάτα τα οικονομικά του. «Η «Εταιρία του αντιμετώπιζε δύσκολες περιστά-σεις, κι' η ζωή που κάναε ήταν δυσά-ναλογη με τα εισοδήματά του. «Εβα-λε χέρι στα «έτοιμα». «Έκανε και μερικές σπασμωδικές κινήσεις, που δεν του βγήκαν σε καλό, κι' ένα ώ-ραίο πρωί έύπησε με λίγα ύπολείμ-ματα της παλιάς μεγάλης περιουσί-ας. Αυτό βέβαια δεν τώνωισε και νείς. «Η ζωή του δεν άλλαξε σε τίπο-τα. Μά, μοιραίως σιγά-σιγά, θάρ-χιζε ν' αλλάξη. Εύτυχως ο γάμος της Τζέννυς έρχότανε μέσ' στην ώρα. Και αίλουρα θάσωνε την κατάσταση.

«Αυτή τη γνώμη είχε κι' η κ. «Αμα-λία Λιβανού, «τό γένος Δετζώρτζη», όπως έβαζε κάτω από τις κάρτες της γιατί δεν έννοούσε ν' άποχωρι-σθή την άριστοκρατική καταγωγή της.

— Ξέρεις, Πάνο, ο Στεργιάδης θά πληρώση τα σπασμένα! Έλεγε του άντρός της με άκαμπτη αξιοπρέπεια όταν έχανε δυο-τρία πεντοχίλιαρσ στο πόκερ.

«Ο Λιβανός όμως γινόταν έξω φρε-νών.

— Πιθανόν, αλλά περίμενε! της φώναζε. Προς το παρόν έχουμ' έξοδο!

—

«Πιθανόν, αλλά περίμενε! της φώναζε. Προς το παρόν έχουμ' έξοδο!

—

«Πιθανόν, αλλά περίμενε! της φώναζε. Προς το παρόν έχουμ' έξοδο!

—

«Πιθανόν, αλλά περίμενε! της φώναζε. Προς το παρόν έχουμ' έξοδο!

—

«Πιθανόν, αλλά περίμενε! της φώναζε. Προς το παρόν έχουμ' έξοδο!

—

«Πιθανόν, αλλά περίμενε! της φώναζε. Προς το παρόν έχουμ' έξοδο!

—

«Πιθανόν, αλλά περίμενε! της φώναζε. Προς το παρόν έχουμ' έξοδο!

—

«Πιθανόν, αλλά περίμενε! της φώναζε. Προς το παρόν έχουμ' έξοδο!

—

«Η Τζέννυ πετάχτηκε από το κρεβάτι.

Δε μπορώ να ξεπαρκέσω. Δε μπορώ να ξεπαρκέσω. Θ' αναγκασθώ να βάλω υποθήκη το σπίτι!

Ο Λιβανός όμως είχε το σχέδιό του. Σκεπτόταν να τυλίξει το Στεργιάδη, να του παρυσιάσει τ' ανυπαρκτά κεφάλαια μιας Εταιρίας, που είχε κάνει με εικονικές καταθέσεις, και να τον βάλει στο χέρι, πουλώντας του ένα μεγάλο μέρος μετοχών. Όλα αυτά όμως δεν μπορούσαν να γίνουν αν μαθαίνονταν πως υποθήκεψε το σπίτι του. Στην κόρη του δεν έκανε καθόλου λόγο για τις κρυφές του σκέψεις. Είκοσι χρονών κορίτσι, χτεσινό παιδί, σίγουρα δε θα μπορούσε να τον καταλάβει. Κι' έπειτα γιατί να της τάλεγε; Αυτή τον είχε βοηθήσει χωρίς να ξέρει τίποτα. Αν μάθαινε τα σχέδιά του το πολύ πολύ που μπορούσε να συμβεί, ήταν να παρασυρόταν απ' τις αισθηματικές ευαισθησίες της και να τάλεγε στο νεαρό, σε καμιά στιγμή που θα την μεθούσαν ή έρωτικές διαχύσεις.

Κι' εμείς είχα τέτοιους φόβους, ο γέρο-Λιβανός συνιστούσε στον εαυτό του ξεμύθια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

Το παλιό βαρύ κτίριο της οδού Ακαδημίας, με το επιβλητικό μαρμάρينو κοστούμι και την πελώρια πόρτα, που στη μέση της μι' άστραφτερη πινακίδα έγραφε «Δρ Κοσμάς Στεργιάδης», ήταν ό,τι είχε άπομεινει απ' τη θρυλούμενη «μεγάλη περιουσία» του γιατρού.

Μα κι' αυτό ουσιαστικά δεν ήταν δικό του. Τα χρέη του κάλυπταν την αξία. Κανείς ως τότε απ' τους δανειστές του δεν τούχε ζητήσει μια επίσημη εξασφάλιση, γιατί η φήμη έλεγε πως ο γιατρός «μπορούσε ν' αγοράσει τη μισή Αθήνα». Στυλοβάτες της φήμης αυτής ήταν το σπίτι, η βαρειά Πακάρ του πατέρα, ή κουρσίτσα του Μπέμπη, ή λιβρέα του καμαριέρη.

Όλ' αυτά ήταν έξοδα μηδαμικά μπρος στη μεγάλη άποστολή που έ-ξυπηρετούσαν. Μα πάντως ήταν έξοδα.

Κι' έπειτα μέσ' στο σπίτι υπήρχ' ένα κορίτσι. Ένα κορίτσι της παντρειάς. Η Έλλη Στεργιάδη έκλεινε σε λίγο τα είκοσιέντε κι' η αγωγή της προίκας της που πλαισίωνε την πικάντικη ώμορφιά της — μια ώμορφιά που συγκροτούσαν δρεκτικά και πιπεράτα θέλητρα — ήταν άπαραίτητο να διατηρηθί. Χωρίς αυτήν, με την τολμηρή ζωή που κανε από δεκαεφτά χρονών, θάταν λίγο δύσκολο να πετύχει έναν καλό γάμο. Η ίδια είχε την εντύπωση πως ένας «πολιτισμένος τύπος» δεν εξετάζει ποτέ το παρελθόν, μα ο γιατρός διαφωνούσε. Είχε την πεποίθηση πως κάτι τέτοιες εκδηλώσεις μεγάλου πολιτισμού οι γαμπροί τις πληρώνουνται.

Περίμενε λοιπόν να πληρωθί ανάλογα κι' ο γιός του. Μα δυστυχώς η ευκαιρία δε βρισκότανε. Για έρραση ή έρραση ή έρραση. Παντρεμένες κι' ανύπαντρες. Για σύζυγο καμιά, «Όσες φορές τόλμησε να ζητήσει το χέρι κάποιας, του τ' αρνήθηκαν με πολύ τάκτι, κι' ας ήταν μαζί της το περασμένο βράδυ στην γκαρσονιέρα. «Άλλο έρωτας, κι' άλλο γάμος», τούχε πη κάποιος!

Στον πατέρα μιας άλλης ο Μπέμπης φέρθηκε πολύ τολμηρά:

—Είμαι ο «πρώτος διδάξας» το ρό-

λο του έραστού στην αισθηματική ζωή της κόρης σας! του άνηγγειλε. Μ' αυτός δε συγκινήθηκε.

—Αυτό δεν έχει σημασία! του απάντησε απλά. Είναι άσχετο με τον γάμο!

—Ξέρεις τί συμβαίνει, μπαμπά; είπε κι' εκείνος τότε στον πατέρα του. Δεν έχω ακόμα προσωπικότητα, δεν έχω δημιουργήσει καριέρα, κοινωνική θέση δική μου.

Σοφά τα βρήκε ο Στεργιάδης τα λόγια του γιού του. Κι' απέφασαν να περιμένουν με χίλια στασιά, ένα χρόνο ακόμα, που θάπαιρν' ο Μπέμπης το δίπλωμα του γιατρού. Τότε θα παντρευόταν και θάφευγε για την Ευρώπη, απ' όπου θα γύριζε άφοβ' γλεντοκοπούσε εκεί λίγα χρόνια ως «άρτι άφικθεις», με φούμαρα και ρεκλάμες. Ο πατέρας του είχε στο Παρίσι δυο-τρεις φίλους γιατρούς, και θα τουδιναν με μεγάλη εύκολία ένα χαρτί που θάλεγε πως χρημάτισε «άσιιστάν» στην Κλινική τους.

Στο μεταξύ όμως τα χρέη μεγάλωναν.

«Αξάφνα έκανε την εμφάνισή της στον ορίζοντα η Τζέννη Λιβανού.

Και την είδανε κι' οι δυο σά σωσβιο!

—Αυτή την έχω στο χέρι, μπαμπά! Μ' έρωτεύθηκε! είπ' ο Μπέμπης.

—Πρόσεχε, μη χάσης το παιγνίδι! συμβούλεψε ο γιατρός.

Κι' ο Μπέμπης, είτε γιατί πρόσεξε, είτε γιατί δεν υπήρχε εμπόδιο από κανένα, δεν τώχασε το παιγνίδι!

—

«Ετσι, την ημέρα που αναγγέλθηκαν οι άρραβώνες στις εφημερίδες, ο «Δρ Κοσμάς Στεργιάδης» έκατσε φρέσκος-φρέσκος το πρωί στο γραφείο του και παρέα με τον πρωινό του καφέ, που ήταν πάντα πιστός του φίλος και ψυχραιμος σύμβουλος, άρχισε να καταστρώνει το μεγάλο του σχέδιο! Ο Λιβανός, όσο ναΐταν, λιγώτερο από 20 εκατομμύρια δε θάδινε της κόρης του.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Η συνέχεια του μυθιστορηματός μας

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ

ΚΟΡΙΤΣΙ

εις την σελίδα 34.

Πρόχειρον πνεύμα

Κάποιος κύριος ρωτά ένα μικρόν εφημερίδωλη:

—Καθήμενο παιδί, θα κουράζεσαι με τόσες εφημερίδες.

—Δεν βαρύνει, κύριε, άπαντα ό μικρός. Μήπως νομίζετε πως τις διαβάζω;

—

—Είναι άνοθυγεινό αυτό το μέρος;

—Βέβαια. Φαντασθήτε ότι τον καιρό που πρωτοήλθα δεν μπορούσα να περπατήσω.

—Υπέφερες από ρευματισμούς;

—Όχι, ήμουν... δυο μηνών!

—

—Μαρία! γιατί δεν άπαντās όταν σε ρωτά κάτι ο κύριός σου;

—Μά, κυρία, δε μού είπατε να μιλω μόνο στον πληθυντικό; Περιορίζομαι, λοιπόν, να άπαντώ μόνο όταν είστε οι δυο σας!

—

Στά γραφεία ενός φιλολογικού περιοδικού.

—Κύριε διευθυντά, μού είναι άδύνατον να διαβάσω την υπογραφή αυτού του έπιστολογράφου μας.

—Καλά, άπάντησέ του στην «Άλληλογραφία» να την γράφει στο εξής καθαρώτερα!...

—

—Ο σύζυγός σου έλεγε χτες στον άντρα μου ότι ο λόγος του στο σπίτι είναι νόμος.

—Ναί, αλλά από τους νόμους εκείνους που δεν τίθενται εν ισχύ!

—

—Περίεργο! Πως αυτός, που είναι τόσο ντροπαλός νέος, επέτρεψε να παντρευθί αυτή την γριά!...

—Ίσια-Ίσια, επειδή ήταν ντροπαλός... δεν επέτρεψε να πη «όχι»!

—

—Γκαρσόν, αυτό το πιάτο που μού έφερες είναι λερωμένο...

—Συγγνώμη, κύριε, ένα λεπτό... Οα το σκουπίσω μπροστά σας.

—Τρελλάθηκες, παιδί μου, με το μαντήλι σου το σκουπίζεις;

—Δεν πειράζει, κύριε, είναι βρώμικο!

—

—Τα παιδάκια σας, κυρία μου, είναι μετ' γαρά. Νά σας ζήσουνε...

—Ευχαριστώ. Είδατε άνάπτυξη! Είναι διδυμα... και τα δύο 5 χρονών.

—Και ποιά γεννηθήκανε;

—Τό ένα έδω και τό άλλο στη Θεσσαλονίκη!

Από τον έορτασμόν της 4ης Αυγούστου

Τό διάγγελμα του κ. Πρωθυπουργού

Επ' ευκαιρία της 4ης Αυγούστου, ο Έθνικός Κυβερνήτης κ. Ι. Μεταξάς, άπηύθυνε προς τον Έλληνικόν Λαόν το κατωτέρω έμπνευσμένον διάγγελμα:

Με άπερίγραπτον ένθουσιασμόν ο Έλληνικός λαός έώρτασεν έφέτος την δευτέραν επέτειον της ιστορικής Μεταβολής της 4ης Αυγούστου.

Επ' ευκαιρία του έορτασμού, ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Γωάννης Μεταξάς άπηύθυνε προς τον Έλληνικόν λαόν, το κατωθι έμπνευσμένον διάγγελμα:

Προς τον Έλληνικόν λαόν,

Την στιγμήν που σημαίνει η 2α επέτειος της Μεταβολής της 4ης Αυγούστου, ένα παρελθόν κλείεται οριστικώς και η νέα εθνική μας περίοδος συνεχίζεται.

Την στιγμήν αυτήν, που η χαρά του λαού άνεπιφυλάκτως έσπευδ' εις μίαν άποθέωσιν πηγαίου ένθουσιασμού, δύο σημαντικά γεγονότα ήλθον να προστεθούν εις τον άπολογισμόν της γονιμότερας Έλληνικής διατίας. Δύο επιτυχίαι της Ελλάδος, ως παράγοντος εϊρήνης άφ' ενός εις τον στίβον της Διεθνούς Κοινωνίας, και ως παράγοντος άφ' έτέρου τάξεως και εύρησεως εν τω έσωτερικώ. Η μία επιτυχία είναι η υπογραφή του Συμφώνου μετά της Βουλγαρίας, υπογραφή, η οποία τόσον έδραίνωνε την ύπόθεσιν της Βαλκανικής Συνεννόησεως, ή άλλη επιτυχία είναι η κατάπνιξις της οικτρής στάσεως ώρισμένων λειψάνων του παρελθόντος, ή οποία, δια της οικτροτέρας της διαλύσεως και της Πα-

νελληνίου άγανακτήσεως, ή οποία έπηκολούθησεν, άπέδειξε πόσον είναι καταδικασμένοι μέσα εις την άτιμόσφοιραν των ίδεών και της δράσεως της 4ης Αυγούστου αι άνατρεπτικάς έξεις και έν γενεί αι νόστραι μέθοδοι του παρελθόντος.

Με τα δύο αυτά γεγονότα, που δίδουν

Ο Πρωθυπουργός κ. Ι. Μεταξάς.

εϋθως εξ άρχης την θέσιν και την κατάσταση της Ελλάδος από άπόψεως έσωτερικής και έσωτερικής, κλείει ο άπολογισμός της ιστορικής διατίας.

Η συγκίνησίς μου είναι μεγάλη κατά την ώραν αυτήν, που έπικοινωνώ μαζί σου, Έλληνικέ λαέ! Αναλογίζομαι την

Ελλάδα που μās παρέδωκεν ο κομματισμός, τας κρίσιμους ώρας του έσχάτου κινδύνου, την εμπιστοσύνην με την οποίαν με περιέβαλες από της 4ης Αυγούστου μέχρι σήμερα και έχων πρό έσου πλήρη την εικόνα του συντελεσθέντος έν τω μεταξύ έργου, ευχαριστώ τον Θεόν, τον Βασιλέα και Σε, διότι μού έδώσατε την δύναμιν να σώσω τό Έθνος. Τό Έθνος πράγματι έσώθη και εϊσήλθεν, οριστικώς, εις τον δρόμον της άναγεννήσεως. Ο άπολογισμός της διατίας πρόσκειται ένωπίόν σας με γεγονότα και άριθμούς και βλαι αι ήθικαι και υλικαι πραγματοποιήσεις της διατίας παραμένουν άναμειβήτοι διά κάθε καλής πίστεως παρατηρητήν.

Αυτός είναι ο λόγος του άνευ προηγουμένου ένθουσιασμού, όστις και έφέτος επικρατεί άπ' άκρου εις άκρον της Ελλάδος κατά τον έορτασμόν της επέτειου της 4ης Αυγούστου, και της ύπερηφανείας που αισθάνονται βλοι εκείνοι, οι όποιοι συνετέλεσαν εις τό έργον της άνοικοδομήσεως των δύο τούτων έτών.

Από της άπόψεως των ήθικων κατακτήσεων του Έλληνικού λαού, έχομεν πρώτον ολοκληρωμένην πλέον την κηρυχθείσαν επανάστασιν κατά των ίδιων έσ αυτών των. Η νίκη αυτή είναι ή σπουδαιότερα όλων, διότι θεμελιώνει επί άκλονήτων βάσεων την νέαν εποχήν. Σήμερον, όπου κλείουν τα δύο έτη της ιστορικής άνόδου του Έθνους, ήμπορούμεν μετά πεποίθησεως να είπωμεν ότι έλυτρώθησεν οριστικώς από τας αλλιότητας του παρελθόντος και ότι έξεκινήσαμεν βλοι μαζί διά μίαν νέαν ζωήν. Τίπο-

(Τό τέλος στη σελίδα 54)

Ο λόγος του κ. Θ. Νικολούδη

Την ημέραν της 4ης Αυγούστου ο Υφυπουργός του Τύπου και Τουρισμού κ. Θ. Νικολούδης, έξεφώνησεν από Ραδιοφώνου τον κατωθι λόγον:

Η Ελλάς όλόκληρος επί ποδός! Έορτάζομεν από τριών ημερών την 4ην Αυγούστου. Και έφέτος άπ' άκρου εις άκρον της χώρας παφλάζει ο λαϊκός ένθουσιασμός.

Διότι ο έορτασμός της 4ης Αυγούστου δεν έχει την συμβασιτικότητα καμιάς τυπικής έορτής. Διότι αι λαϊκάι μάζαι ένθυμούνται ότι μίαν τουαύτην ημέραν «μās έαναθυμήθηκε ο Θεός» και έλυτρώθημεν από την τριαιετήν δουλείαν του γιοματάρχου, του δηταγωγού, του μεσάζοντος, του διεθνούς έμπεροστού.

Κάθε νόον την ημέραν αυτήν ο έορτασμός θα προσλαβάνη τας διαστάσεις ενός Πανελληνίου δημοψηφισματος. Δημηφρίσματος πηγαίου και άδιδάστου, διότι ήμπορεί εις τας λεγομένας έλευθέρας έκλογάς να σύονται, όπως έύχροντο άλλοτε, από τον κοματάρχη αι μά-

ζαι εις τας κάπας και να ψηφίζουν, αλλά καμμία δύναμις, καμμία βία, κανένας δελεασμός δεν ήμπορεί να κάμη έτσι λαόν όλόκληρον έναν δεν είναι δουλος και δυστυχής, να χορεύη και να τραγουδή επί ημέρες εις τούς δρόμους.

Η μορφή, την οποίαν έπηρε από πέρυσι ο έορτασμός της 4ης Αυγούστου, άναποκρίνεται άπολύτως προς τα αισθήματα της χαράς, της ίκανοποίησεως, της ευγνωμοσύνης, την οποίαν αισθάνεται ο λαός όλόκληρος προς τον στρατιώτην, τον πατριώτην, τον πολιτικόν, τον δημουργόν, που δεν έδωσσε εις τα 66 του χρόνια ν' αναλάβη τον τεράστιον άθλον της δημιουργίας μιας νέας ελληνικής περιόδου.

Δι' αυτό, ο ελληνικός λαός τραγουδεί και χορεύει και έφέτος από προχθές, εις πόλεις, νήσους και χωριά, εις σπείτια, καταστήματα και πλατείας. Δι' αυτό η Έκκλησία δοξολογεί. Δι' αυτό τό Κράτος άνεπετάσει τας σημαίας του. Δι' αυτό ο στρατός άγρυπνεί. Δι' αυτό η Νεολαία αρίσσει, πιστεύει, όργανώνεται.

Δι' αυτό οι έχθροι μισούν και άπελθίζονται.

Είμεθα τό λαϊκώτερον Καθεστώς της ελληνικής ιστορίας. Ο λαός τό ήννόησε και ήγάτησε τον Γωάννην Μεταξάν με την άλήτην, θαθείαν άπέραντον άγάτη της μάχης. Άλλά η άγαθότης και η επείκειεια του Άρνιου της 4ης Αυγούστου παρέξηγήθησαν. Και δέκα άθλια πρόσωπα ένόμισαν ότι ήδύνατο να ύψώσουν προς γόεις εις Χανιά χείρα δέσφλον κατά του Κράτους της 4ης Αυγούστου. Τό άποτέλεσμα είναι γνωστόν: Έτάρσαν ήδη άπό την πανελλήνιον άγανακτίσιν.

Εν τό μεταξύ τό δημοψήφισμα του πανελληνίου έορτασμού της 4ης Αυγούστου, αναβατίζει την Κυβέρνησιν Μεταξά εις την λαϊκήν εμπιστοσύνην. Τό τεράστιον έργον της εθνικής άνοικοδομήσεως θα συνεχισθή με τούτον σταθεράν. Άνω άχόμεν τας καρδιάς!...

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

Υφυπουργός Τύπου και Τουρισμού

ΤΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάδρακα

Κινέζικα

Αγαπητή «Εφθομάς».

Τί γίνεται ρε αδέρφια, με τα Κινέζικα; Μά το σταυρό, κάθε πρωί που διαβάζω τις εφημερίδες... ατρινίζω απ' το κακό μου. Μά δε θα ρεθάρανε μωρ' αδερφέ μου, να σφάζονται σαν τα κριάρια οι κοτσιδάτοι οι κίτρινοι;

Τις άλλες, αφού απαύδησα μ' αυτό το νταραβόρι, ξεγύθηκα με ξυπηνη έπιστολή στο Σαγκάι-Τσέν και με δυο σπαθάτες κουβέντες κύτταξα να τ' ανοίξω τα στραβά του άπάνω στην ύπόθεσι. Γουστάρεστε ν' απολάμψετε το γραμμα; Βούρ, το λοιπόν: «Αδερφάνι Σαγκάι,

Τί κάνεις, ρε σύ, αυτού χάμω; Αφησες, μωρέ, και σου πήρανε το Τσά-Τσου-

Τσίν-Τσά και δεν τους ξεγύθηκες πονηρά νάν το ξαναπαίξεις; Ντροπή σου, καμένε! Αμα ήθελες να είς' εν τάξει έπρεπε να άμολήσης από το Κί-Σά-Πό-Νί και να τσουβαλιάσης τον όχτρο στο Κά-Σί-Μό-Ρί. Αφού δεν τώκανες αυτό δεν είναι καθόλου, μα καθόλου εν τάξει! Έπειδή, όμως, λείει μια παρεμία πώς δεν πρέπει ν' αναβάλεις για την σήμερα ό,τι πρόκειται να κάνης μεθαύριο κύττα μωρ' αδερφέ μου να κάνης καμιά κύκλωσι για να μη σε πιάσουνε πάλι κώπο το Γιαπωνάικα. Μπήκες, ρε; Ίσα το λοιπόν!

Σε άσπάζομαι χιαστί
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Δεν του ξεγύθηκα εν τάξει, αγαπητή «Εφθομάς»; Τώρα θα μου πής, πώς μπορεί να τό πάρη σέβια το πράμμα και να διαπράξη κανα χαρνακίρι. Μά φταίω γώ, μωρ' αδερφέ μου: Φταίω;

Γεια χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Σοφά λόγια

Πού θα πάμε άπόψε;

ΚΙΚΕΡΟΝ

Τώρα πιά φάγαμε το γάδαρο...

ΜΕΓΑΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Έφτα καρρά κι' οι άσσοι και οι φίλοι ν' αποσύρονται.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Έξη επί τρία.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Νέα ταγκό

Στο κύμα

με χορήμια

και θήμα

ταγύ,

δυο νέοι

γενναίοι

έπήγαν έξοχή.

Και τότε μέσ' στη νύχτα

ένα σκυλί αλύχτα,

κι' οι δυο νέοι

οι γενναίοι,

τραγουδήσανε μαζί

στο μαγαζί:

ΡΕΦΡΑΙΝ

Μ' έπνιξαν οι πόνοι

με πνίξαν οι καύμοι

άχ!, πώς πελαγώνει

ή κάθε στιγμή.

Απιστη, καμιά,

στη θερινόκλι

νάρθης το θρόνυ

μέσα στο σκοτάδι

να μου πήε γλυκά

και έρωτικά:

—«Σ' έπνιξαν οι πόνοι;

Μήπως έφαγες πεπόνι;»

(Από την επιθεώρηση
«Τσουννίδα» των κ. κ. 'Α-
ναγουλίδη-Σαχλαμάριου).

Όμιλαιο

Αύριον και περί ώραν 25ην, ο γνωστός λόγιος Θράσος Καρυδάκης θα διηγήση από του κωδονοστασίου του Λυκαβητού με θέμα: «Ο κόσμος τώχει τοίμπανο και μεις κρυφά καμάρνι». Τιμή εισόδου: Τρείς καρπαζές.

Διαλέξεις

Πωλούνται κοπανιστοί λχθείς, παρό το Καλαμάκι. Έν ανάγκη μπορείς να τους... δ ι α λ έ ξ η ς.

Μικρά άν-γελοία

ΖΗΤΕΙΤΑΙ λέμβος εις τιμήν όσπρίων. Το αντίτιμον θα καταβληθί εις φτηνήν, έκαστος κόκορος της οποίας θα διατιμηθί σύμφωνα με την τρέχουσαν αξίαν των Ιαπωνικής καταγωγής κολλυβρίων.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πία κατάλληλος προς δρώσιν. Διά τους Σιαμαίους άδελφούς ιδιαίτερον συμφωνί.

ΚΥΡΙΟΣ διαθέτων κήπον ζητεί άκαθαρτον πετρέλαιον προκειμένου να άναχωρήσιν ποδα άνωστον διεύθυνον.

ΣΟΒΑΡΟΣ κύριος διαθέτων τάλληρον άνταλλάσσει τούτο, άνεν άλλων διατυπώσεων, με καινοουργή έκατοντάδραχμον. Εύκαιρία διά τους έξερευνητάς.

Γράμματα του Τζανέττου

Η γλώσσα

Σιδηρ Ντιρεττόρο μου τση «Εβδομάς»

Διαβάζεις «Νεοελληνικά Γράμματα»; Όσκει! Αμέ τί, μονάχα «Εβδομάδα» διαβάζεις; Πάρε τζόγια μου και κανένα περιοδικό τση σοβαρής τέγνης να μορφώσης και το γλωσσικό σου αίσθημα. Γιατί μά τον Άγιο, ή γλώσσα άπό μεταχειρίζονται οι κολαμπορατόροι σου δεν είνε καθόλου λιττερατόζα. Μία μπισταρδοδημοτική τση καμιάς ώρας γράφουνε ούλοι τσου! Ένφ πάρε να γδής τσου θεριτάπληδες δημοτικιστάδες των «Νεοελληνικών Γραμμάτων» να μάθης ρωμείκα!

Ξέρεις παναπή πώς γράφουνε; Στη γλώσσα την εδικιά μου. Δε λένε «τους άνθρώπους». Λένε «τους άνθρώπους» Τάλε κουάλε μ' έμένανε! Τώρα να δής κι' εγώ θα γινώ κεί μέσα ντιρεττόρος γιατί λέω πιότερα «τσού» άπό το σιδηρ Φωτιάδω. Και στο ύστερο είμαι και κόντες, ότ' ήτανε κι' ο μακαρίτης ο Διονυσάκης ο Σολωμός. Για να-σαι ντιρεττόρος σε ρεβύ τση λιττερατούρας μου φαίνεται πώς μ' έφτά τα προσόντα φινίρισης. Φιναλμέντε, δεν είναι και καμμία σπουδαία δουλειά να γίνεσαι ρεντίκολο έντύπως και εβδομαδιαίως! Χρειάζεται να πής κάποια ξετσιπωσία. Άλλά κι' έφτάνε την έχουμε. Κι' εγώ κι' έσύ και ούλοι μας. Άλλοιως θα το πιάναμε στα δάχτυλα το κοντύλι;

Με τιμή και ύπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Δήλωσις

Οι άγοράζοντες ευφελλα σιγαρέττα παραλαβόνται ν' άπευθύνονται εις το αυτόθι Προξενείον της Γουατεμάλας, προκειμένου να ένεργούν άνασκαφάς εις τους αϊθέρας. Εις περιπτώσιν κινδύνου, παρέχονται από ειδικήν λιμνοθάλασσαν πόντε ως έξ ποντικοπαγίδες. Οιαδήποτε άλλη διόρηξ, είναι άσχετος ποδα τ' άνοτήσο διά λόγους έρωτικής αντίηλίας και άλγεθρικών συνυπότόνων. Πληροφορία δίδονται άπ' εύθελάς εις την κορυφήν του Όλύμπου, δι' άτμακάτων και ποσότητος φλίτ.

(Έκ του γραφείου)

Μία στάρ άγοράζει καπέλλο

Ένα χαριτωμένο διήγημα του Ραμόν Σιλβέστρ

Η Άνέτα ήταν 20 χρονών και έργαζόταν ως βαντέζα στις Γκαλερί-Παριζιέν, τα μεγάλα καταστήματα της Ζολιβιλ λά Καμπάν. Τί τα θέλετε όμως, δεν είχε τύχη ή καυμένη ή Άνέτα. Όταν είχε προσληφθί στις Γκαλερί-Παριζιέν την είχαν τοποθετήσει στο Τμήμα Σιδερικών. Και άπό τότε δεν τώχε κουνήσει άπό κεί. Έτσι είνε βλέπετε.

Η μεγάλη τάξις και ο πολύς ζήλος στη δουλειά, βλάπτουν καμιά φορά. Και ή Άνέτα με τόνον ζήλον είχαν έπιδοθή στην τακτοποίηση των καρφιών των βιδών, των ποτιστηριών και όλων των άλλων σιδερικών του Τμήματός της, ώστε είχε θεωρηθί ως ειδικότης πλέον και δεν την μεταθέταν.

Α! Τό είχε μαράζι, ή καυμένη ή Άνέτα, αυτό... Έτσι λοιπόν θα μου χλιαζε σ' όλη τη ζωή της στο ύπόγειο, άνάμεσα στα καρφία και στα ποτιστήρια, και χωρίς να βλέπη παρα τούς διαφόρους χωριάτες, που έρχόντουσαν ν' άγοράσουν εργαλεία για τούς κήπους τους ή για τα φτωχόσπιτά τους;

Αν τουλάχιστον την μεταθέταν στο Ισόγειο ή στο πρώτο πάτωμα!.. Α! Εκεί ήταν διαφορετική ή ζωή. Πουλούσαν ύφασματα μεταξωτά, άπαλά, με χρώματα γλυκά, τόσο ώραία, θεέ μου, που είνε έξ ίσου εύχαριστο σχεδόν να τα πουλάς όσο και να τα άγοράζης.

Εκτός αυτού όμως, στα έπάνω πατώματα βρισκόταν και κάτι άλλο, ή μάλλον κάποιος άλλος: ο κ. Ραυμόνδος.

Τί νέος που ήταν, και τί άρραός! Θα μπορούσε θαυμάσια να ήταν κινηματογραφικός άστέρας. Ο Άνρ Γκαρά, δηλαδή, ήταν καλλίτερος άπ' αυτόν; Ούτε πιό κομψός, ήταν, ούτε περισσότερο σίκ είχε.

Ο κ. Ραυμόνδος ήταν ο γενικός διεθυντής των Γκαλερί Παριζιέν. Το κατάστημα ήταν δικό του. Όλες οι βαντέζες λίγο πολύ ήταν έρωτευμένες μαζί του.

Αυτός βέβαια δεν γύριζε να κυττάξη καμιά, όπως δεν έδινε προσοχή ούτε στα πλουσιοκόριττα της πόλεως — στην άνειψιά του στρατηγού, στην άδελφή του φαρμακοποιού, στην δεσποινίδα του γειτονικού πύργου — που ήρχοντο κάθε τόσο να πωγίσουν, επιδεικτικά, στο κατάστημα.

Οι βαντέζες όμως των έπάνω πατωμάτων βρίσκονταν σε συχνή έπαφή μαζί του. Καί καμιά φορά... Ας είνε. Η καυμένη ή Άνέτα ήταν άτυχo κορίτσι.

— — —

Ένα άπόγευμα έν τούτοις — όλα συμβαίνουν βλέπετε στον κόσμο — ο κ. Ραυμόνδος έκάλεσε την Άνέτα στο γραφείο του. Αυτή ένωισε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Μήπως είχε κάνει καμιά γκάφα, θεέ μου; Μήπως έπρόκειτο να της κάνει τίποτε παρατηρήσεις; Η μήπως έπρόκειτο για καμιά προαγωγή... προς τα έπάνω πατώματα;

Όταν μπήκε στο γραφείο του κ. Διευθυντού, κοκκίνισε, ύστερα κιτρινισε, κι' έπειτα ξανακοκκίνισε. Πόση φορά τον έβλεπε από τόσο κ ντά Τί όμορφος που ήταν, θεέ μου! — Ίδού, δεσποινίς, περί τίνος πρόκειται, της έδήλωσε ο κ. Ραυμόνδος με μεγάλη ευγένεια. Πρόκειται ν' αλλάξετε τμήμα.

Α! Έκανε ή Άνέτα. Η δics Ύβόνη που ήταν στο τμήμα των καπέλων, φεύγει από το κατάστημα γιατί παντρεύεται, και ως αντικαταστάτριά της ώρισε εσάς.

Ω, σάς ευχαριστώ πολύ! Φώναζε ή Άνέτα με γαρά. Παρακολουθών την εργασία όλων των υπαλλήλων του καταστήματος μου, δεσποινίς. Έτσι, έξετιμήσα την δική σας εργατικότητα, την τάξι σας, τον ζήλο σας. Γι' αυτό σας άναθέτω την έμπιστευτική αυτή θέση. Προσέξατε. Δεν πρόκειται πλέον

να πουλάτε καρφία και ποτιστήρια. Πρέπει να καθοδηγήτε τις πελάτισσες, να τις βοηθήτε στο να εκλέγουν ένα καπέλλο με γούστο, να φροντίζετε να φεύγουν ικανοποιημένες. Και κυρίως να επιβάλετε το γούστο σας, για ν' άγοράζουν καπέλλα που να τους πηγαίνουν, που ν' άναγκάζουν τις φίλες τους να τις ρωτούν με θαυμασμό: «Από πού τ' άγοράσες αυτό;» Καταλάβατε;

Ναί. Η Άνέτα είχε καταλάβει. Εύχαρίστησε πάλι τον κ. Διευθυντή και τον έβεβαίωσε πως θα έμενε ικανοποιημένος άπ' αυτήν.

Από την επομένη κιόλας ή Άνέτα «έλαβε κατοχήν» της νέας της θέσεως. Α! Τί ώραία που ήταν εκεί!.. Από τα μεγάλα παράθυρα φαινόταν όλη ή κίνησις του δρόμου. Ο ήλιος έπέφετε χαρωπός πάνω στα καπέλλα. Κι' ο κ. Ραυμόνδος στεκόταν εκεί κοντά, παρακολουθώντας την νέα υπάλληλο, για να δη πως θα τάβγαζε πέρα με τα καθήκοντά της.

Και να. Η πρώτη της πελάτισσα εμφανίσθηκε. Πώς ένωισε να γυπάζ την καρδιά της και πάλιν ή Άνέτα.

Ήταν μία παχειά κυρία, με λίγο μουστακάκι στο έπάνω χείλι. Εζήτησε ένα καπέλλο για το μικρό άγοράκι της.

Κρίμα που δεν έφέρατε το παιδάκι σας! είπε ή Άνέτα.

Ήταν περιττό! την διέκοψε ή χοντρή κυρία. Έχω τα μέτρα του κεφαλιού του.

Ναί, αλλά άν έρχόταν το ίδιο, θα βλέπαμε ποιά μοντέλο του πηγαίνει καλύτερα: το υπερό, το κασκέτο, το σκοτσέζικο μπονέ ή τίποτε άλλο.

Και λέγοντας ή Άνέτα, έδειχνε τα κρυψά παιδικά μοντελάκια του καταστήματος.

Είνε περιττό να κάνετε αυτό τον κόπο, δεσποινίς, την διέκοψε πάλι ή χοντρή κυρία. Έχω ύπ' όφιν μου τί θα πάρω. Θέλω ένα ψάθινο ναυτικό καπέλλο!

Ψάθινο ναυτικό! Μά δεν φορούν πιά, τα παιδάκια ψάθινα ναυτικά καπέλλα. Τί παλιοντολογικές αντίληψεις ήταν αυτές; σκέφθηκε ή Άνέτα και άμέσως σκέφθηκε τις οδηγίες του προϊστάμενου της.

Τά ψάθινα ναυτικά καπέλλα, έπέμενε, είνε βέβαια πάντοτε ώραία, δεν είνε όμως τώρα πιά της μόδας... Υπάρχουν κάτι άλλα καπέλ

— Βρίσκω πώς θα σας κάνη γελοία.

λάκια πιό φανταζι...

— Δεν μου αρέσουν τὰ φανταζι καπέλλα γιὰ τὰ παιδιά, δεσποινίς... Εἴκοσι χρόνια τώρα ἀγοράζω ψάθινα ναυτικά καπέλλα μὲ μεγάλα μπόρ...

— Πῶς εἶπατε; Ἐκαμε ἐμβρόντητη ἡ Ἀνέτα. Ὁ γυιὸς σας εἶνε 20 χρονῶν. Καὶ φοράει ἀκόμη καπέλλο ναυτικό ψάθινο μὲ μεγάλα μπόρ;!

Καὶ τότε ἐπῆλθε ἡ καταστροφή. Ἡ εἰκόνα ποὺ παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά της ἦταν τόσο κωμική, ὥστε ἡ νέα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἐξέσπασε σὲ ἀκράτητα νευρικά γέλια.

Ὁ κ. Ραυμόνδος τρέχει νὰ δῇ τί συμβαίνει. Ἡ γοντρή κυρία εἶνε ἐξωφρενῶν. Κι' ἡ Ἀνέτα ὀλοένα γελά. Τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Εἶνε νευρικό. Τὸ γέλιο ὅμως δὲν τὴν ἀφίνει.

— Ἐξηγεῖστε σ' αὐτὴν τὴν ἀναιδέστατη ὅτι ἐγὼ πολλὰ παιδιά! Φωνάζει ἡ γοντρή κυρία στὸν κ. Ραυμόνδο, καὶ φεύγει.

Ὁ κ. Ραυμόνδος κεραυνοβολεῖ μ' ἓνα βλέμμα τὴν Ἀνέτα. Δὲν προφθαίνει νὰ τῆς πῇ ὅμως τίποτα. Μπαίνει μὴ νὰ πελάτισσα.

— Α, ναί. Αὐτὴ μάλιστα! Εἶνε κομποσάτη, ἐξαιρετικά ὠραία καὶ ντυμένη μ' ἓνα λεπτὸ, πραγματικά παριζιάνικο γοῦστο.

Κατέβηκε ἀπὸ ἓνα ὑπόροχο ἀεροδυναμικὸ αὐτοκίνητο ποὺ περιμένει ἀπ' ἐξῶς.

Ἡ Ἀνέτα τρέχει νὰ τὴν περιποιηθῇ. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ διορθώσῃ τὴν γκάφα της.

— Θέλετε κανένα καπέλλάκι, μαμά; τῆς λέει μὲ τὸ πιό γλυκὸ τῆς χαμόγελο. Ἐγώ, ξέρετε, ὅλα τὰ τελευταῖα παρισινὰ μοντέλα: Ἀνκινουά, τόκες μὲ λουλούδια, φλωρεντινὰ ὑπερέ...

Ἡ πελάτισσα ὅμως δὲν τὴν προσέχει. Κυττάζει ἐρευνητικὰ ὀλόγουρτα καὶ ξαφνικά μὲ μὴ κραυγὴ γάρας, τρέχει στὸ βάθος, ὅπου εἶνε στοιβαγμένα μερικά γεροντιστικά καπέλλα, ντεμοντέ, ὅλα ἀπ' αὐτὰ ποὺ δὲν φοροῦν πιά οὔτε οἱ γρηῃς χωριά-

τισσες, ἀπὸ τὰ καπέλλάκια ἐκεῖνα, ποὺ φοροῦσαν οἱ γιγαῖδες μας καὶ τὰ δέναν μὲ κορδέλλες κάτω ἀπ' τὸ πηγούνι.

— Ἀρπάζει ἓνα τέτοιο καπέλλο, καὶ φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Α, εἶνε ὑπέροχο!

— Κυρία! ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν διακόψῃ ἡ Ἀνέτα, πενιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτηση.

Ἡ κυρία ὅμως ἔχει φορέσει κιόλας τὸ καπέλλάκι καὶ κυττάζεται στὸν καθρέφτη.

— Θαύμα! Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητοῦσα. Δὲν βρίσκετε, δεσποινίς, ὅτι μοῦ πηγαινέται θαυμάσια;

Ἡ Ἀνέτα βρίσκει πῶς τὸ ἀστεῖο ἐβάσταξε πολὺ. Ὁ κ. Ραυμόνδος παρολοῦσθαι τῇ σκηνῇ.

— Βρίσκω... βρίσκω ὅτι κανένα ἄλλο καπέλλάκι θὰ σὰς ἐπῆγαινε καλλίτερα... τραυλίζει. Θέλετε νὰ σὰς δείξω τὰ τελευταῖα νουβωτέ;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ. Αὐτὸ μοῦ κάνει. Θὰ τὸ πάρω.

Ἡ Ἀνέτα τότε κυριεύεται ἀπὸ τὸ θάρρος τῆς ἀπογνώσεως. Ὁ κ. Ραυμόνδος δὲν τῆς εἶχε πῇ: «Κύτταξε, ὅταν βλέπουν οἱ φίλοι τους τὸ καπέλλο ποὺ θάχουν πάρει, νὰ τὸ θαυμάζουν».

— Ὁχι, δὲν θὰ πάρω αὐτὸ τὸ καπέλλο! φωνάζει μὲ ἀπελπισία. Δὲν κάνω γιὰ σὰς, δὲν σὰς ταιριάζει!

— Ξέρω καλλίτερα ἀπὸ σένα, μικρούλα μου, τί μοῦ ταιριάζει. Τύλιξέ μου τὸ σ' ἓνα χαρτί.

Ἡ Ἀνέτα ἀμύνεται ἀκόμη:

— Ὁχι, κυρία, δὲν θὰ σὰς τὸ πουλήσω!

— Πῶς; Ἄρνεσθε νὰ μοῦ τὸ πουλήσετε; Αὐτὸ εἶνε ἐξωφρενῶν! Καὶ γιατί;

— Γιατί... γιατί ὅταν τὸ φορέσετε θὰ γίνετε γελοία!

Τόσο τὸ γελοῖο. Ἡ Ἀνέτα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Ὁ κ. Ραυμόνδος ὅμως ὄρμα. Τὰ μάτια του βγάζουν ἀστραπές.

— Δεσποινίς Ἀνέτα! φωνάζει κατὰκόκκινος. Ζητήστε ἀμέσως συγγνώμην ἀπὸ τὴν κυρία! Τὸ καπέλλάκι αὐτὸ ἄλλως τε εἶνε χαριτωμένο. Τυ-

λίξτε το γρήγορα σ' ἓνα χαρτί, καὶ ζητήστε συγγνώμην, γιατί διαφορετὶ καὶ θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ στερηθῶ τῶν ὑπηρεσιῶν σας...

Μά, τότε, ὦ τοῦ θαύματος! Ἡ πελάτισσα σκάζει στὰ γέλια:

— Α, ὅχι, ἡ δεσποινίς ἔχει δίκιο! λέει. Τὸ καπέλλάκι αὐτὸ θὰ μὲ παρουσιάσῃ πράγματι γελοία, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέλω! Πρόκειται νὰ τὸ φορέσω σ' ἓνα καινούργιο φιλμ ποὺ γυρίζω...

— Εἰσθε ἡ Τζέννυ Ροζεραῖ, ἡ διάσημη στάρ! φωνάζει ὁ κ. Ραυμόνδος.

— Ἀκριβῶς! Καὶ μοῦ χρειάζοταν ἀπαραίτητως ἓνα τέτοιο καπέλλάκι. Φαντασθῆτε πῶς στὸ Παρίσι δὲν μπορεῖ νὰ βρῶ. Γι' αὐτὸ ἦρθα ὡς ἐδῶ.

Ὅλο τὸ προσωπικό ἔχει μαζεθῇ τώρα καὶ κυττάζει μὲ θαυμασμό τὴν περίφημη καλλιτέχνη τῆς ὁδοῦ.

Αὐτὴ παίρνει τὸ καπέλλο τῆς, κυττάζει χαμογελώντας τὴν Ἀνέτα καὶ τὴν γαϊδεύει στὸ πηγούνι.

— Ἐχετε μὴ πρώτης τάξεως βαντέζα! λέει.

Καὶ κλείνοντας τὸ μάτι τῆς πρὸς τὸν κ. Ραυμόνδο, προσθέτει:

— Καὶ πολὺ, μὰ πολὺ χαριτωμένη!

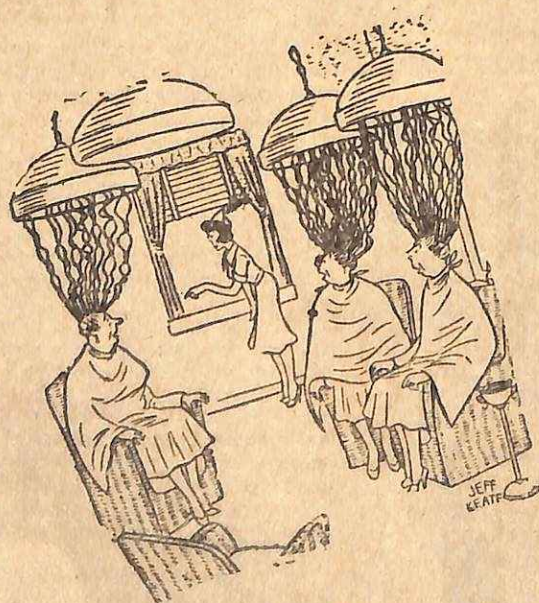
— ΕΕ —

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ Ἀνέτα ἔπαυσε πιά νὰνε μὴ συνηθισμένη βαντέζα. Ἦταν ἡ βαντέζα ποὺ περιποιήθηκε τὴν Τζέννυ Ροζεραῖ!

Χι! Καὶ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τὸ φιλμ παίχθηκε στὴ Ζολιβιλά-Καμπάν, δὲν εἶνε παράδοξο τὸ ὅτι ὁ κ. Ραυμόνδος πῆρε τὴν Ἀνέτα καὶ πῆγαν μαζί νὰ δοῦν τὴν ἐντύπωση ἔκανε τὸ καπέλλάκι...

Ὅτε βέβαια, ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, θὰ σὰς φανῇ ἐκπληκτικὸ τὸ γεγονός ὅτι τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἡ δεσποινίς Ἀνέτα, ἡ φτωγὴ βαντέζα, παντρεύτηκε τὸν κ. Ραυμόνδο, τὸν Γκαλερί Παριζιέν. Τί τὰ θέλετε; Αὐτὰ συμβαίνουν ὅταν οἱ ἀστέρες καταδέχονται ν' ἀγοράσουν παλὴν καπέλλα.

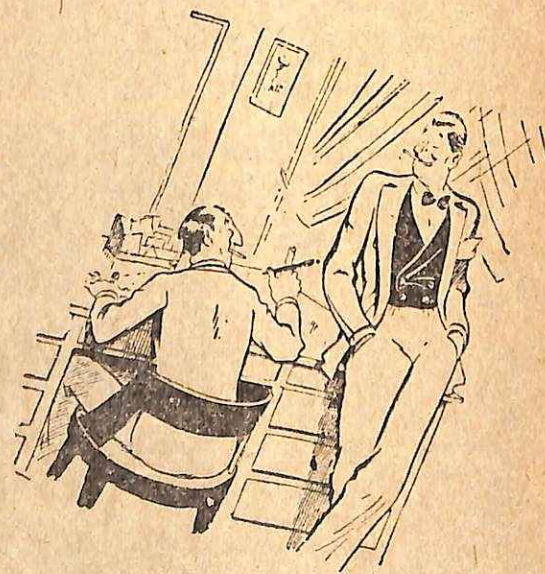
RAMON SYLVESTRE

Μεγάλο δίλημμα

Ἡ ὑπάλληλος τοῦ κομμωτηρίου.—Παναγία μου! Ξέρετε, ποιὸς περνᾷ αὐτὴ τὴ στιγμή; Ὁ Τῆνο Ρόσι!

Τὸ ξένο χιούμορ

Συζυγικά ψευδη

—Μπα! Ὡστε κρατᾷς ἀντίγραφο τῶν ἐπιστολῶν ποὺ στέλνεις στὴ γυναῖκά σου; —Ναί... γιὰ νὰ μὴ ξεχνῶ τί τῆς ἔχω γράψει καὶ μὲ πιάσει στὰ πράσα...

Τὰ αἰθέρια τοῦ δικαιοῦρου Συμβάντα τοῦ δρόμου

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Θεατρικὸς συγγραφεὺς θὰ ἀρχίξῃ ὡς ἐξῆς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κατωτέρω μικροῦ δράματος:

(Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Σ' ἓνα μικρὸ μπάρ. Ἐνας νέος κάθεται μπροστά σ' ἓνα τραπέζι, στὸ πεζοδρόμιο. Ὀνομάζεται Νίκος, εἶναι ἐτῶν τριάντα καὶ καπνίζει. Βλέπει ξαφνικά τὸν κ. Ἀντωνάκη, φίλον καὶ γνωστὸ του νὰ περνᾷ. Σηκώνεται.)

ΝΙΚΟΣ (φωνάζει): Ἀντωνάκη!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (ἀνακρίπτει τὸ βῆμα του. Τὸν βλέπει. Ταράσσεται. Ἀνάδει, κοκκινίζει, γίνεται θηρίο, πλησιάζει καὶ τοῦ λέει: ἔξαλλος): Βρὲ κτήνος:

ΝΙΚΟΣ (ἀναπνέει): Πῶς εἶπες;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (ἀφρίζει): Εἶπα ὅτι εἶσαι ἓνα κτήνος!

ΝΙΚΟΣ (μὲ ἀμνηχανία): Βρὲ Ἀντωνάκη! Τί ἐπαθες μωρέ; Εἶμαι κτήνος γιὰ τὸ ἐφώνησα νὰ σοῦ δώσω μὴ μπύρα; Κύριε ἐλέησον!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (μαρινόμενος): Φτοῦ σου!

ΝΙΚΟΣ (ἐκπληκτος): Βρὲ καλὲ μου...

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (δουρόμενος): Παληκνὸς πε!

ΝΙΚΟΣ (κατάπληκτος): Βρὲ χρυσέ μου...

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (σεληνιαζόμενος): Κακοηδέστατε!

ΝΙΚΟΣ (ἐμβρόντητος): Τρελλάθηκα;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (τοῦ τραβᾷ ἓνα χαστούκι): Κλάπ!

ΝΙΚΟΣ (κεραυνοβλητός. Φέρνει τὸ χέρι στὸ μάγουλο. Μένει μερικὰ δευτερόλεπτα σκεπτικός. Ἀποτόμως ἐξανίσταται καὶ προχωρεῖ ἀπειλητικὸς στὸν Νίκο): Βρὲ γαῖδαρε!

ΝΙΚΟΣ (σκυλιάζων): Πίσω!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (λυσσών): Σ' ἔφαγα!

ΝΙΚΟΣ (ἀφρίζει): Σ' ἐπιβία!

(Ὁρμῶν ἐναντίον ἀλλήλων καὶ γίνονται μαλλιά κουδάρια. Πέφτει δεύτερο χαστούκι. Σηκώνεται ἓνα ποτήρι. Σφυρίζει μὴ γροθιά. Πέφτει τρίτο χαστούκι. Ἀνατρέπονται τὰ τραπέζια. Βροντᾷ μὴ κλωτσιά. Σφυρίζει δεύτερο γροθιά. Κολᾷ ἓνα καπέλλο. Κόβεται μὴ γραβάτα. Πέφτει τέταρτο χαστούκι. Μὴ φούχτα μαλλιών πέφτουν σ' ἓνα ποτήρι μπύρας. Μαζεύονται πολλοὶ περιεργοὶ καὶ μερικὰ γκαρσόνια.)

ΠΡΩΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (ἐπεμβαίνον): Βρὲ παιδιά!

ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (ἐπεμβαίνον): Ὁ! ἀσκοθῆτε!

ΤΡΙΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (ἐπεμβαίνον): Σιγά, θὰ σπάσετε τὰ ποτήρια.

ΕΝΑΣ ΔΕΥΤΕΡΩΤΕΡΟΣ (ἀπεύδων): Πίσω, κύριοι! Τί συμβαίνει; (Πλησιάζει τοὺς συμπλεκόμενους, τοὺς τσακώνει): Ἐμπρός στὸ τμήμα, κύριοι!

Περίπου ἔτσι θὰ ἔδινε τὴν σκηνὴν ἓνας δραματικὸς συγγραφεὺς. Ἐνας βασιστοχάστος διηγηματογράφος ὅμως, θὰ προσπαθοῦσε νὰ μᾶς τὰ περιγράψῃ λεπτομερέστερα τὰ γεγονότα σὲ μὴ αὐτολογικὴ Νουβέλλα. Δὲν θὰ ἀρχίξῃ λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐντυπωσιακὴν σκηνὴν, ἀλλὰ θὰ προσπαθοῦσε νὰ διηγηθῇ προσεκτικὰ τὴν ἱστορίαν ἀπ' τὴν ἀρχή, μὲ παρατήρηση, μὲ περιγραφὰς τῶν τύπων, μὲ ψυχολογικὰς ἀναλύσεις τῶν ἡρώων του. Ὁ ἀρχιζὼν λοιπὸν ὡς ἐξῆς:

Ἦταν μὲν ἡμερᾶς... Ἐνα μυστηριώδες δειλινὸ τοῦ Νοεμβρίου... Ὁ ἥλιος πάγαινε νὰ δόσῃ κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν γιομάτος σύγνεφα πὺλ κουνιγόντουσαν σὰν

κυνήγαγε πιότερο ὁ μπεντουῖνος ὁ ἀνέμος. (Ὁμορφὴ φράση πούναι τούτη!) Ξαφνικὰ ὁ κ. Πασδάνης ρώτηξε, ὅλως διόλου τάχα ἀδιάφορα:

—Νίκο.

—Ὅριστε κ. Πασδάνη.

—Τὸν ξέρετε τὸν κ. Ἀντωνάκη;

—Εἶναι φίλος μου.

—Τί σοῖ ἀνθρώπος εἶναι;

—Ὁ Νίκος τὸν κύτταξε βλακώδικα:

—Γιατί;

—Γιατὶ μοῦ ζήτηξε τὴν κόρη μου.

—Τὴν Οὐρανία;

—Ναί. Τὴν Οὐρανία!

Ὁ Νίκος δὲν μπόρεσε νὰ κἀνὴ τὴν κορόϊδα... Τί νὰ πῇ ὥστόσο;... Τὰ αἰσθηματὰ τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀλήθειας συγκρουόντουσαν μέσα του καὶ μπερδεύονταν καὶ κόνταρο χτυπιόντουσαν. Ἦξερε πῶς ὁ Ἀντωνάκης, ὁ φίλος του, δὲν ἦταν ὁλοσπίλου ἐν τάξει. Ἐταλαντεύτηκε πολλὰ. Τὰ κύματα τῆς ψυχικῆς φουρτούνας ξεσποῦσαν πιότερο ἄγρια καὶ τοῦ πνίγανε τὴν σκέψιν...

(Ὁραία φράση πούναι τούτη!) Ἀνοῖξε τὸ πακέτο τοῦ τελοσπάντων, ἔβγαλε ἓνα τσιγάρο ἀκόμα, τὸ ἀνάψε μ' ἓνα σπέρτο, τὸ ρούφηξε μὲ πιότερη λαίμαργία καὶ φόσηξε ψηλὰ τὰ δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ. Τελοσπάντων ἀπάντης, σιάνοντας τὴν λιγδιασμένη γραδβάτα του:

—Κύριε Πασδάνη,

—Λοιπόν;

—Τὸ ξέρετε ὅτι ὁ Ἀντωνάκης εἶναι φίλος μου. Μὰ ἐπειδὴ καταλαβαίνω ὅτι ἡ ὑπόθεσις γιὰ τὴν ὁποῖαν μ' ἐρωτᾷτε εἶναι σοβαρή, γιὰ τοῦτο, σὰν ἀνθρώπος καὶ σὰν φίλος, σὰν ὁλοκληρωμένος χαρακτήρας, πρέπει νὰ σὰς πῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. Λοιπόν, ὑψώνοντας τὸν ἐαυτό μου ἐπάνω ἀπὸ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, σὰς τὸ λέω καθαρά. Ὁ Ἀντωνάκης εἶναι παληγοχαρῆς.

Ὁ κύριος Πασδάνης ἔπαψε νὰ σοῦρνῃ τὸ βῆμα του στὸ νοτισμένο πεζοδρόμιο:

—Πῶς;

—Μὰ τὸ Θεό!

—Σοβαρῶς;

—Σοβαρῶς. Δουλεῖα δὲν ἔχει, πίνει, καίει χαρτιά, κάνει βουτίες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἶναι προικωθήρας, χρωστᾷ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

—Μπα; Ἔτσι;

—Ἔτσι καὶ χειρότερα.

Ἔτσι καὶ χειρότερα θὰ περιέγραφε τὰ

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 60)

το Χόλλυγουντ, δεν θριαμβεύουν μονάχα άτομα. Θριαμβεύουν κι' ολόκληρες... δυναστείες. Άλλοτε, επί παραδείγματι, έθριάμβευε η δυναστεία των Τάλματς. Άργότερα η δυναστεία των Μπάρρυμορ. Και τελευταία, έρρισκεται στην πρώτη σειρά η δυναστεία των Μπένετ.

Την Κωνσταντίν Μπένετ, την ξέρετε, βέβαια, όλοι. Είναι από έτών στάρ κι' έχει παίξει έως τώρα σ' αναρίθμητες ταινίες, — πού, οι περισσότερές τους, έγυρισθηκαν και στην Ελλάδα.

Τον τελευταίο καιρό όμως ξεπετάχτηκε κι' άλλος ένας θλαστός από την οικογένεια Μπένετ, ο οποίος μάλιστα έπεβλήθη άμέσως σχεδόν : η Τζόαν, ή μικρότερη αδελφή της Κωνσταντίν.

Ακούστε την ιστορία της γιατί είναι πολύ ένδιαφέρουσα, κι' έξαιρετικά διδακτική... για τους μύωπας κυρίως!

Για τους μύωπας ; Θ' άπορήσετε. Δηλαδή ; Δηλαδή... έ, νά :

Είπαμε πώς ή μικρή Τζόαν ξεπετάχτηκε τελευταίως ως άστήρ πρώτου μεγέθους στο έργο «Βόγκ 1938», αν θέλετε συμπληρωματικές πληροφορίες. Δεν έμφανίστηκε όμως τώρα για πρώτη φορά στην όθονη του κινηματογράφου. Τον καιρό πού ή αδελφή της ή Κωνσταντίν μεσουρανούσε και έθεωρείτο ως ή πιό ακριβώς πληρωνομένη ήθοποιός του Χόλλυγουντ, ή Τζόαν έπαιζε δευτερεύοντες ρόλους σε άσημνα φιλμ.

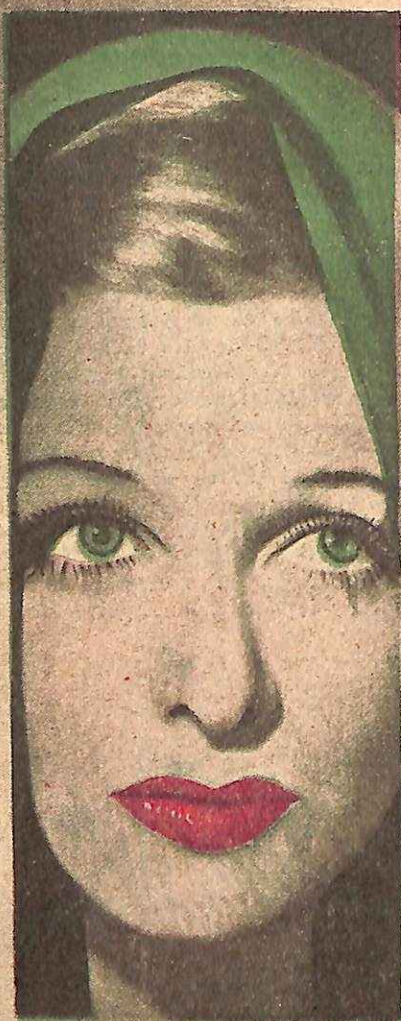
Κανέννας δεν την πρόσεχε όμως, τότε, κι' ούτε θά μπορούσε νά μαντεύσει κανείς ότι το άδέξιο αυτό κορίτσι με τό άφηρημένο ύφος και με τις άπρόσεκτες κινήσεις θά ήτο δυνατόν ποτέ νά γίνη «κάτι».

Και ξέρετε γιατί ή Τζόαν ήταν τόσο άδέξια, άφηρημένη και άπρόσεκτη ;

Άπλούστατα : Γιατί ήταν μύωπ ! Άλλά μύωπ σε βαθμό άφάνταστο. Τά ώραία μεγάλα της μάτια ήταν... θεόστραβα.

Όταν έπαιζε, δεν μπορούσε νά ιδεί ή καυμένη ούτε την «μικρή» των λοιπών συναδέλφων της, ούτε τά σκηνικά, ούτε τις άπεγνωσμένες χειρονομίες του σκηνοθέτου τίποτα, τίποτα... Γυαλιά, βλέπετε, δεν μπορούσε νά φορέσει. Πού άκούσθηκε άστήρ της όθονης, θηλυκός μάλιστα, με ματογυαλιά ; Και ή δυστυχισμένη ή Τζόαν έκανε γκάφες επί γκάφών ! Είχε χάσει το ήθικό της. Έτρεμε διαρκώς μήπως... πατούσε κανέναν συνάδελφό της ή μήπως έβγαине έ-

Τζόαν Μπένετ
Αμερικανίς
100 ο)ο

ξω από το «πεδίο δράσεως» της. Υπό τās συνθήκας ας τās πώς νά παίξει !... Κι' έξαφνα... έγινε το θαύμα !

Η Τζόαν Μπένετ παρουσιάστηκε με μπρίο, με κέφι, με τόλη, με αυτόπεποίθηση... Άφησε νά έκδηλωθούν έλεύθερα όλα τά χαρίσματά της. Και έθριάμβευσε !

Μά καλά, θ' άπορήσετε πάλι, είχε λοιπόν γιατρευθή από την μυωπία της ;

Δυστυχώς όχι. Η μυωπία, ως γνωστόν, είναι νόσος άνιάτος.

Η Τζόαν Μπένετ, άπλούστατα... το είχε πάρει άπόφαση !

Ζήτημα θελήσεως, άθυποβόλ ης. Έπεβλήθη στον έαυτό της, και... έτελείωσε !

Όταν παίξει ξεχνά τώρα πιά ότι είναι μύωπ. Περπατά άνετα, κυττά τους άλλους κατάματα — άλλο αν... δεν τους βλέπει — και έθριάμβευσε.

Τελευταίως έπαιξε και στο θέατρο, όπου είχαν επίσης έπιτυχία. Έθριάμβευσε μάλιστα σ' έναν δύσκολότατο ρόλο, στην «Πανσιόν Καλλιτεχνών», τον όποιον είχε δημιουργήσει πριν άπ' αυτήν ή Κάθριν Χέμπαρντ.

Όταν, λοιπόν, την δειτε σε κανένα από τά τελευταία της φιλμ, μή λησμονήσετε ότι αξίζει νά την θαυμάσετε όχι μόνο για τό ύπεροχο παίξιμό της, αλλά και για την μεγάλη της θέληση.

Η Τζόαν Μπένετ, μπορεί νά καυχώθι ότι ένίκησε τον ίδιο τον έαυτό της...

Και τον ένίκησε κατά τον πιό θετικό και θριαμβευτικό συνάμα, τρόπο.

Τώρα βέβαια για νά κατορθώσει αυτό τό θαύμα χρειάστηκε νά όπλισθί με έπιμονή και θάρρος διότι ως παραπάνω είπαμε ή Τζόαν ήταν σχεδόν θεόστραβή. Διηγούνται μάλιστα οι περί αυτήν ότι κατά τις πρόβες πού έκανε στο σπίτι της ή Τζόαν πριν άποκτήσει... τό μπρίο της, έσπασε ούκ ολίγους καθρέφτες πάνω στους όποιους κουτουλούσε. Έν τούτοις αυτές και πολλές άλλες άπογοτεύσεις δεν την άπεθάρρυναν.

Άλλη μιá φορά, τις πρώτες μέρες της άλλαγής της ή Τζόαν με τό κεκτημένο θάρρος της είχε άγκαλιάσει μιá μέρα τον μηχανικό του ήχου πού τον πέρασε για τόν... πρωταγωνιστή του έργου.

Αξίζει λοιπόν κάθε θαυμασμός γι' αυτό τό κορίτσι πού έπεβλήθη έτσι με ένα τέτοιο τρομερό μείονέκτημα,

Το μηχανήμα που άποκαλύπτει την αλήθεια

Οι έφημερίδες της Άμερικής έκκολούθουν νά άφιρώνουν σελίδες ολόκληρες για μιá καινούργια έφεύρεση πού αν άποδειχθί έφαρμοσμένη θά φέρη πραγματική αναστάτωση στα δικαστήρια και στο σύστημα πού εφαρμόζεται μέχρι σήμερα σε όλο τον κόσμο για την ανάκαλψη της αλήθειας.

Πρόκειται για ένα ήλεκτρικό μηχανήμα πού έχει έφεύρει ο διεθντής του Ίνστιτούτου της Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο της Φόρντχαμ, Σούμμερς.

Δεν είναι ή πρώτη φορά πού γίνεται λόγος για τό μηχανήμα αυτό και πριν άπό τον Σούμμερς διάφοροι άλλοι ψυχολόγοι έχουν άσχοληθί με αυτό.

Ο Σούμμερς όμως κατόρθωσε νά τελειοποιήσει τό μηχανήμα του σε έξαιρετικό βαθμό και νά έπιτύχη την χρησιμοποίησή του σε μιá πολύκροτη δίκη πού άπασχολούσε πού καιρό τά άμερικανικά δικαστήρια και είχε καταλήξει στην καταδίκη του κατηγορουμένου σε φυλάκιση τριάντα χρόνων. Η καταδίκη ήταν πού δαρείά για τό άδίκημα πού δικαζότανε. Ήτανε μιá άπλή διάρρηξι σε ένα κρεοπωλείον από τό όποιο οι διαρρηκτες είχαν άφαιρέσει χίλια δολάρια.

Η άστυνομία συνέλαβε μερικούς ύπόπτους και μεξδ' αυτών τον Ραυμόντ Κέννυ.

Ο ιδιοκτήτης του κρεοπωλείου άναγνώρισε στο πρόσωπο του Κέννυ έναν από τους διαρρηκτες. Και έπειδή ο κατηγορούμενος έτυχά νά έχη καταδικασθί μιá φορά για κάποιο παρόμοιο ζήτημα τό δικαστήριο παραδέχθηκε την μαρτυρία του κρεοπώλη και της γυναίκας του και παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του Κέννυ ότι ήταν άθώος και ότι την ώρα της διαρρηξέως βρισκότανε στο κρεβάτι του, τον καταδίκασε στην βαρύτατη ποινή πού αναφέραμε πιδ πάνω. Ο δικηγόρος Ντούιερ πού είχε αναλάβει την υπεράσπιση

Η έπαφή του υπό δοκιμασίαν με τό μηχανήμα, γίνεται με μιá πλάκα τοποθετημένη στην παλάμη του.

Τό δικαστήριο δέχτηκε νά επαναληφθί ή δίκη και έτσι ή μαρτυρία του κρεοπώλη και της γυναίκας του άρχισε νά κλονίζεται χάρις στην αντίθετη μαρτυρία των νέων μαρτύρων.

Οι δικαστές και οι ένορκoi άρχισαν πιά νά άμφιβάλλουν για την ένοχή του Κέννυ και είχαν βρεθί σε μεγάλη άμηχανία μή ξέροντας τί άπόφαση νά βγάλουν. Νά έπικυρώσουν την πρώτη άπόφαση, με κίνδυνο νά φυλακίσουν έτσι έναν άνθρωπο τριάντα ολόκληρα χρόνια για ένα άδίκημα πού δεν είχε διαπράξει ή νά τον άθωώσουν με τον φόβο πάλι νά αφήσουν έλεύθερο έναν έπικίνδυνο διαρρηκτη.

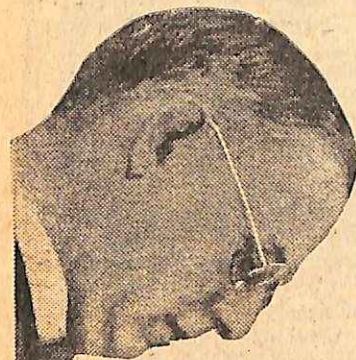
Ήταν άπαραίτητη μιá καινούργια μαρτυρία για νά άποδειχθί ή αλήθεια.

Τότε άποφάσισαν νά χρησιμοποιήσουν τό

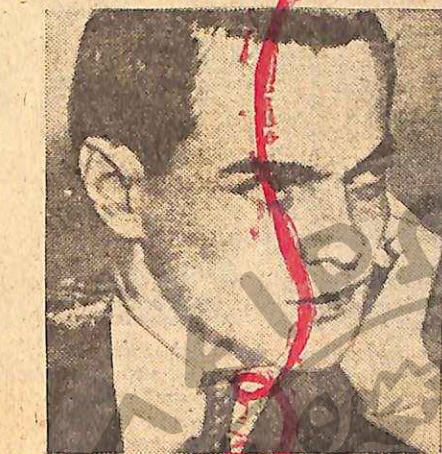
Τό «παθόμετρο», όπως όνόμασε ο Σούμμερς τό μηχανήμα του, αποτελείται από τρία ξεχωριστά κομμάτια πού ένώνονται μαζί τους με ήλεκτρικά σύματα. Τό κύριο μέρος μοιάζει με δέκτην ραδιοφώνου. Δίπλα σ' αυτό υπάρχει ένας κύλινδρος πού περιστρέφεται διαρκώς. Έπάνω στον κύλινδρο είναι έφαρμολογμένο ένα χαρτί με πολλά χαρακία σαν κι' αυτό πού χρησιμοποιούνε στα νοσοκομεία για νά γράφουν τις διακυμάνσεις του πυρετού. Τό τρίτο μέρος του μηχανήματος αποτελείται από δύο μετάλλινες πλάκες πού εφαρμόζονται στις παλάμες του χεριού του έξεταζομένου.

Ο Κέννυ ώδηγήθηκε στο έργαστήριο με τρόπο ώστε νά μή βλέπει κανένας τό πρόσωπό του. Και άφου του φόρεσαν τις πλάκες στις παλάμες άρχισε ή έξέταση.

Ο Σούμμερς τον ρώτησε στην άρχή διάφορα πράγματα, έντελώς άσχετα με την διάρρηξη. Σε κάθε άπάντησή του Κέννυ ένα μολύβι προσαρμοσμένο έπάνω στον κύλινδρο άρχισε νά χαραίη γραμμές στο χαρτί. Οι γραμμές αυτές ήταν όλες σχεδόν ίσες και καμιά τους δεν έβγαίνε πάνω από μιάν άλλη χοντρή γραμμή,

Προτού χρησιμοποιήση τό μηχανήμα του, ο δωρ Σούμμερς τό ρυθμίζει σύμφωνα με τη θερμοκρασία αυτού του όποιου πρόκειται νά δοκιμασθί ή φιλαλήθεια και σύμφωνα με τον βαθμό της εύαισθησίας του.

Ο πρώτος πού έξεταστήθηκε από τό μηχανήμα ήταν ο Ραυμόντ Κέννυ, ο όποιος και άπηλλάγη, χάρις σ' αυτό κάθε κατηγορία.

Του Κέννυ και πού ήταν έντελώς βέβαιος ότι ο πελάτης του ήταν άθώος έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για νά έπιτύχη την άναθεώρηση της δίκης. Στο μεταξύ κατάφερε νά ανακαλύψη δύο ακόμη μαρτυρες πού είχαν ιδεί τον διαρρηκτη την ώρα πού έφευγε και έλεγαν ότι ήταν πού πηδός από τον καταδικασθέντα Κέννυ.

χαραγμένη στην μέση του χαρτίου και που καθώς εξήγησε αργότερα ο Σούμμερς ήταν το σύνολο ανάμεσα στο ψέμμα και στην αλήθεια.

Αξάφνα, ανάμεσα στις άλλες ερωτήσεις ο Σούμμερς ρώτησε τον κατηγορούμενο:

— «Ήσουν στο μαγαζί του Φραϊντ το βράδυ που έγινε η διάρρηξη;

— «Όχι, απάντησε ξερά ο Κέννυ, και το μολύβι χάραξε μιαν ακόμη γραμμή κάτω από την χοντρή γραμμή της αλήθειας».

Η εξέταση συνεχίστηκε με τον ίδιο τρόπο; Ο Σούμμερς έκανε άλλες τρεις ερωτήσεις σχετικές με την κλοπή, ανακατεμένες όμως με διάφορες άλλες αδιάφορες ερωτήσεις και κάθε φορά το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Ο Σούμμερς ήταν έντελώς βέβαιος ότι ο Κέννυ έλεγε την αλήθεια και ότι άδικα είχε καταδικασθεί.

Μα αυτό δεν ήταν φυσικά αρκετό. Έπρεπε να πειστούν και οι δικαστές και οι ένοχοι ότι το μηχανήμα της αλήθειας έλεγε κι αυτό την αλήθεια.

Την ημέρα που είχε οριστεί η επανάληψη της δίκης το Δικαστήριο ήταν γεμάτο από κόσμο που είχε πληροφορηθεί από τις εφημερίδες το περίεργο μηχανήμα και έρχόταν να παρακολουθήσει την πρώτη του πειραματική εφαρμογή.

Πρώτος μίλησε φυσικά ο Σούμμερς που προσπάθησε να εξηγήσει τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί το μηχανήμα και να πείσει το ακροατήριο ότι αποκλείεται κάθε λάθος.

Μα δεν είναι δυνατόν, ρώτησε ένας ένοχος, να αντιληφθεί ο κατηγορούμενος τους παλμούς που κάνει το μηχανήμα και να προσπαθήσει να τους ε-ξουδετερώσει, θα καταβάλει μιαν ψεύτικη προσπάθεια και το μηχανήμα θα την καταγράψει ανέσως επάνω από την γραμμή, στο «διαμέρισμα των ψεμάτων».

Ο Σούμμερς υπενθύμισε ύστερα ένα σωρό άλλες εφευρέσεις που έγιναν στην αρχή δεκτές με δυσπιστία μα που αποτελούν σήμερα απαραίτητα βοηθήματα για την Αστυνομία όπως π.χ. τα δακτυλικά αποτυπώματα, οι Ακτίνες Ράιτγκεν κ.λπ. και έτελειωσε εκφράζοντας την πεποίθηση ότι το μηχανήμα του θα γίνει πολύ σύντομα άφορμή να απολογηθούν οι δίκες σε εξαιρετικό βαθμό και να πάψει η ταλαιπωρία άθωων ανθρώπων που ποσοφυλκίζονται, υποφέρουν ένα σωρό εξευτελισμούς και όχι σπάνια καταδικάζονται σε βαρύτερες ποινές χωρίς να έχουν διαπράξει το παραμικρό αδίκημα.

Υστερα από τον Σούμμερς μίλησε ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου Κόλντνι, ένας από τους πιο μορφωμένους και πιο προσοδευτικούς δικαστές της Αμερικής.

Ο Κόλντνι είπε ότι αφήνει τους ένοχους ελεύθερους να πιστέψουν στα λεγόμενα του Σούμμερς ή όχι. Δεν είχαν με άλλους λόγους καμμία υποχρέωση να λάβουν υπ' όψη τους την μαρτυρία της μηχανής.

Η δήλωση αυτή του Κόλντνι έσημεινε ότι το «παθόμετρον» δεν μπορούσε να θεωρηθεί ακόμη επίσημος μάρτυς και ότι γοητισμοποίησε μάλλον για λόγους πειραστισμού.

Αυτό δεν εμπόδισε όμως καθόλου τους ένοχους να παραδεχθούν ότι το «παθόμετρον» έλεγε στ' αλήθεια την αλήθεια και έτσι ύστερα από μιαν συζήτηση που κράτησε οκτώ ώρες έβγαλαν την απόφασή τους που αθώωνε τον Κέννυ.

Εννοείται ότι από την ίδια μέρα το «παθόμετρον» έγινε περιβόητο σε όλη την Αμερική αλλά, για την όσα τουλάχιστον οι ένοχοι του κρίνουν πως είναι περισσοί από τους αθώους του.

Οι εφημερίδες δημοσιεύουν άρθρα εις τα οποία κρίνουν το κατηγορούν και άλλοι το εκθειάζουν.

Την πιο μεγάλη εντύπωση απ' όλα έκανε ένα άρθρο του δικαστού Μπέννερ Σάλομαν που έχει γίνει περίφημο από πολλές μεγάλες δίκες στις οποίες ήταν πρόεδρος.

Ο Σάλομαν υποστηρίζει ότι όσο κανονικά και αν δουλεύει το «παθόμετρον» είναι αδύνατον να πη την αλήθεια γιατί ο κατηγορούμενος δεν μπορεί παρά να θρυσταται σε εξαιρετική συγκίνηση την ώρα που εξετάζεται και γνωρίζει ότι από τους παλμούς που θα κάνει το μολύβι εξαρτάται η καταδίκη ή η αθώωσή του. Για τον λόγο αυτό, το χαρτί του κυλίνδρου μπορεί να αποδώσει έντελώς πιστά την ψυχολογική κατάσταση του εξεταζομένου μα η κατάσταση αυτή δεν θα είναι ποτέ η πραγματική.

Εννοείται ότι ο Σούμμερς δεν στενοχωριέται καθόλου από τις επθέσεις αυτές και είναι βέβαιος ότι η ημέρα δεν

Ο εισαγγελέας κ. Μπέννερ Σάλομαν, δεν πιστεύει στην ακρίβεια και την αποτελεσματικότητα του μηχανήματος της αλήθειας.

είναι καθόλου μακριά από τη χρήση του «παθόμετρον» θα γίνει δια νόμου υποχρεωτική.

Στην προσπάθειά του αυτή τον υποστηρίζουν πολλοί έμπειροι νομομαθείς και ψυχολόγοι που επρόκειαν να γίνουν από τώρα υποχρεωτική η χρήση του «παθόμετρον» όχι όμως για να χρησιμεύσει ως αποδεικτικό μέσον αλλά για να εξετασθεί αν οι αποφάσεις των δικαστών θα είναι σύμφωνες με τα αποτελέσματα της «παθόμετρικης» εξέτασης.

Η απόφαση του προέδρου Κόλντνι να χρησιμοποιήσει δοκιμαστικώς το «παθόμετρον» αποτελεί για μας ένα τεράστιο βήμα, λέει ο Σούμμερς. Ξέρουμε ότι δεν θα λείψει η κριτική, δεν θα λείψουν οι αντίθετοι που άλλοι από πεποίθηση κι άλλοι για λόγους συμφέροντος θα μάς πολέμησουν. Θα χρειασθεί καιρός για να γίνει η κοινή γνώμη του «παθόμετρον» γενική. Αλλά κάποτε θα γίνει.

Όπωςδήποτε το γεγονός είναι ότι θρυστάμαστε μπροστά σε μιαν νέα εφεύρεση που, όπως είπαμε και στην αρχή, αν αληθεύσει, θα φέρει μιαν πραγματική ανατάσταση στα χρονικά των δικαστηρίων και θα εφευρεθεί χιλιάδες ανθρώπων που είτε ως κατηγορούμενοι, είτε ως μάρτυρες... μαρτυράνε ωστόσο αποδειχθεί ή αλήθεια.

Όσο για τους δικηγόρους και τους ψευδομάρτυρες που θα μείνουν άνεργοι, τί να τους κάνουμε;

«Ας μη λέγαμε τόσα ψέματα».

Εξυπνα 50%.

— Ένα περίεργο πράγμα, φίλε μου. Φύτωνα στον κήπο μου ραπανάκια και ξέρεις τί βγήκαν;

— Τομάτες!

— Όχι, σαλίγκαραι και φάγαν τα ραπανάκια!

— Λέγε εσύ Κουτορνίθη, γιατί ο Άδαμ δάγκωσε το μήλο που του δώκε η Εύα;

— Γιατί δεν είχε μαχαίρι, κύριε!

— Γκαρσόν! Βρήκα μιαν μυίγα στη σουπα μου, και σύ γελάς;

— Ω! Κύριε! Δεν ξέρετε πόσο ευχαριστούμαι κάθε φορά που παθαίνει κακό κανένα απ' αυτά τα συχαμερά έντομα!...

Έκείνη: Αγάπη μου, ξέρεις τί θνηρο είδα απόψε; Ότι σιδέρωνα το παντελόνι και τις γραβάδες μου!

Έκείνος: Σε πιστεύω, Φαίνεσαι κουρασμένη...

Σ' ένα χειρουργείο, στην Αφρική: — Γιατί φέρατε μαύρη κλωστή για να ράψουμε τον εγχειρημένο;

— Μά... αφού είναι νέγρος!...

Η κυρία επρόκειτο να λείψει εκείνο το μεσημέρι, γι' αυτό έτοιμασε στα βιολικά του συζύγου της λίγα σάντουιτς. Μετά μιαν ώρα του τηλεφώνησε:

— Ήταν ωραία τα σάντουιτς, ανδρούλη μου;

— Ναι, γιατί;

— Γιατί... γιατί μου φαίνεται πως αντί πάστα αντζούγας, έβαλα μέσα αλοιφή για το καθαρίσμα του νιπτήρα!...

— Μου επρότειναν μιαν καλή θέση. Πέντε χιλιάδες τον μήνα και 20 μέρες άδεια τον χρόνο. Άλλά δεν συμφωνήσαμε.

— Γιατί;

— Ήθελα ν' αρχίσω από την άδεια.

— Αυτό το παληό παιδί δεν ήθελε νά φάει με κανέναν τρόπο απόψε. Άλλά το τιμώρησα καλά.

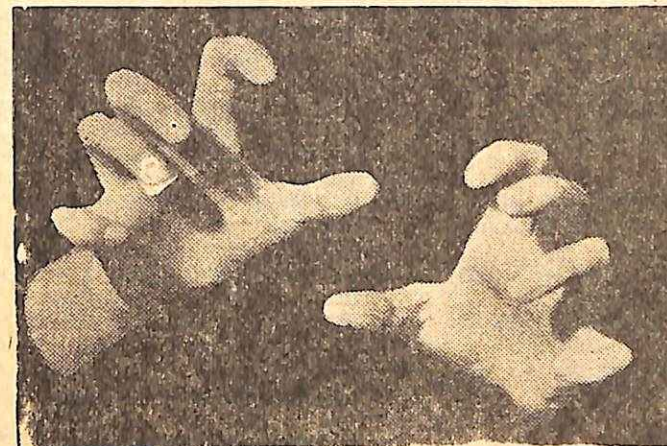
— Τι του έκαμες;

— Τό έβαλα να κοιμηθώ νηστικό!

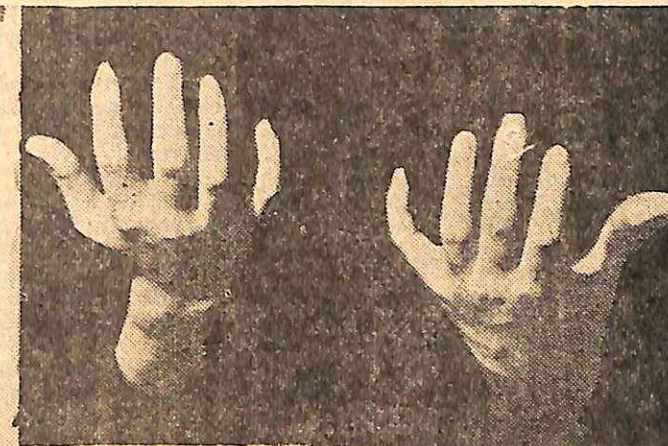
— Γιατί έκλειψες το ποδήλατο που ήταν έξω από το νεκροταφείο;

— Νόμιζα πως ο ιδιοκτήτης του είχε πεθάνει!

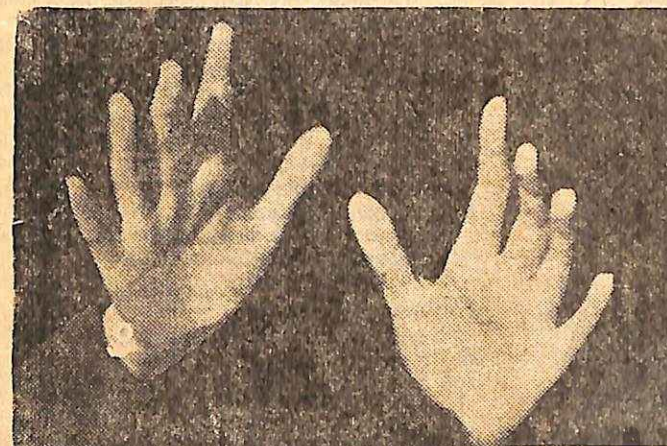
ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ σας προδίδουν

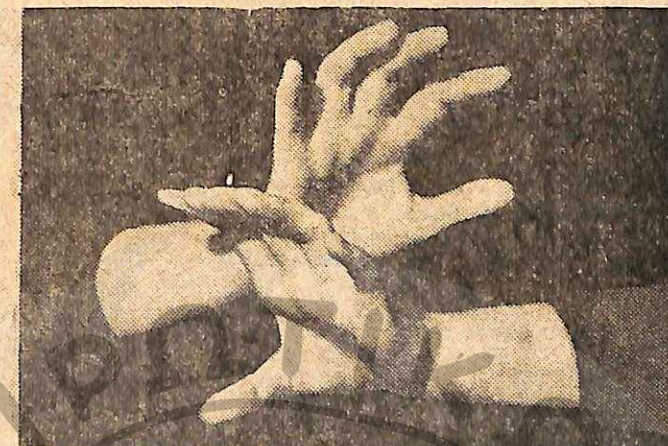
Ο άνθρωπος που, πάνω στη συζήτηση, κάνει χωρίς να το προσέξει, αυτές τις χειρονουίες, είναι άνθρωπος με θέληση, θετικός, και απότομος, αυταρχικός και όχι πολύ ευαίσθητος.

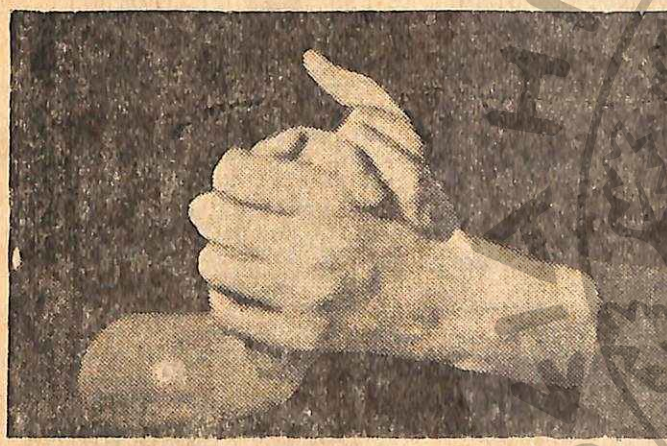
Ο άνθρωπος με τις κινήσεις αυτές είναι συνήθως ένας καλλιτέχνης στην ψυχή, ευαίσθητος, που δεν έχει πολύ θόρρος ούτε πολλή εμπιστοσύνη στη ζωή.

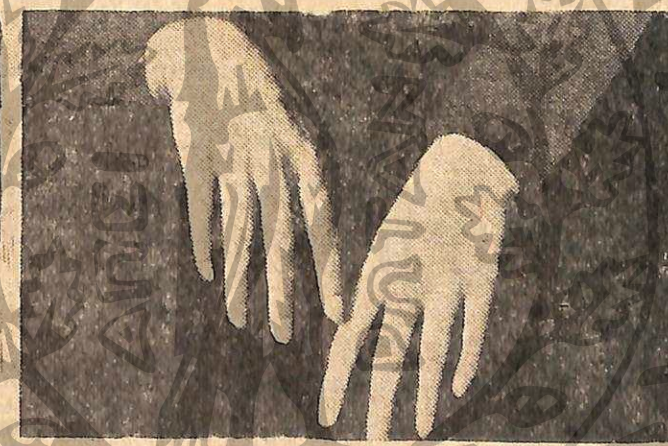
Ο άνθρωπος με τα χέρια αυτά επηρεάζεται πολύ εύκολα. Και προσκολλάται πολύ εύκολα σ' ένα άλλο πρόσωπο. Έχει χαρακτήρα παιδικό, απλό.

Ο άνθρωπος με τα χέρια αυτά είναι φοβιστικός. Έχει ψυχικά χαρίσματα, κι ούτε πιστεύει πως μπορεί να υπάρξουν στους άλλους.

Τα χέρια αυτά δείχνουν άνθρωπο επιρρεπή προς την σκέψη και τον ρεμβασμό. Δεν επηρεάζεται εύκολα. Ήρεμος, θετικός, βρίσκει στο κάθε ζήτημα την όρθη λύση.

Ο άνθρωπος με τα χέρια αυτά είναι χωρίς θέληση και χωρίς χαρακτήρα. Ο απογοητευμένος της ζωής. Ευαίσθητος, μα διαρκώς πληγωμένος και κουρασμένος.

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Με τὸν Λεωνίδα ὁ Παρασκευᾶς συνεδέετο διὰ φιλίας στενωτάτης. Ἦταν ἐννέα χρόνια συμμαθηταὶ στὸ γυμνάσιον τοῦ Κουτοχωρίου, καὶ ἄλλα τέσσερα συφοιτοῦνται εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Νομικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου.

Ὁ Λεωνίδας ἐνοιῶθε ὑπερβολικὴ συμπάθεια γιὰ τὸν Παρασκευᾶ κι' ὁ Παρασκευᾶς γινότανε θυσία γιὰ τὸν Λεωνίδα.

Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο νὰ αἰσθανθοῦν ἀμφότεροι ἔντονον συγκίνησιν ὅταν ξανασυναντηθήκανε, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια.

—Παρασκευᾶ μου...

—Λεωνίδα μου...

Ἀγκαλιαστήκανε καὶ χωρὶς νὰ λάβουν ὕψιν τοὺς τὸν κόσμον ἀντήλλαξαν θερμόν, θερμότερον, ἀσπασμόν.

—Παρασκευᾶ μου...

—Λεωνίδα μου...

—Μάτς.

—Μούτς.

—Τί γίνεσαι μωρὲ Παρασκευᾶ;

—Ἄς τὰ λέμε καλὰ. Ἐσύ;

—Δόξα σοι ὁ Θεός.

—Δὲν ξέρεις, μωρὲ Λεωνίδα, πόσο χάρηκα πού σέ εἶδα. Ἡ καρδιά μου γίνηκε περιτόλι.

—Ἀμ' ἡ δικιά μου;

—Εὐχαριστήθηκες καὶ σύ;

—Ρωτᾶς κι' ὅλας; Σὲ εἶχα τόσο ἐπιθυμῆσει. Ὅπου εὗρισκα κανέναν γνωστὸ τὸν ρώταγα γιὰ σένανε.

Τί γίνεται, μωρὲ, ὁ Παρασκευᾶς; Τί γίνεται αὐτὴ ἡ ψυχὴ;

—Ὡστε μὲ θυμώσουν Λεωνίδου;

—Πάντα.

Κυττάχτηκαν μερικὲς στιγμὲς ἀληθοθυμαζόμενοι.

—Μωρὲ πάχυνες...

—Ἀμ' ἐσύ; Μιὰ χαρὰ εἶσαι.

—Φτοῦ νὰ μὴν ἀσκάθης.

—Σκόρδα... Σκόρδα...

—Ὑστερα ὁ Παρασκευᾶς ἐπρότεινε:

—Τί λές; Πάμε γιὰ κανένα οὐζάκι;

—Εὐχαρίστως θάρχομαι, Παρασκευᾶ μου, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν πίνω.

—ὑποφέρεις ἀπὸ τὸ στομάχι σου;

—Ὁχι. Ἀλλὰ σὲ μένα τὸ πιὸτὸ δὲν ἐπιτρέπεται.

—Μπᾶ; Γιατί;

—Εἶμαι ἀθλητής.

—Ἀθλητής;

—Μάλιστα. Ἐχῶ δυὸ χρόνια στὸν ἀθλητισμό.

—Τί μοῦ λές;

—Βέβαια. Ἐχῶ σκοπὸ, Παρασκευᾶ, νὰ τὸν κάνω τὸν ἀθλητισμὸ ἐπάγγελμα.

—Καὶ γίνεται αὐτό;

—Μιὰ χαρὰ. Σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὑπάρχουν ἀθληταὶ ἐπαγγελματίαι.

—Κι' ἴσαμε πόσα θγάζουν τὸν μῆνα;

—Τριάντα χιλιάδες, τριάντα πέντε. Πολλὲς φορές καὶ περισσότερα.

—Μωρὲ τί μοῦ λές; Μήπως ἀστειεύεσαι;

—Καθόλου.

—Μ' ἄλλα λόγια δηλαδὴ ὁ ἀθλητισμός εἶνε πρῶτης τάξεως δουλειά.

—Βεβαιότατα.

—Καὶ εἶνε εὐκόλο νὰ γίνῃ κανένας ἀθλητής.

—Ἀναλόγως τὰ προσόντα πού ἔχει.

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

—Τί προσόντα;

—Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, μπορῶ νὰ γίνω; Μιὰ φορὰ προσόντα ἔχω.

Ἄν προπονηθῇς λίγο καιρὸ θὰ μπορῇς νὰ τρέχῃς καλὰ καὶ νὰ πηδᾷς περίφημα.

—Καὶ τώρα πηδάω.

—Πόσο...

—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς, προχθὲς πού τσακώθηκα μὲ τὴν Εὐδοξία πηδᾶς ἀπ' τὸ παράθυρο στὸ δρόμο.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ἀλλὰ τέλος πάντων. Αὐριο εἶσαι ἐλεύθερος;

—Ναί.

—Ἐλα στὸ στάδιο νὰ σὲ προπονήσω. Πάρε κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια μὲ καρφιά.

—Νάχουνε δηλαδὴ καρφιά;

—Ναί.

—Ἐ θάρθῃ μ' αὐτὰ πού φοράω.

—Αὐτὰ ὅμως δὲν ἔχουνε καρφιά.

—Ἐχουνε ἀπὸ μέσα. Τὸ δεξὶ παπούτσι μάλιστα ἔχει ἕνα καρφί πού μοῦχει φαίει τὴ φτέρνα.

—Δὲν κατάλαβες μωρὲ Παρασκευᾶ. Τὰ ἀθλητικὰ παπούτσια ἔχουν καρφιά ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ μπορῇ ὁ ἀθλητὴς νὰ τρέχῃ καλύτερα.

Ὁ Παρασκευᾶς ἐξεπλάγη. Τί διάολο! Πὼς τρέχουνε οἱ ἀθληταὶ καλύτερα ὅταν ἔχουν τὰ καρφιά ἀπ' ἔξω. Κανονικῶς ἔπρεπε νὰ καρφάβουνται χάμω καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ κάνουν ροῦπι. Δὲν εἶπε ὅμως λέξη γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἐντελὼς ἀκατατόπιστος στὰ ἀθλητικὰ ζητήματα.

—Λοιπὸν αὐριο.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

ΝΕΟΣ ΜΕ ΠΟΛΛΑ ΠΡΟΔΟΝΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚ.

—Αὐτὸς εἶνε γεννημένος γιὰ τὸν Μαραθῶνιο.

—Ἔτσι πού τρέχει θὰ τὸν φέρῃ σὲ δυὸ ὥρες.

—Ἐνας «πρόεδρος» κάποιου ἀθλητικοῦ σωματείου, πού παρακολουθοῦσε τὴν προπόνηση, τὸν πλησίασε.

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ συστηθῶ.

—Συστήσου.

—Λέγουμε Γεώργιος Χειλόπουλος καὶ εἶμαι πρόεδρος τοῦ ἀθλητικοῦ σωματείου ὁ «Ζεὺς».

—Χαίρω πολύ.

—Ἀνήκετε σὲ κανένα σύλλογο;

—Ὁχι.

—Θέλετε νὰ ἐγγραφῇτε στὸν δικό μου.

—Ἐκατὸ φορές.

—Τότε νὰ περάσετε αὐριο ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τρέξετε μεθ' αὐριο τοὺς προκριματικούς τοῦ Μαραθωνίου.

Ὁ Παρασκευᾶς ἐκύτταξε στὰ μάτια τὸν Λεωνίδα καὶ ζήτησε τὴν συμβουλὴ. «Ναί» τοῦ ἔγνεψε, ὁ φίλος του, κι' ὁ Παρασκευᾶς ἐδέχθη.

—Σύμφωνοι.

—Λοιπὸν αὐριο;

—Αὐριο. Μάλιστα.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις ἑξ.

—Ναί, αὐριο. Στις

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

Πρέπει να ξέρετε

Το τάκτ στο σπίτι

B'

Συνεχίζω και σήμερα το κεφάλαιο που αφορά το τάκτ στο σπίτι, γιατί βρίσκω, όπως είπα και στην αρχή, πως έχει ιδιαίτερη σημασία για τη ζωή μας.

Κι' απευθύνομαι πάλι σε σάς, ΚΥΡΙΕ:

Σας συνιστώ να μην αντιγράφετε τους ανόητους φίλους σας που νομίζουν πως είναι έκδηλως ανδρισμού και ξευπνος τρόπος καθυποτάξεως το να λένε στη γυναίκα τους: «Και χωρίς έσένα θα μπορούσα να ζήσω ευτυχισμένος»!

«Αν τους ρωτήσετε, θα σάς πουν ότι «Ετσι πρέπει να φέρεται κανείς στις γυναίκες και ποτέ να μη τους δείχνει την αδυναμία του»! Τι ήλιθιότης! Τι στενοκεφαλιά και τί προστυχιά σκέψεως!

Προσέχετε την εύτυχία σας

«Η γυναίκα έτσι μειώνεται, πληγώνεται, υποφέρει και σιγά-σιγά απογοητεύεται και λυτρώνεται απ' τα δεσμά του έρωτά σας. Και δεν αποκλείεται μές στην απόγνωση της μοναξιάς της να γαντζωθεί απ' το πρώτο μπράτσο που θα της προσφερθεί με τεχνική τρυφερότητα. Έσείς τότε θα κλάψετε. Μά θα είν' άργα.

Έτσι έχουν καταστραφή άπειρες εύτυχίες. Είναι βλέπετε τόσο εύθραυστη και τόσο λεπτεπίλεπτη η εύτυχία!

Πρέπει λοιπόν να την προσέχουμε διαρκώς.

«Η Γυναίκα θέλει να της δείχνετε την αγάπη σας. Είναι ο μόνος τρόπος να την κρατήσετε αιώνια κοντά σας. Δέ μιλάω, φυσικά, για ένα οποιοδήποτε γύναιο, μά κι' ούτε φαντάζομαι πως μια τέτοια γυναίκα θα μπορεί να διατηρήσει την θέση της Συζύγου, έστω κι' αν η δύναμη της Σάρκας τη διορίσει κάποτε ρουσφετολογικώς σ' αυτή τη θέση. «Όλοι αυτοί οι διορισμοί είν' εφημεροί και ποτέ δε μονιμοποιούνται.

Επανερχομαι λοιπόν ύστερ' απ' αυτή τη μικρή παρένθεση!

Μη ζηλεύετε... δημοσία!

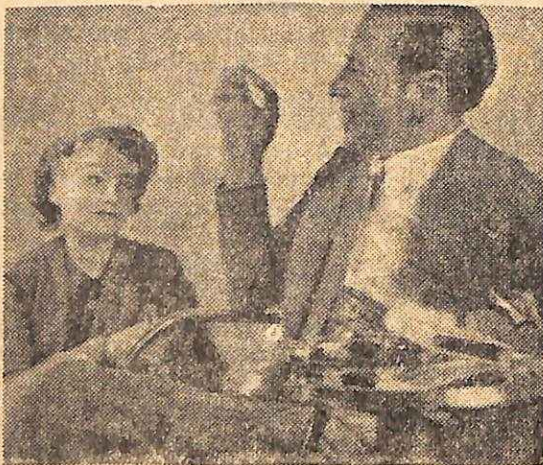
Μην προσπαθήτε να διαβάσετε ένα γράμμα που απευθύνεται στη γυναίκα σας πριν σας το δώσει ή ίδια. Αυτό τη θίγει και προσβάλλει και σάς. «Η υποψία πως η γυναίκα σας μπορεί να έχει έραστή είναι φρικαλέα. Κι' αν την έχετε, δεν μπορείτε να την ομολογήσετε ούτε στον έαυτό σας πριν πεισθίτε έντελως. Άλλοιως γίνεσθε γελοῖος και φέρεσθε σαν ζιγκολώ κι' όχι σαν σύζυγος.

Σκεφθήτε πως η ζήλειά σας θα την κάνει να φαντασθή ότι δεν την εκτιμάτε, ότι τη θεωρείτε ψεύτρα, υποκρίτρια, τιποτένια, ικανή να ατιμάσει τον άντρα της.

Και φαντασθήτε πόσο ζώηρά δυσάρεστη έντύπωση θάχη αν μάθει και ότι έμπιστευθήκατε μια τέτοια υποψία, σε μια φίλη της ή σ' ένα φίλο σας. Οι φίλοι κατά γενικόν κανόνα δεν αγαπούν την έχεμύθεια και δεν είναι παράξενο να της το πουν όσο για τις φίλες, αυτές θα επωφεληθούν της ευκαιρίας για να τροφοδοτήσουν το πενιχρό στόκ θεμάτων, που έχουν για το κουτσομπολιό τους.

ΜΗΝ ΚΛΑΙΤΕ! Μην είσθε διαρκώς νευρική και μελαγχολική.

Μη λέτε ανόητα: «Και χωρίς έσένα, μπορώ να ζήσω ευτυχισμένος»!

Μη διαβάζετε το γράμμα της. Αυτό σάς θίγει και τους δύο.

Κυρίες και Κύριοι...

Και νάστε βέβαιος πως θα συμπεράνουν γελώντας πονηρά ότι «για να την υποπτεύεται ο άνδρας της, κάτι συμβαίνει». Μην εκπλαγείτε λοιπόν αν θ' ακούσετε αύριο πως η γυναίκα σας έβγαλε άξαφνα μια έλλεινη φήμη, χωρίς ναχη τίποτε το αξιόμημπο στη ζωή της. «Ο κόσμος θα λέη ότι έχει. Και δεν αρκεί «η σύζυγος του Καίσαρος να είναι τιμιά...».

Όταν έχη κοπιάσει για να ετοιμάση ένα ωραίο τραπέζι και να ευχαριστήσει έτσι τους προσκεκλημένους σας, θα περιμένη από σάς να το προσέξετε και να της πείτε δυο λόγια τρυφερά. «Η άδιαφορία σας την κάνει να δοκιμάζει πάλι την πίκρα της απογοητεύσεως, που είναι μοναδική για να δηλητηριάξη σιγά-σιγά την αρμονία της συζυγικής εύτυχίας.

Προσέχετε τους φίλους

Και πόσο βαθεία θα τη νοιώση αυτή την πίκρα όταν ένα βράδυ που της είχατε υποσχεθή ένα τέτ-α-τέτ στο ρεστοράν κι' έπειτα μια ευχάριστη βραδυά στο θέατρο, έσείς άξαφνα προσκαλείτε τους φίλους σας και την αναγκάζετε να περάση ώρες ανίας με το να παρακολουθή συζητήσεις αδιάφορες. Κάνει, λογικά, τη σκέψη πως τα τέτ-α-τέτ μαζί της έπαψαν πια να σάς ενδιαφέρουν. Και ζητήσατε λίγη συντροφιά για να μην πλήξετε. Αφήστε και την προσοχή που πρέπει να δείξετε στην έκλογή των φίλων. Συνήθως οι φίλοι ή κάνουν κόρτε στη γυναίκα του φίλου τους, ή κουβεντιάζουν μεταξύ τους άγενέστατα σά να μην υπάρχει μια κυρία στο τραπέζι.

Γενικώς ή συμπεριφορά των φίλων σας προς τη γυναίκα σας πρέπει να σάς απασχολή ιδιαίτέρως.

Μην την αναγκάζετε να συναναστρέφεται ανή τους άγενείς, κατωτέρας πνευματικότητας από κείνην, ή τύπους που δεν έχουν συνηθίσει να μιλούν σε κυρίες και δεν ξέρουν να κάνουν την απαιτούμενη διάκριση αλλά νομίζουν ότι όλες οι Γυναίκες είναι θηλυκά χωρίς σημασία.

Μην της επιβάλλετε ποτέ να κάνει παρέα με ανθρώπους που δεν της άρεσουν.

Κι' αν ένας φίλος σας της φερθή άπρεπώς, μη διστάσετε να τον βάλετε στη θέση του με την πιο άποτομη προσβολή. Και διακόψτε άμέσως μαζί του κάθε σχέση. «Αν δεν το κάνετε η γυναίκα σας θα αισθανθή τον έαυτό της πολύ μειωμένο. Θα σκεφθή ότι δεν έχει καθόλου σημαντική θέση στη ζωή σας κι' ότι εύκολα την παραμερίζετε προς χάριν του πρώτου τυχόντος.

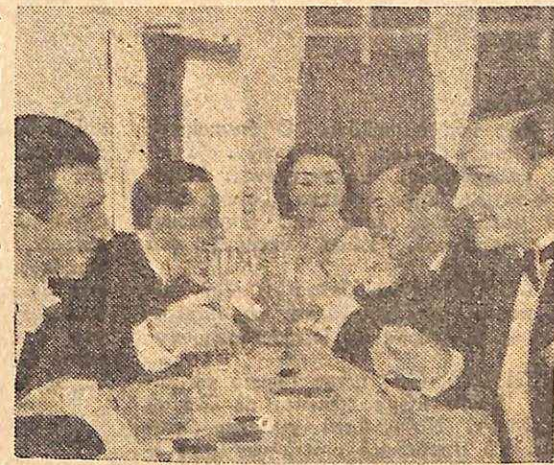
Να είσθε μαζί της λεπτός

Σας συνιστώ ακόμη:

«Όταν η γυναίκα σας μαλώνει το παιδί, να μην το σπαρασπίζετε ρίχνοντας τ' άδικα σ' εκείνην. Τη μειώνετε μπρός στα μάτια του παιδιού της και της δίνετε την έντύπωση πως δεν ενδιαφέρεσθε αν συγχίστηκε αυτή.

Και τελειώνοντας το κεφάλαιο αυτό του «τάκτ στο σπίτι» έχω και για ΣΑΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ, μια και μόνη σύσταση: ΜΗΝ ΚΛΑΙΤΕ! Μην κλαίτε με το παραμικρό. Και μην είσθε διαρκώς μελαγχολική, νευρική, άκεφη. Διώχνετε τον άντρα σας από κοντά σας.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

«...η κάνουν κόρτε στη γυναίκα του φίλου τους ή κουβεντιάζουν άγενώς μεταξύ τους».

«...Περιμένει από σάς να της πείτε κάτι, δυο τρυφερά λόγια».

«...Τη μειώνετε στα μάτια του παιδιού σας και της δείχνετε ψυχρότητα».

Αυταία της Ζωής

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΔΥΟ ΘΕΣΕΩΝ

Διάλογος του Α. Γκολντόνι

(Ένα κομψό σαλόνι. Ο επισκέπτης που περιμένει είναι 35 χρονών. Ψηλός, μελαγχολικός, καλοντυμένος. Μπαίνει η κυρία. Χήρα τριάντα χρονών. Μακριά ματόκλαδα, ίσια και επιθετικά. Στόμα τρυφερό. Είναι ντυμένη στα γκριζα.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (υποκλίνεται) Μου είπαν, κυρία, πως νοικιάζετε το διαμέρισμά σας. Κι' ήρθα να ζητήσω πληροφορίες.

ΕΚΕΙΝΗ: (του κάνει σημείο να καθίσει) Έννεα κύριε δωμάτια με όλα τα παρεπόμενα. Νοίκι έπτά χιλιάδες οκτακόσια. Το συμβόλαιό μου λήγει μετά ένα χρόνο. Εγώ λοιπόν είμαι που υπενοικιάζω. Θέλω ν' αφήσω το σπίτι όσο πιο γρήγορα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έννοω, είναι μεγάλο για μια κυρία μόνη.

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλετε να επισκεφθείτε το διαμέρισμά; Έχει θαυμάσια θέα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρω, ξέρω. 'Η αλήθεια είναι ανάμεσα από στίβια. Από τ' άλλο μέρος ένα οικόπεδο.

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπω πως είστε καλά πληροφορημένος. Σας όμιλογώ πως με λύπη μου αφήνω το διαμέρισμά αυτό. 'Αλλά προτιμώ να έχω ένα δωμάτιο λιγότερο και...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...κανένα καπέλλο περισσότερο. Το βρίσκω πολύ σωστό. Τα καπέλλα σας είναι ωραιότατα (σαν να μιλήσει μόνος του). 'Ιδίως εκείνη ή τόκα από κίτρινοχρυσή ψάθα, γαρνιρισμένη μαύρα. 'Επίσης κι' εκείνο το πράσινο τυρμπάν με γκριζα απόχρωση σας κάνει το πρόσωπό σας πιο νέο. Δεν μπορώ όμως να υποφέρω το μπλε μαρν καπέλλο, που φορείτε συνήθως με εκείνο εκεί το φόρεμα. Γκριζό και μπλε είναι χρώματα που κουράζουν. Αυτά μπορεί να τα φορέει κανείς μόνο τις ημέρες, που φαντάζεται τον εαυτό του πως δεν βρίσκεται πια στη ζωή και σκεπασμένο με στάχτη...

ΕΚΕΙΝΗ: Μα τέλος πάντων, ποιός είστε; Τι δουλειά κάνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπω πως δεν κυττάξατε καν το επισκεπτήριό μου. (Σηκώνεται και παρουσιάζεται). Ρέντζο Καλλέρι δικηγόρος. Δεν είμαι αστρολόγος, όπως έσως φαντάζεσθε, ούτε χειρομάντης. Σας όμιλογώ, ότι δεν είχα δη ποτέ μου από κοντά τα χέρια σας, πριν από σήμερα. 'Ωραία σ' αλήθεια. Μα, ξέρω ότι κάνετε όλη την ημέρα. Τι ώρα σηκώνεσθε, τί ώρα γυρίζετε σπίτι σας, αν είστε απογοητευμένη, αν είστε στενοχωρημένη ή μελαγχολική. Πείτε μου την αλήθεια. 'Αρχίζω να σας ενδιαφέρω λίγο;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν μ' ενδιαφέρετε διόλου. Με στενοχωρείτε. Και τώρα αν έχετε την καλωσύνη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εάν μου επιτρέπετε θα σας εξηγήσω την πολυλογία μου, πριν με πετάξετε έξω από την πόρτα. Λοιπόν: Κατοικώ κάτω από σας. Μένω εδώ

και δυο μήνες. Δεν με είδατε ποτέ; Το πιστεύω. 'Εμεινα σαράντα μέρες ακίνητος εξ αιτίας ενός γελοίου δυστύχηματος. 'Εχω ένα αυτοκίνητο, το οποίο οδηγώ με ταχύτητα εκατόν είκοσι χιλιομέτρων. Δεν μου συνέβη ποτέ το παραμικρότερο δυστύχημα. Μια μέρα όμως που οδηγούσα πεζή σουντουφλάω σ' ένα σκαλοπάτι. Πέντε εβδομάδες ξεπλωμένος στην πολυθρόνα. Σκεφθήτε τώρα πέντε ολόκληρες εβδομάδες να μιλήσει συνεχώς μόνος με τον εαυτό. Το πρώτο το

—Μου είπαν, κυρία, πως νοικιάζετε δωμάτιο...

βραχίονισμα των χαλιών. Κατά το μεσημέρι το τηγάνισμα δέκα διαμερισμάτων, όλη την ώρα το γραμμόφωνο ή το ράδιο ή το πιάνο με τα γυμνάσματα του Τσέρνι. Αυτά τα μοντέρνα σπίνια έχουν πατώματα και τοίχους σαν να είναι φτιαγμένα με γιαπωνέζικο χαρτί. Κι' έπειτα όλη την ημέρα το βάδισμά σας απάνω από το κεφάλι μου. Μου φαινόταν πως τα τακουνάκια σας χτυπούσαν μες στο μυαλό μου. Στις αρχές μου φαινόταν το πιάγμα ανυπόφορο. 'Επειτα όμως σιγά-σιγά συνήθισα. Κι' άρχισα να σκέπτομαι: «Νά την τώρα, παίρνει το μπάνιο της. Είναι μόνη. Δέχεται επισκέψεις. Κι' έτσι μέρα με την ημέρα γενήκαμε γνωστοί. Δεν μπορούμε πια να κάνη ό ένας χωρίς τον άλλο. Είμαστε ενωμένοι γερόπδα—α— με όλη την κυριολεξία. Νομίζετε πως είμαι αδιάφορος;

ΕΚΕΙΝΗ: Παρακαλώ... Περιμένω να μου πείτε τι χρώμα είναι τα νυχτικά μου και τι τρώω στο πρωινό μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι τρώτε; Μα δεν τρώτε,

Πίνετε. Πορτοκαλάδα!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ωραία. Και τώρα αν θέλετε να δώτε το διαμέρισμά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν υπάρχει ανάγκη. Το γνωρίζω. Στο βάθος του κορινθίου ή κουζίνα κι' εδώ δεξιά το μπάνιο. Πάρα πέρα το δωμάτιο με το γραμμόφωνο. Είναι δυο μήνες τώρα που το γνωρίζω πολύ καλά. Είναι αφάνταστη ή συντροφιά, που μπορούν να κρατήσουν μεταξύ τους δυο πρόσωπα, που δεν γνωρίζονται. 'Επί ημέρες σας παρακολουθούσα να βαδίζετε ελαφρά, ώσαν το σώμά σας να μην είχε κανένα βάρος: «Είναι ευχαριστημένη — έλεγα μόνος μου—σάν κοριτσάκι».

ΕΚΕΙΝΗ: (Χαμογελά). Έχετε πλούσια φαντασία. Γνωρίσατε μια γυναίκα από μακριά χωρίς να τη βλέπετε. Μα πιστεύετε τφόντι πως ή γυναίκα αυτή είμαι εγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εγώ γνωρίζω μονάχα αυτή τη γυναίκα. Την γνώρισα παθητικά μέσα στις πέντε εβδομάδες της ακινησίας μου, αφού στις αρχές είχα ποθήσει να απαλλαγώ της παρουσίας της.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν απατηθήκατε στην έρμηνεία των ψυχικών μου καταστάσεων;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι, σας παρακαλώ. Είναι καλλίτερο να μη μου το πείτε. Τι θα έκανα τότε εδώ;

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Τι θα κάνατε; Θεέ μου, μα θα μένατε και θα έξαλουθούσατε να μιλάτε. Ποιός μπορούσε άλλως τε να σας έμποδισή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τόσο το καλλίτερο λοιπόν, ως εξακολούθησα. Θα μου επιτρέψετε τώρα να σας πω πως κάνετε άσχημα ν' αφήσετε αυτό το διαμέρισμα, με όλα αυτά τα ωραία έπιπλα, που αντιπροσωπεύουν για σας ένα κομμάτι από την ζωή σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Έχετε δίκιο. Μα μου στοιχίζει πολύ. 'Επειτα θέλω να βρω ένα φτηνότερο διαμέρισμα, για να μπορέσω ν' αγοράσω κι' ένα αυτοκίνητο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το καλλίτερο που έχετε να κάνετε είναι να δώτε ένα σύζυγο. 'Ετσι θα έχετε και το διαμέρισμά σας και το αυτοκίνητο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως έχετε κανένα γαμπρό στην τσέπη σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τόν δικηγόρο του κάτω πατώματος, που θέλει ν' αλλάξη σπίτι και έχει κι' ένα αυτοκίνητο.

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ μεγάλο γι' αυτόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα, δύο θέσεων.

ΕΚΕΙΝΗ: Πότε μπορούμε να τον δούμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αμέσως.

ΕΚΕΙΝΗ: Μα δεν το είπα; Είσατε άτακτοι.

(ΑΡ. ΓΚΟΛΑΝΤΟΝΙ)

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΧΟΣ

Ένα δραματικώτατο διήγημα του Φερντινάν Ρεύνά

—Ωστε όλα τα χάσατε; 'Ολα; Οικογένεια, περιουσία, σπιντικό...

—Ναι, όλα. Δεν μου μένουν παρά αυτά εδώ.

Και ή Λύντια έδειξε το παλμό της φόρεμα και το κουρελιασμένο της έπανωφόρι.

Έχαμογέλασε έν τούτοις. Γιατί όταν είχε κανείς 16 χρονών κι' έγνωρισε τον θάνατο από κοντά, χαμογελά στην ελευθερία, στη ζωή.

Ολόγυρά της, στην άβυσσά αυτή καλύβα, βρισκόντουσαν καμιά τριανταριά Ρώσοι πρόσφυγες σαν κι' αυτήν.

Ο Γκαβορέν ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού έκστρατειας όπου είχε ξαπλωθή αυτή. Ήταν νέος, 19 μόλις χρονών.

—'Εγώ, είπα με ύφος μοιρολατρικό, έγγλυτ'ωσα ουτερ' από φοβερές περιπέτειες! Φαντασθήτε ότι πέρασα μια νύχτα ολόκληρη κρυμμένος μέσα σ' ένα έλος! Έκανα έπειτα τρία χιλιόμετρα έρποντας, με τ' αχτί στη μέση, για ν' ακούσω μήπως με κυνηγούσαν. 'Ωστόσο, είχα το ρεβόλβερ μου, και ήμουν αποφασισμένος να πουλήσω ακριβά τη ζωή μου. Το διαβατήριό μου δεν τολμούσα να το δείξω... Το είχα πάρει από έναν σκοταμένο. Φεδώρ Γκαβορέν τόν λέγαγε. Ποιός νάτανε; Μυστήριο! Πάντως, από τη στιγμή εκείνη όνομάσθηκα εγώ έτσι, κι' όλοι με ξέρουν

Ή Λύντια τόν περιμενε. Στεκότανε στη θέση της χλωμή, ακίνητη...

τώρα ως Φεδώρ Γκαβορέν. Στην πατρίδα μου, στον Καύκασο, με άποκαλούνε βασιλιά της σκοποβολής. Δεν άρκει όμως ό τίτλος αυτός. Δεν είν' έτσι; Μου χρειαζόταν ένα όνομα πολιτισμένο, διάβολε!

Και γέλασε.

—'Αμ' εγώ τι τράβηξα! Είπε ή Λύντια. Για να κατορθώσω να φθάσω έως εδώ, αναγκάσθηκα να διασχίσω με τα πόδια όλη σχεδόν τη Ρωσία!

Έφυγα από τη Μόσχα. Στά σύνορα με σταμάτησα. Αναγκάστηκα έτσι να μείνω σ' ένα μικρό συνοριακό σταθμό. Ο ύπολογαγός, που διοικούσε τόν σταθμό με πρόσεξε. Κι' ένα βράδυ μ' έκάλεσε στο διαμέρισμά του.

Κατάλαβα τι έσήμαινε αυτό, έν τούτοις έπήγα. Είχα το σχέδιό μου...

Είχε δώσει διαταγή να μη μας ένοχλήση κανείς εκείνη τη νύχτα...

Καθήσαμε σ' ένα ντιβάνι, απέναντι από ένα τραπέζι, όπου βρίσκονταν διάφοροι μεζέδες και βότκα...

Ο σύντροφός μου έπινε ολόενα, και μου διηγείτο διάφορες έρωτικές περιπέτειές του. Έγώ έκανα πως τόν θαύμαζα. Ήμουν αποφασισμένη να παίξω τόν ρόλο μου ως το τέλος. Γελούσα, τραγουδούσα, έκανα την

δωρ της έφερετο τώρα όπως θα έφε-
ρετο σε μια έξη. Αυτή όμως δεν πα-
ρακονιόταν. Έξακολουθούσε να τον
αγαπά, να τον φροντίζει, να του δεί-
χνει την ίδια τρυφερότητα.
Μόνο που το χαμόγελο είχε χαθεί
πια από τα χείλη της...

— — —

— "Ε, λοιπόν, η κατάσταση αυτή
δεν μπορεί να συνεχιστεί. Πρέπει να
λάβει ένα τέλος! είπε μια μέρα η
"Ανύκ στον φίλο της.

Καθόντουσαν έξω από τα καμαρί-
νια. Και συζητούσαν με χαμηλή φω-
νή:

— Δεν σ' αγαπά! Έξακολουθούσε η
"Ανύκ. Δεν είδες πώς ούτε και σε
ζηλεύει; Πρέπει λοιπόν να λάβης
μιαν απόφαση. Να διαλέξεις: Αυτήν
ή εμένα...

"Εσκυψε και κάτι του είπε στο
αυτί:

— Θα έχω την δύναμη να το κά-
νεις αυτό; έπρόσθεσε δυνατά. Τότε
μονάχα θα μου αποδείξεις αν μ' α-
γαπάς. "Αλλοιώς, θα ακυρώσω
το συμβολαίο μου με τον "Απόλλω-
να και θα φύγω αύριο κιόλας!

— Πώς μπορείς
να το λες αυτό, "Α-
νύκ; Δεν καταλα-
βαίνεις ότι είμαι έ-
τοιμος να κάνω το
πάν για να μη σε
χάσω;

"Υστερ' από λίγη
ώρα ο Φεδώρ βγή-
κε στη σκηνή να κά-
νι το νούμερό του.
"Η Λύντια τον περι-
μενε.

Στεκόταν στη θέ-
ση της γλωμής, ακί-
νητη.

Ο Φεδώρ πήρε
με το ένα χέρι του
το ένα πιστόλι, ύστε-
ρα το άλλο, "Εσκό-
πευσε, έπυροβόλη-
σε...

Κι' εξαφνα, συνέ-
βη κάτι τρομερό, κά-
τι αφάνταστο.

"Η Λύντια, χωρίς
να βγάλη ούτε φω-
νή, σωριάστηκε κά-
τω. Σάν τρελλός έ-
τρεξε κοντά της όφε-
δωρ.

Στο μέτωπο της
γυναίκας του ύπηρ-
χε μια πληγή. "Η
σφαίρα την είχε χτυ-
πήσει εκεί.

"Ήταν νεκρή.

— Πώς; Πώς συ-
νέβη αυτό, Θεέ μου;
φώναζε ο Φεδώρ.

Κανείς δεν του απαντούσε. "Εκλει-
σαν βιαστικά την αυλαία.

Την επομένη ο Φεδώρ εκλήθη στον
ανακριτή.

— Θα ήθελα να μου δίνετε μερι-
κές εξηγήσεις για το δραματικό έ-
πεισόδιο που συνέβη χθές βράδυ, του
είπε αυτός. Τι είδους σφαίρες χρησι-
μοποιούσατε συνήθως;

— "Αλλοτε πυροβολούσα με προ-
γματικές σφαίρες, απήντησε ο Φε-
δωρ. "Η διεύθυνσις όμως του έδω
κέντρου μου επέβαλε τις ψεύτικες.

"Όστε συνεπώς η σφαίρα που έ-
προκάλεσε τον θάνατο της γυναίκας
μου μπήκε στο ρεβόλβερ μου από κά-
ποιο ξένο χέρι.

— Πότε;

— Δεν ξέρω. Είχα έτοιμάσει τα
ρεβόλβερ και τα είχα αφήσει στο
καμαρίνι μου. Δεν έγύρισα σ' αυτό,
παρά όταν θέλησα να τα πάρω για
να βγω στη σκηνή.

— Με συγχωρείτε! τον διέκοψε ο
ανακριτής. "Η καμαριέρα σας είδε
να μπαίνετε πέντε λεπτά πριν.

— "Α, ναι. Το είχα ξεχάσει, απήν-
τησε ο Φεδώρ, αλλάζοντας χρώμα.
Είχα αφήσει στο καμαρίνι το πορτο-
φόλι μου και πετάχθηκα μια στιγμή
για να το πάρω...

"Εν τούτοις οι ένδειξεις που έβάρυ-
ναν τον Φεδώρ ήταν σοβαρές. Και ο
σκοπευτής προσεφυλάκισθη.

"Επλησίαζεν η μέρα της δίκης. Κι'

Ο Φεδώρ πη-
... το ένα χέρι του
το ένα πιστόλι, ύστερα το άλλο,

ο Φεδώρ ήξερε τί τον ανέμενε. "Η κα-
ταδίκη του ήταν βεβαία.

"Ενα πρωί ως τόσο ο συνήγορός
του μπήκε χαρούμενος στο κελί της
φυλακής του.

— "Εγώ νέα! του είπε.

Και του έδωσε ένα γράμμα.

Ο Φεδώρ το άνοιξε. Προήρχετο
από την "Αμερική, απ' τον αδελφό
της Λύντιας.

Κι' άρχισε να διαβάζει:

«Ναι, είμαι ο αδελφός της Λύντι-
ας, του έγραψε ο άγνωστος. Ο πα-
τέρας μου με είχε άποκηρύξει και
με είχε διώξει από το σπίτι πρό έ-
τών, έξ αιτίας μερικών, σφαλμάτων
μου...

«Δεν θέλω, ωστόσο, να καταδικα-
σθώ έδικα. "Η αδελφή μου αυτοκτό-
νησε. "Η Λύντια με συμπαθούσε και
άλληλογραφούσε τακτικά μαζί μου.

Λίγες στιγμές πριν από τον θάνα-
τό της μου έγραψε ένα γράμμα. "Αν-
τιγράω μερικές φράσεις της: «Εί-
μαι πολύ υπερήφανη και δεν θέλω
να καταλάβει κανείς πόσο ύποφέ-
ρω. Το μόνο που θα ήθελα είναι να
πέθαινα από τα χέρια του Φεδώρ.
«Ξέρω όμως ότι αυτό δεν θα το κά-
νι ποτέ. Γι' αυτό αποφάσισα να βά-
σω μέσα στο ρεβόλβερ του μια ά-
σληθινή σφαίρα. "Ετσι θα τελειώ-
σουν τα βάσανά μου...».

Ο Φεδώρ σταμάτησε το διάβα-
σμα. Θυμήθηκε ξαφνικά πώς λίγες
στιγμές πριν βγή στη σκηνή, το τρα-
νικό έκείνο βράδυ, η "Ανύκ του είχε
ζητήσει να πάρη το διαζύγιό του, ά-
πειλώντας τον ότι διαφορετικά θα δι-
έλυε το συμβολαίο της με το μιού-
ζικ γώλλ και θα έφευγε από το Βου-
κουρέστι. Αυτός είχε δεχθεί. "Η Λύ-
ντια θα είχε ακούσει φαίνεται τη συ-
νομιλία τους, κρυμμένη μέσα σε κά-
νενα καμαρίνι, κι' από τη στιγμή έ-
κείνη είχε πάρει την απόφαση της αυ-
τοκτονίας.

— — —

Το ίδιο βράδυ που ανέκτησε την έ-
λευθερία του, μετά την άθώωσή του,
ο Φεδώρ συναντήθηκε με την "Ανύκ.

Πρώτη μίλησε εκείνη.

— Ξέρεις, αλήθεια, είπε. Το συμβό-
λαιό μου έληξε χθές. Αύριο φεύγω.

— Ναι! και πού θα πής; ρώτησε
υπόκωφα ο Φεδώρ.

— Στη Σουηδία.

Δεν της είπε τίποτα. Δεν έπεχει-
ρησε να την κάμει να αλλάξει από-
φαση.

"Η σκιά της Λύντια δεν θα τους ά-
φινε να βρούν ήσυχία. Το ήξερε!

Την άλλη μέρα, τη στιγμή που το
τραίνο ξεκινούσε, τον είδε να φθά-
νι. Δεν έμίλησαν διόλου. Κυταχθή-
καν μόνο, και δάκρυσαν. Αυτός ήταν
ο άποχαριστικός τους.

Ο Γκαβορέν, με σκυφτό κεφάλι έ-
γύρισε στο ξενοδοχείο του.

Μπήκε στο δωμάτιό του και κάθη-
σε στην άκρη του κρεβατιού του.
Φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις.

"Εξαφνα, μια λάμψις εφώτισε το
πρόσωπό του. Έκάλεσε το γκαρσόνι:

— Αύριο θα φύγω! του είπε.

Με νευρικήτητα άρχισε να έτοιμά-
ζι τις βαλίτσες του.

Είχε σκεφθεί ότι εκεί στην Γαλλία
δέχονταν άκόμη τους άπελπισμένους
στην Λεγεώνα των Ξένων.

Αύριο θα φεύγε κιόλας. Κι' ίσως,
ίσως, με τον καιρό να μπορούσε να
λησμονήσει...

Φερντινάν ΡΕΥΝΑ

"Ενας "Ελλην καλλιτέχνης στην Παρισινή σκηνή

Οι περιπέτειες ενός ύποψηφίου στάρ

Φαντασθήκατε πο-
τέ τον έαυτό
σας κινηματο-
γραφικό άστρα;

"Ασφαλώς, ναι.

Μην προσπαθήτε να
το άρνηθήτε γιατί κα-
νείς δεν θα σας πιστέ-
ψι. Δεν κάνετε, άλ-
λωστε, και κανένα έγ-
κλημα. Είμαι, άπλου-
στατα, το πρώτο τολ-
μηρό όνειρο πολλών ά-
γοριών και κοριτσιών
της εποχής μας: να δι-
ακόψουν τις σπουδές
τους, να έγκαταλεί-
ψουν σπίτι και γονείς,
να έκπατρισθούν και
να πάνε στο Παρίσι,
στο Χόλλυγουντ ή ο-
πουδήποτε άλλο για
να έπιδοθούν στον κινη-
ματογράφο.

"Ερχεται, όμως, η
ζωή με τις προκαταλή-
ψεις και τ' άπροσδό-
κητα έμποδιά της και
σαρώνει μ' ένα έλαφρό
φύσημα, τον γάρντινο
πύργο της φαντασίας
μας.

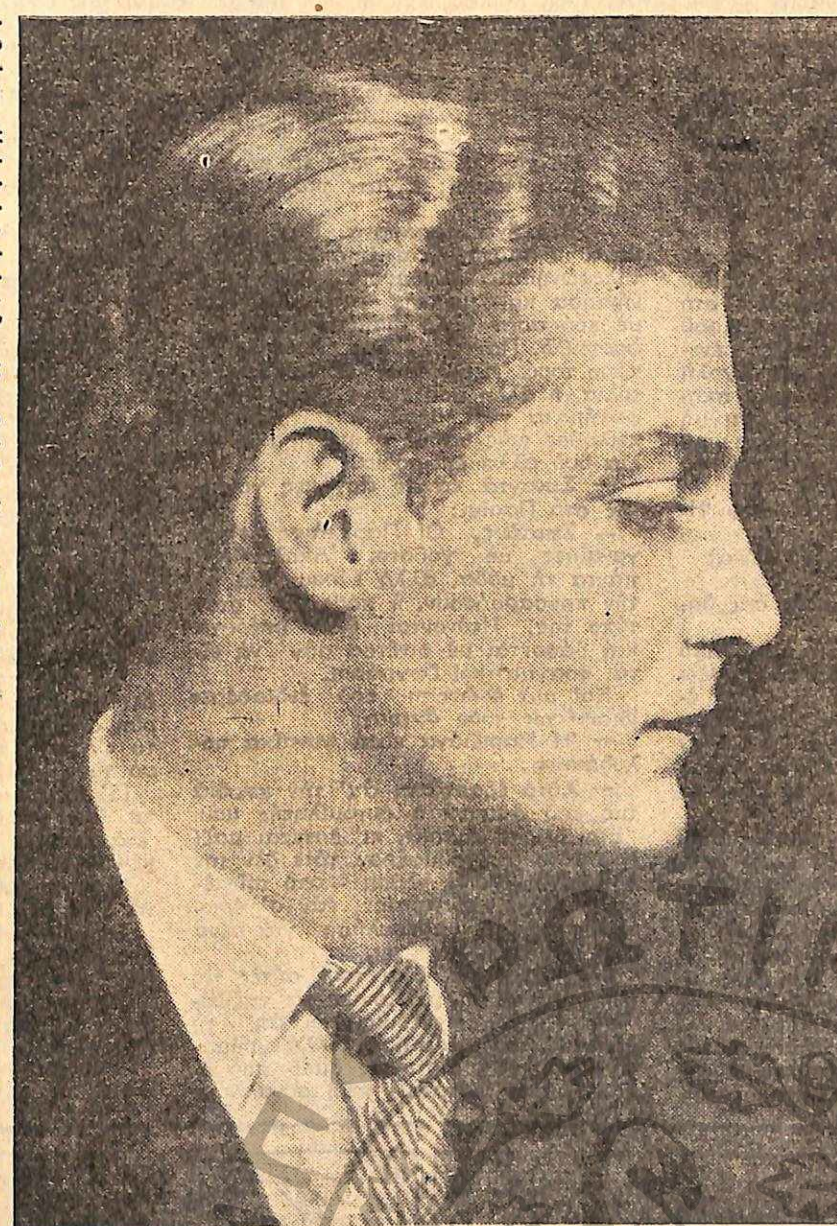
Κι' έτσι, τ' αποφασι-
στικά σγέδια θα μει-
νουν για πάντα, σγέδια
άπραγματοποίητα.

Αυτή, τουλάχιστον
είναι η τύχη των πολ-
λών, της πλειοψηφίας,
της μεγάλης πλειοψη-
φίας.

"Υπάρχουν, όμως, και
λίγοι, έλάχιστοι— με-
τρούνται στα δάχτυλα
— που είδαν το όνειρό
τους να πραγματοποιη-
ται. Οι τελευταίοι εί-
ναι απ' τους ανθρώ-
πους που ξέρουν να δέ-
χονται τα γυπτήματα
της ζωής κι' έχουν την
έπιμονή να ξαναχτίζουν
τον πύργο τους κάθε
φορά που τον βλέπουν
να γκρεμίζεται. Κατ'
αυτών τον τρόπο, στο
τέλος, βγαίνουν κερδισμένοι.

"Ενας απ' αυτούς, τους τυχε-
ρούς, όπως συνηθίζει να τους όνο-
μάζι ο κόσμος, είναι και ο Κωνσταν-
τάρας, ο νεαρός θεατρικός και κινη-
ματογραφικός καλλιτέχνης που συνη-
γάζεται με τον θίασο της κ. "Ανδρεά-
δου. "Επεδίωξα να τον γνωρίσω και
τον συνήντησα, πράγματι, πρό όλίγων
ημερών. Κουβεντιάσαμε μαζί αρκετή
ώρα και μου διηγήθηκε ένα σωρό έν-
διαφέροντα πράγματα που θα σας
διηγηθώ κι' εγώ με τη σειρά μου.

Ο Κωνσταντάρας είναι μονίμως έγ-
κατεστημένος στο Παρίσι και παίζει
σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα
της γαλλικής πρωτεύουσας, στο «"Α-
τενέ». Πρό όλίγων, μάλιστα, εβδομά-
δων, έλαβε μέρος στο γύρισμα μιας
μεγάλης ταινίας του Σασά Γκιτρώ:

"Ενα έκφραστικό προφίλ του κ. Κωνσταντάρας

«"Ανεβαίνοντας τα "Ηλύσια», όπου έ-
παιζε το ρόλο του άββά Ντυμπού, ο
παιδαγωγού του Λουδοβίκου 13ου.

"Η πρώτη έρώτησις που υπέβαλα
στον κ. Κωνσταντάρα ήταν σχετική
με την άναχώρησή του για το Πα-
ρίσι.

— Πώς αποφασίσατε, τον ρωτώ, να
τα εγκαταλείψετε όλα και να φύγετε
στο Παρίσι;

— Την μεγαλύτερη ευθύνη για την
άναχώρησή μου την φέρει ένας φίλος
μου που μόλις είχε επιστρέψει απ'
την Γαλλία. Μου περιέγραψε κάθε λε-
πτομέρεια που σχετίζεται με την γαλ-
λική πρωτεύουσα με τόσο όραση και
φανταχτερά χρώματα ώστε μου γύρι-
σε τελείως τα μυαλά.

"Η αλήθεια είναι, ότι πολλές φορές
ως τότε σκέφθηκα να φύγω, αλλά τα

σγέδιά μου δεν είχαν
άπολύτως καμμία σο-
βαρότητα. "Όσες φορές
τ' αποφάσιζα, περιορι-
ζόμουν να πηγαίνω σ'
ένα πρακτορείο και να
ζητώ πληροφορίες για
τα ναύλα και για το
δρομολόγιο.

Κι' ύστερ' απ' το
πρώτο αυτό βήμα,
γυρνούσα στο σπίτι
γεμάτος όνειρα και
σγέδια για την προσε-
χί μου άναχώρηση... ή
όποια, φυσικά, δεν έ-
πραγματοποιείτο.

— Και τότε, διακό-
πτω γυρίζατε σπίτι, ό-
χι πια για να κατα-
στρώσετε σγέδια, αλλά
για να έτοιμάσετε τις
βαλίτσες σας;

— Το 1932.

— Είχατε συστατικές
έπιστολές για κανένα
σημαίνον πρόσωπο στο
Παρίσι;

— "Απολύτως καμμία.
"Εφυγα στην τύχη.

— Και τί κάνει, ρω-
τώ μ' ενδιαφέρον τον
συνομιλήτη μου ένας
άνθρωπος που ξεμπαρ-
κάρει μια όραση πρώτα
στο Παρίσι, χωρίς κα-
νένα γνωστό;

— Προσπαθεί να γνω-
ρισθί. Χτυπά κάθε μέ-
ρα, κατά μέσον όρον,
δέκα ξένες πόρτες, εκ-
τός όποιων οι έννηά
μένουν θεόκλειστες και
την δεκάτη αν κατά τύ-
χη άνοιξη, σοφ την ξα-
νακλείνουν άμέσως στα
μούτρα.

Τα κινηματογραφικά
στούντιο τα έβλεπα σε
άπόσταση πεντακοσίων
μέτρων. "Επεχείρησα να
παρουσιασθώ σ' ένα-
δύο σκηνοθέτες, αλλά έ-
στάθη άδύνατον. "Ετσι
περιορίζομαι να βλέ-
πω έτοιμα τα έργα

στος κινηματογράφους, ως θεατής.
"Αλλά, κι' αυτή την ευχαρίστηση την
στερήθηκα, ύστερα από λίγο καιρό,
όταν μου τελείωσαν τα χρήματα.

— Και τότε;

— Τότε μου παρουσιάσθηκε μια ά-
νελπιστη τύχη που μ' έσωσε απ' τη
δυστυχία.

— Προσληφθήκατε από κανένα θί-
ασο;

— "Οχι ακριβώς, μου άπαντά ο κ.
Κωνσταντάρας. Προσλήφθη... απ'
τον μανάβη της γειτονιάς μου για να
πουλά στους δρόμους μπανάνες. Δυσ-
τυχώς, δεν ήμουν φτιαγμένος για έμ-
πόρος. "Η έπιχείρησις πήγε άσχημα.
Είχα τέτοιες άδεκαριές, ώστε τις μπα-
νάνες αντί να τις πουλώ τις έτρωγα
ο ίδιος απ' την πολύ την πείνα. Σάν
να μην έφθαναν αυτές οι κακοτυχίες.

μου κάνει και η νοικοκυρά μου ξέω-ση και μου κρατά τα λίγα ρούχα που μου απέμειναν. Ήταν η χαριστική βολή.

» Αφού κοιμήθηκα μερικές βραδυ-ές κάτω από αμαξόπορτες, κατέφυγα στο «Ελληνικό Προξενείο» το οποίο φρόντισε να με στείλει... άναυδα-εί-ναι η κυριολεξία— στην Ελλάδα.

» Όταν επέστρεψα, στας Αθήνας, η μοναδική μου άποσκευή άπετελείτο από ένα πουκάμισο τυλιγμένο σ' ένα κομμάτι έφημερίδα!

Η παραμονή μου στην Ελλάδα η-ταν συντομωτάτη. Έμεινα μόλις τρεις μήνες και ξαναγύρισα στο Παρίσι.

Αυτή τη φορά τα πράγματα πήγαν καλύτερα. Όπως τυχαίως, γνωρί-στηκα με τον διακοσμητή Μέρσον ο οποίος με βοήθησε να προσληφθώ στην άρχη ως μοντέλλο σε μία διαφη-μιστική εταιρία κι' ύστερα ως «φιγ-κυράν» σ' ένα στούντιο. Κατ' αυτόν τον τρόπο, κατώρθωσα να κερδίσω λίγα χρήματα και να έγγραφω στη Δραματική Σχολή του Σιμόν. Αφού μελέτησα εκεί επί δύο χρόνια, ένε-γράφημ ύστερα στη φημισμένη Σχολή του μεγάλου ηθοποιού και σκη-νοθέτου Ζουβέ. Απ' αυτή τη στιγμή μπορώ να πω πως άνοιξε η τύχη μου.

— Ποιος ήταν ο πρώτος ρόλος που παίζατε ως έπαγγελματίας;

— Ο ρόλος του Όρέστη, στην 'Η-λέκτρα του Ζιροντού.

— Τι μισθό σας έδιναν τότε;

— 800 φράγκα.

— Και ποιά ήταν η πρώτη σας δη-μιουργία;

— «Ο κουρσάρος», ένα εξαιρετικό έργο του Μαρσέλ Ασάρ όπου παίζω τρεις διαφορετικούς ρόλους. Ως έ-παγγελματίας έχω παίξει, ως τώρα στο Παρίσι σε τρία έργα. Σ' αυτά που ήδη σας ανέφερα και στον «Τρω-ϊκό Πόλεμο» όπου έπαιζα το ρόλο έ-νός στρατιώτου.

Ο διδάσκαλος 1ου κ. Κωνσταντά-ρα ο Λουί Ζουβέ είναι ήδη πολύ γνω-στός από τα διάφορα φιλμ του στην Ελλάδα ώστε δεν είναι άσκοπο να ρωτήσω τι λογής άνθρωπος είναι.

— Ως καλλιτέχνης, μου άπαντα ο κ. Κωνσταντάρας, θεωρείται ένας απ' τους μεγαλύτερους της Γαλλίας. Δεν είναι μόνο υπέροχος ηθοποιός, αλλά και σκηνοθέτης μεγάλης άξιας. Αυτός άναβάζει τα έργα της «Κομεντί Φραν-σαίς». Ως άνθρωπος, έχει χρυσή καρ-

διά και παρέχει πάντα την προστασία του σ' όλους άνεξαιρέτως τους συ-νεργάτες του. Ο Ζουβέ με σύστησε στον Γκιτρώ για να παίξω στην τελευ-ταία του ταινία «Ανεβαίνοντας τα 'Η-λύσια».

— Εκτός απ' το έργο του Γκιτρώ είχατε ποτέ σημαντικό ρόλο σε καμ-ιά άλλη ταινία;

— Σε μία μόνο, όπου έπαιξα με την Ποπέσκο. Λεγόταν «Μία νύχτα στ' Βενετία». Γύρισα, επίσης, και μία δο-κιμαστική ταινία για το Χόλλυγουντ, αλλά δεν μου άπήντησαν άκόμη αν έ-νεκρίθη.

Καιρός είναι, νομίζω, να θίξουμε και ένα θέμα λιγάκι άδιάκριτο. Ρω-τώ, λοιπόν:

— Με τις γυναίκες, πώς τα πηγαί-νατε στο Παρίσι; Είχατε πολλές θαυ-μάστριες;

— Δεν έχω παράπονα. Και γράμ-ματα έπαιρνα, και επισκέψεις και τηλεφωνήματα δεχόμουν. Φυσικά, συ-νήνησα και μερικές μανιακές που με κούρασαν πολύ ώσπου να τις ξε-φορτωθώ. Πάντως, είχαν κι' αυτές τη γάχη τους. Η μία μου έκλεβε τα μαν-τήλια, ή άλλη μου έκανε είκοσι τηλε-φωνήματα την ημέρα, ή τρίτη με ά-πειλούσε πως θα με σκοτώσει και χί-λια δυο άλλα έπεισδία.

— Συναντά κανείς άσχημες γυναί-κες στο Παρίσι;

— Σπανίως. Οι Παριζιάνες είναι γυναίκες με γούστο. Άκολουθούν πάντα τη μόδα, αλλά ξέρουν και να την προσαρμόσουν, ή κάθε μία στον τύπο της. Ντύνονται όλες ύπεροχα και βάφονται με φινέτσα σαν να εί-ναι ποανιατικοί ζωγράφοι.

Και μία έρώτηση που ένδιαφέρει ιδιαίτερος τους άντρες:

— Η Παριζιάνα είναι γυναίκα πο-λυδάπανη;

— Αυτό εξαρτάται απ' την καρδιά της μου άπαντα ο συνομιλητής μου.

— Εάν δεν σ' άγαπά, κι' έρχεται μαζί σου μόνο από συμφέρον, τότε δεν την γλυτώνεις, θα σε γδύσει έκατό τοίς έ-κατό. Ένω, τουναντίον, εάν σ' έρω-τευθή μπορεί να πουλήσει για σένα ό,τι έχει και δεν έχει.

— Άς έχουν υπ' όψει τους αυτές τις λεπτομέρειες οι μέλλοντες να ταξιδέ-ψουν. Ίδιως οι άδικημένοι απ' τη φύση άς μην παίρνουν πολλά χρήμα-τα μαζί τους. Εύτυχως όμως που ύ-πάρχουν οι διατάξεις περί συναλλάγ-

ματος και έτσι...

Η συνομιλία με τον κ. Κωνσταντά-ρα είναι γοητευτική, αλλά, δυστυχώς, πρέπει να λάβη ένα τέλος.

Τού άπτείνω, λοιπόν, μία τελευ-ταία έρώτηση χάριν εκείνων που κί-νουν τα ίδια όνειρα που έκανε κι' ο συνομιλητής μου πρό εξη έτών.

— Πόσες πιθανότητες επιτυχίας έ-χει ένας Έλληνας που φεύγει σήμερα για το Παρίσι, υπό τās ίδια, συνθη-κας που φύγατε και σεις το 1932;

— Μία στο έκατομύριο.

Η άπάντηση είναι άπογοητευτική.

Εν τούτοις δεν είναι ίκανή να στα-ματήσει τον Έλληνα που θ' άποφασί-ση να φύγη. Τα ίδια θα είπαν και στον Κωνσταντάρα. Πρίν από εξη χρόνια, οι άνθρωποι της πείρας». Κι' όμως, εκείνος δεν άκουσε κανένα κι' έφυγε.

Προτού τελειώσω, θα ήθελα να πω δυο λόγια για την εμφάνιση του Κωνσταντάρα μπρός στο άθηναϊκό κοινό.

Πρίν από λίγες μέρες οι περισσότε-ροι θεατρικοί μας κριτικοί άσκολήθη-καν διά μακρών με το καινούργιο πρόγραμμα της κ. Άνδρεάδου, καθώς και με την πρώτη εμφάνιση του Κων-σταντάρα στην σκηνή της.

Πολλοί απ' αυτούς ύπήρξαν άυστη-ροί και άπαιτητικοί. Η έρμηνεία του ρόλου του δεν τους ίκανοποίησε. Τού βρήκαν έλαττώματα. Τον έχα-ρακτήρισαν ως άπειρο. Λησμονούν, ό-μως, ότι η πείρα είναι κάτι που άπο-κτάται με την πάροδο του χρόνου και ότι ο νέος αυτός Έλληνας καλλιτέχνης είναι μόλις είκοσιέξη έτών.

Η άξία του σήμερα, έγκειται στο ότι όχι μόνο τον έπρόσεξαν στο Πα-ρίσι αλλά και ένα μεγάλο θέατρο σαν το «Ατενέ» τον προσέλαβε στον θιά-σό του.

Γι' αυτό, οι κριτικοί μας θα έπρε-πε ίσως να τον είχαν ξετάσει υπό ένα πρίσμα διαφορετικότερο από έ-κείνο που χρησιμοποίησαν.

Εκείνο πρωτίτως δε που θα έπρε-πε να ξετασθή είναι το εξής:

Τα προσόντα του νέου αυτού καλ-λιτέχνη είναι άρκετά για να γίνει μία μέρα ένας καλός ηθοποιός;

Το έρώτημα αυτό περιμένει άκό-μη την άπάντησίν του, είλικρινή και άμερόληπτη.

Φ. Π.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΗΣ ΔΡΙΑΜΒΟΣ

Ένα ώρατο διήγημα της Ζαν Ρυντέ

Κουρδίζει το πλινό της γραμμόφωνο, βάσει το δίσκο... κατόπιν παίρνει το ρεβόλβερ της...

— Λοιπόν, είπαμε. Άσος σπα-θί: Θά θριαμβεύσεις, Ντιά-να μου... Δέκα καρρό: τη νύχτα. Δέκα σπαθί: και θα κερδίσω πολλά... Είδες, λοιπόν, πό-σο άδικο είχες που φοδόσουν να τραγουδήσεις άπόψε το θράδυ. Ποτέ μου δεν είδα τόσο καλά χαρτιά!

Θρίαμβος σ' όλη τη γραμμή...

Η Ντιάνα εκύτταξε με την άγω-νία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της τα χαρτιά που είχε άπλωμένα έμ-πρός της ή χοντρή Τιτίνα.

Εχαμογέλασε.

— Έχει ανάγκη κανένας να πι-στεύη... Άλλοιώς τι... ψιθύρισε.

Η Τιτίνα μάζεψε τα χαρτιά. Η Ντιάνα, τότε, σηκώθηκε και πήγε στο δωμάτιό της.

Όταν έμεινε μόνη στην αίθουσα του μπάρ, η Τιτίνα έκρυψε την τρά-πουλα στο συρτάρι, ταχτοποίησε τις καρτέλες, και κατόπιν κέρασε στον έαυτο της ένα κονιάκ.

Τό ήπια γουλιά-γουλιά... Δεν τό είχε τελειώσει άκόμη όταν, η Ντιάνα ξαναφάνηκε.

— Γλεντάς μονάχη σου, θλέπω... εί-πε στην Τιτίνα.

— Δέ-θαρυέσαι... άπήντησε αυτή με τη έραχνή φωνή της. Όταν δεν έχω δουλειά ξαναθυμάμαι τον καιρό που ήμουν νέα... που πήγαινα στους χο-ρούς... που ήμουν όμορφη... Εύτυχώς που μπορεί και θυμάται κανένας. Είναι μία παρηγορία κι' αυτό. Έσύ, που τραβάς; Στο καμπαρέ;

— Ναι.

— Είναι ώρα;

— Εγύρισε στο δωμάτιό της.

Ναι... Και φοβάμαι. Θά τραγουδήσω για πρώτη φορά ύστερ' απ' την άρρώ-στεια μου. Δεν μ' έχουν προσ-λάβει άκόμα.

Θά τραγουδή-σω, έτσι δοκι-μαστικά, να πούμε. Αν δεν έχω επιτυχία, θα με διώ-ξουν... Κατα-λαθάνεις, λοι-πόν...

— Μη φοβά-σαι. Κι' έπει-τα, ό,τι κι' αν σου τύχη, έχεις του-λάχιστον που να κοιμηθής...

— Τι καλή που είσαι, καυμένη Τι-τίνα. Σου χρωστάω ήδη τρία νοί-κια.

— Πφφ! Μη σε νοιάζει γι' αυτό! Άντε, λοιπόν, καλή επιτυχία... Κι' άκουσε: έγω περιμένω ένα γάμο άπόψε. Ξέρεις, παντρεύεται ο μι-κρός Κλοτάρ. Μετά τό δείπνο θάρ-θούν όλοι τους στην αίθουσα του δάθους... Ξέρεις, κάτω άκριώς απ' τό δωμάτιό σου, θά θάλουν την πα-νόλα και θά χορεύουν. Εάν έχης κέφι, όταν γυρίσης, πρίν ανέθης έ-πάνω, τους λες κανένα τραγούδι.

— Ένοια σου! Ώρεθούάρ, λοιπόν.

— Υστερ' από δυο ώρες...

Η Ντιάνα, με ύφος άποχανωμένο, είχε σωριασμένη σε μία πολυθρόνα μέσα στην τρώγη που τις χρησι-μεύει για καμαρίνι.

Νοιώθει τό μέτωπό της να καίη, σά νάχη πυρετό... Από τη μισάνοι-χτη πόρτα του καμαρινιού άκούει γέλια... κοροϊδευτικές φωνές. Όλ' αυτά μπαίνουν σαν μαχαιριές στην καρδιά της.

Θαρρεί πως άκούει άκόμα τις ά-γριες φωνές του κόσμου, όταν την άποδοκίμαζαν...

Με κινήσεις άργες, η Ντιάνα ση-κώνεται, πλησιάζει στον καθρέφτη, κυττάζει τον έαυτο της.

— Γρηά! ψιθυρίζει με μίσος ανάμε-σα στά δόντια της. Γρηά! Άποτυχη-μένη!

— Εγύρισε στο δωμάτιό της.

Με την δικαιολογία ότι είχε άδιά-θετη, άπέφυγε να πάη κάτω στον γάμο.

Στην Τιτίνα, που την είχε ρωτή-σει: «Ε, λοιπόν, πώς τά πήγες; Θρι-άμβουςες;» είχε χαμογέλασει μόνο, χωρίς ν' άπαντήσει.

Και τώρα είναι μόνη... Μόνη με τις άναμνήσεις της.

Η ζωή είναι γλυκειά... παρ' όλες τις στερήσεις, παρ' όλη την φτώ-χεια... Φθάνει νάχη κανείς την έλ-πίδα.

Και τώρα, ούτε ή έλπίδα δέ μένει στην Ντιάνα. Έπαιξε, άπόψε, τό τε-λευταίο της χαρτί. Και έχασε.

Δεν της μένει παρά τό παρελθόν της. Ένα παρελθόν γεμάτο δόξα, γεμάτο πραγματικούς θριάμβους... κι' άκόμη, μερικοί δίσκοι γραμμο-φώνου, από την έποχή εκείνη που ή-ταν ή Ντιάνα Γκρέυ, ή διάσημη ντι-ζέξ όπως έγραφάν με τεράστια γράμματα τα προγράμματα των με-γαλυτέρων μιούζικ χάλ της Εύρώ-πης.

Σηκώνεται άργά, πηγαίνει στο ντουλάπι της, και θγαίνει από μέσα ένα δίσκο. Διαθάζει έπάνω σ' αυ-τόν: «Στην άγκαλιά σου...» Ήταν ο θρίαμβός της τότε...

Κουρδίζει τό παλιό της γραμμό-φωνο, τοποθετεί την τελευταία θε-λόνια, βάσει τον δίσκο. Κατόπιν παίρ-νει τό ρεβόλβερ της...

Σε λίγο ήχοι γλύκας ξεχύνονται στο δωμάτιο. Διαπερνούν τους τοί-χους. Φθάνουν κάτω στην αίθουσα...

Οι καλεσμένοι σταματάν τον χορό.

— Καλέ, η Ντιάνα είναι! φωνάζει ή Τιτίνα. Είδετε τί δροσερά τραγου-δάει; Ά! ξαναέρθηκε τη φωνή της!

Εξαφνα, άκούγεται ένας ξηρός κρότος. Τό τραγούδι σταματά.

Οι γλεντζέδες, άστόσο, εξαλλοι τώρα από τον ένθουσιασμό, χειρο-κροτούν, φωνάζουν... ζητούν να έπα-ναληφθώ τό τραγούδι.

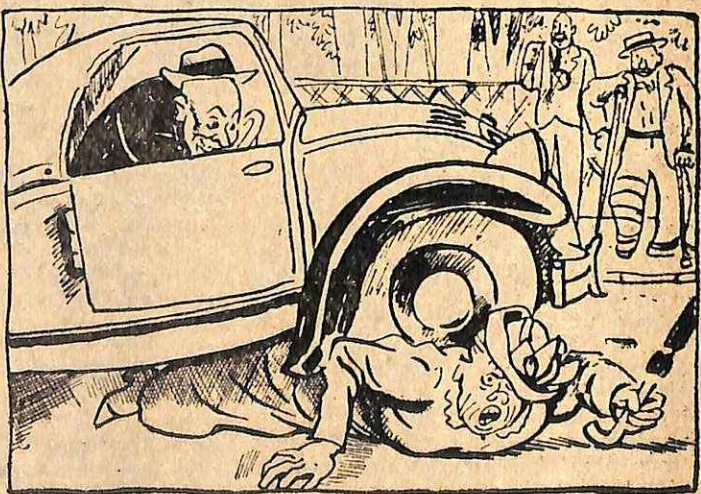
...Κι' ένώ η Ντιάνα είχε σωριασμέ-νη στο πάτωμα, με μία πληγή στο μέτωπο απ' την όποιαν κυλά ένα πο-ταμάκι από αίμα, έξω, στον διάδρο-μο, άντηχούν άκόμη τά ένθουσιώδη χειροκροτήματα του πλήθους... χτυ-πούν την πόρτα της... την φωνάζουν να βγή έξω, να χαιρετισθ, να την συγχαρούν...

ZAN RYNTÉ

Θεραπεία

— Γιατρέ, πρέπει να βρήτε κάποια άρρώ-στεια στο σύζυγό μου για να τον στεί-λετε στην έξοχή. Είναι ανάγκη να μείνω μερικές μέρες μόνη...

Τυχη

Στην λουτρόπολη: Έχετε μεγάλη τύχη κυριέ μου! Τα νε-ρά έδώ είναι ένα κι' ένα για τά κατάρ-ματα.

Λιζέμε...

Τα «πεννηντάχρονα»

Τα μάθατε; «Οι νέοι δημοτικιστάδες γιορτάσανε τα πενήντάχρονα του δημοτικισμού». Τόν σχετιζόν έορτασμέν άνέλαβεν άνιδιοτελώς ή γνωστή «ομάδα» που δγάνει το δδομαδιάτικο φιλολογικό φύλλο κι' άνάλαινει ούλα τα ζήτήματα που άπασχολάνε τσού δημοτικιστάδες και τσού φιλόλογους».

Φυσικά, δέν πρόκειται ν' άποκρούση κανείς κατ' άρχήν την ιδέαν του έορτασμού μιά, γλωσσικής επετηρίδος, ή όποία μάλιστα άφορά μιά γλώσσα που έξυπηρέτησε κατ' άριστον τρόπο την φιλολογία μας. 'Επί τη εύκαιρία, όμως, αυτή διατυπώνομεν γιά μιά ακόμη φορά την παρατήρησιν ότι ή δημοτική δέν είναι αυτή που χρησιμοποιούν οι έξωφρενικοί λόγιοι εής «ομάδας», μέσα στους όποιους, δυστυχώς, υπάρχουν και πολλοί άνθρωποι—σημειώνομεν ιδιαίτέρως μεταξύ των τελευταίων τόν κ. Θεοτοκά— που έχουν άξια και θέση στη νεοελληνική λογοτεχνία.

Οι άκρότητες του Ψυχασμού (τις όποιες έδημιούργησε ίσως ο υπερβολικός ζήλος του μεγαλοφυούς γενικώς Ψυχάρη) δέν έχουν από πολλών ετών θέσει εις την καλώς έννοουμένην δημοτικήν γλώσσαν. Τόσο δύσκολο είναι να καταλάβουν αυτό οι άνήκοντες στην ομάδα των «δημοτικιστάδων»; Δέν τδ έχουν καταλάβει βλέποντας την κυκλοφορία των έξωφρενικών γλωσσικών έντύπων που έχουν μέχρι σήμερα κυκλοφορήσει; Κι' άν με τώσην εύκολάν δέν καταλαβαίνουν, πώς έχουν την άξίωση να μάς επιβληθούν και να μάς κυβερνήσουν, όπως όνειρεύονται, γλωσσικώς;

Είς ένα άρτοποιείον της 'Αγίας Παρασκευής, υπάρχει ή έξής έπιγραφή γραμμένη με παχύτατα στοιχεία:

«Ιδιαίτερον τηλεφώνον διά Κας και δεσποινίδας. 'Αρ. τηλ. 77.497».

Εύτυχώς, τέλος πάντων, οι Κας κι' οι δεσποινίδες που παραθερίζουν έφετος στην 'Αγία Παρασκευή, Μπορούν να κάνουν όποτε θέλουν τα αισθηματικά τους τηλεφωνήματα, χωρίς τόν φόβο να έκτεθούν και να γίνουν γελοίες, όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές έδώ στην 'Αθήνα, που δέν υπάρχει μπακαλικιά και καπνοπολείο χωρίς τηλεφώνον, και τηλεφώνον χωρίς να χρησιμοποιηται καθ' όλην την διάρκεια της ήμέρας από άβρας ύπάρξεις που συνομιλούν με τόν έκλεκτό της καρδιάς των.

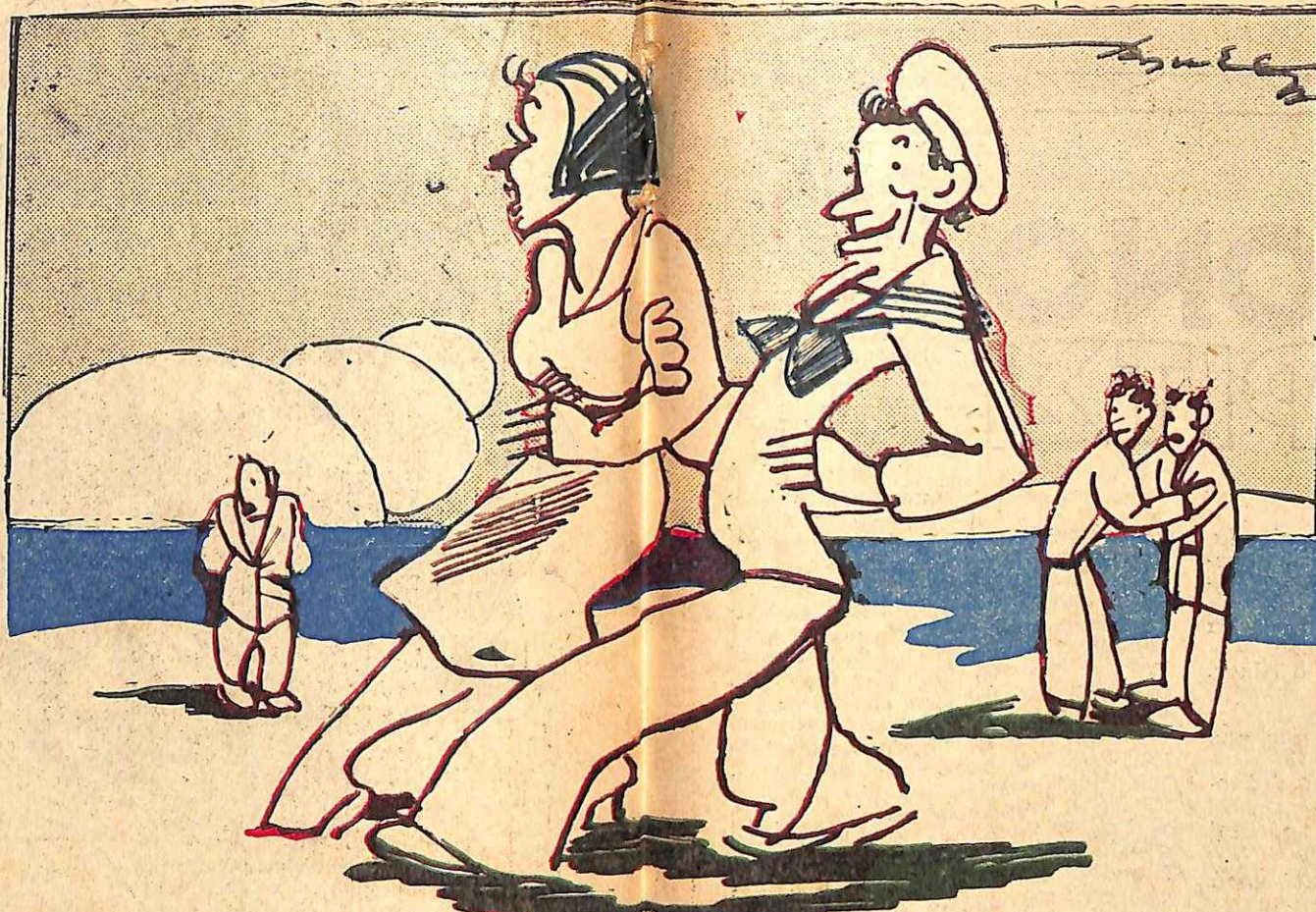
— 'Εσύ είσαι χρυσό μου;
— Μπιά;
— Ναί άγόρι μου... Ναί... χωρίς άλλα θάρβω...
— Κι' έγώ σε φιλώ...

— Τι; 'Η Μαρία; Κάτι θα σου έλεγα άλλα είναι κόσμος μπροστά.

Στην 'Αγία Παρασκευή αυτά όλα κατηγορήθησαν. Οι άβρας ύπάρξεις μπορούν να λέν έλευθέρως τις γνώμες τους γιά τις διάφορες Μαρίες χωρίς να ντρέπονται τόν κόσμο που είναι μπροστά, κι' ακόμα μπορούν μέσα στο ιδιαίτερο τηλεφώνον του φούρνου να τδ ψήνουν τηλεφωνικώς χωρίς τόν φόβο να μαθευτή τδ πράγμα σ' όλη τη συνοικία. Τδ πολύ-πολύ να πληρώνουν, επειδή είναι φούρνος, ε: τδς από τδ τηλεφώνημα και τδ... ψησταριά!

Η κυβερνητική άπόφασις, που άπεκρυσταλλώθη εις τόν νόμον περί ένισχύσεως του έλευθέρου θεάτρου, πρόκειται ασφαλώς να έξυπηρετήση πολύ τόν χειμαζόμενον αυτόν καλλιτεχνικών κλάδον. Διά να γίνη, όμως, ή έξυπηρέτησις χρειάζεται μεγίστη προσοχή εις την διάβασιν των χρησιμικών ένισχύσεων. 'Υποθέτομεν δέ ότι ασφαλώς έχει ληφθή σχετική πρόνοια από μέρους των άρμοδίων,

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

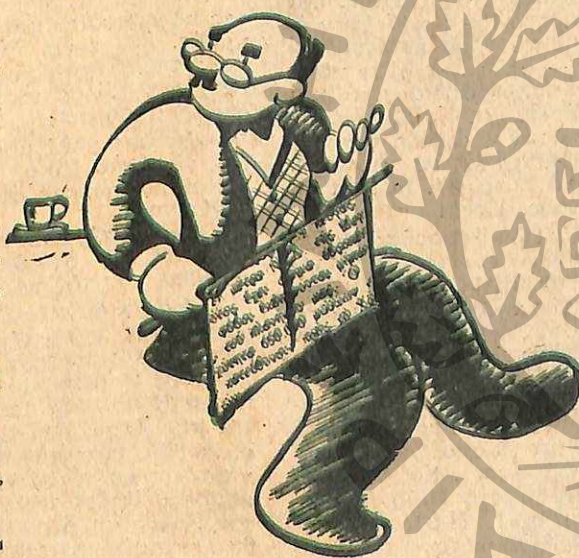
ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

(Πρωτότυπη γελοιογραφία του κ. Α. Βλασοπούλου)

Νεοκλής και Ζαχαρίας - ανταλλάσσουν άπορίας και ό δεύτερος κι' ό πρώτος όμιλουν πολύ εύγλωττως

—Δέ θα καθήσω, Νεοκλή...
—Γιατί, βρέ, Ζαχαρία;
—Είχα στο σπίτι, φίλε μου, μεγάλη φασαρία και ή γυναίκα μου νωρίς, μούπε να πάω σήμερον.
—Μά τί θηρίο είν' αυτή, βρέ άδερφέ;
—'Ανήμερον!
—Δέν σε αφήνει, δηλαδή, να ξενοχτήσης λίγο;
—Που τέτοια τύχη... 'Αντε γειά...
—Που πās, μωρέ;
—Θά φύγω.
—'Ετσι καθώς κατάντηρες καθένας σε οικτίρει... Και θα σε φάη άν δέν πās;
—'Οχι, μά θα με δειρή.
—Σε δέρνει ή γυναίκα σου; Τι λές, την άσεβή!
Και τότε γίνεται αυτό;
—Τρίτη και Παρασκευή!
—'Εγώ τ'άπέκλεισα αυτό με δρον άπαράβατον.
—Πότε σε δέρνει, δηλαδή;
—Την Πέμπτη και τδ Σάββατον!

Λιζέμε...

Δυσάρεστος καινοιομία

Μεταξύ των εκ του «'Εξω κόσμου» μικρών ειδήσεων πρωινής έφημερίδος, συγκατελέγετο και ή έξης:

«Είς τδ Σαιν-Ζιλ, της Γαλλίας, ένας δεκαεξαετής μαθητής, όνόματι Λυσιέν Περισώ, ήγάπησε την δεκαπενταετίδα Μαγδαληνήν Αιρέ, ή όποία έφαινετο ότι άνταπεκρίνετο εις τδ αισθημά του. 'Η Μαγδαληνή έπήγε εις την έξοχόν και όταν έπέστρεψε μετά ένα μήνα συνέστησεν εις τόν νεαρόν Λυσιέν να παύση να την ένοχλή. Τότε ό άπογορευμένος έραστής άπεφάσισε να έκδικηθή την άπιστον. 'Επρομηθεύθη άρκετήν ποσότητα δυναμίτιδος και κατεσκεύασε μίαν βόμβαν με την πρόθεσιν ν' ανατινάξη εις τόν άέρα τδ σπίτι όπου έμενε ή Μαγδαληνή μαζί με την δωδεκαετή κόγονέειάν της. Εύτυχώς ένας φίλος του Λυσιέν άντελήφθη τδ έγληματικόν σχέδιον και ειδοποίησε την άστυνομίαν. 'Η βόμβα κατεσχέθη εγκαίρως και ό έκδικητής έραστής συνελήφθη».

Η...είσαγωγή της δυναμίτιδος εις τας αισθηματικές διαφοράς των ανθρώπων είναι όμολογουμένως μία καινοτομία πολύ δυσάρεστος και έχει κάποιαν σγέσιν με τας άρρηφίλους τάσεις της έποχής μας. 'Εφ' ό και δέν θα ήταν άσκοπον να την έχουν υπόψιν των και οι συμπολίτιδες, που κατά την επίστροφήν των εκ των έξοχων, μεταιελούνται διά τδ παλαιά των αισθήματα και τρέπονται προς άλλας έρωτικές κατευθύνσεις, όπως ή Μαγδαληνή Αιρέ, εκ του Σαιν-Ζιλ, της Γαλλίας.

Δπό άστυνομικόν συντάκτην διευτυπώθη επ' έσχάτων ή κάτωθι κατά τδ μάλλον και μάλλον τραγική είδησις:

«Είς τόν συνοικισμόν Ν. Φωκαίας ό δετής Ι. Μυρογενής ή Καρακοτσάλης άνελθών εις μίαν σπηήν διά να κόψη σόκα κατέπεσεν εις τδ ύπ' αυτήν φρέαρ και έπνιγη. Τδ πτώμα τού άτυχούς μικρού μετεφέρθη εις τδ Νεκροτομείον».

'Εκείνο που μάς δημιουργεί την μεγαλειτέραν έντύπωσιν από τδ άνωτέρω, είναι τδ ότι διασαφηνίζεται άπολύτως εκ μέρους τού συντάκτου της είδήσεως, ότι ό άτυχής μικρός άνήλθε εις την σπηήν διά να κόψη σόκα. Μήπως, όμως, άνήλθε διά να...κάνη περίπατον και ή έκδοχή της κοπής των σόκων άποτελεί καθαράν... συκοφαντίαν;

Απόπειρα αυτοκτονίας δι'... άνοήτους λόγους, αυξάνονται και πληθύνονται σην τη προσώ του θέρους. Και τδ πράγμα έφθασε μέχρι τού σημείου που να μάς αναγγέλλονται από τού άστυνομικού δελτίου είδήσεις ως ή κατωτέρω:

«'Εντός της επί της οδού Πέλου 4 οικίας της άπειράθη ν' αυτοκτονήση λαβούσα 20 δισκία κινίνης ή Ζαχαρούλα Θεοδωράκου, έτών 20, εργάτρια, επειδή ό πατήρ της την έπέπληξε διότι, λέγει τδ μεγαλιτέρον μέρος τού ήμερομισθίου της τδ έξώδευεν εις την αγοράν καλλυντικών ειδών».

Ο άύστηρός πατήρ της Ζαχαρούλας, θα πρόσβη ασφαλώς εις την έπιτήρησιν της κόρης του, πιστεύων άκαρδάντως ότι εύρισκόμεθα ακόμη εις την έποχήν που ή νεότης κατηνάλωνε τδ πλείστον των χρημάτων της εις τδ ζαχαροπλαστεία. Και δέν έλαβε ποσώς υπόψιν ότι ήτο δυνατόν να είναι αντίστροφος από της άπόψεως αυτής ή Ζαχαρούλα του, όποτε δικαίως ή γνώει τδ γλυκίσματα χάριν των καλλυντικών. 'Εκτός όμως, αυτού συνέβη έν κατακλείδι και κάτι περισσότερον δξύμωρον: έπικράθη ή... Ζαχαρούλα. Μά είναι πράγματα αυτά;...

μάλδη, είχε γνωρίσει πιά τον Έαυτό της, που ήταν κι' αυτός, έν' άντίτυπο στον κόσμο.

Όλοι οι Άνθρωποι λοιπόν, έτσι ήταν. Κι' έτσι ήταν κι' η Ζωή. Θυσίες και μικροπρέπειες. Ήδονες και μεγάλα λόγια. Ψευτιές κι' ανωτερότητες! Κι' όμως είχε τόση ωμορφιά!

Δέν της έκανε καμμιά έντύπωση που ξάπλωσε σ' ένα ντιθάβι ποδχαν παρφουμάρει ποιδς ξέρει πόσες άλλες, με τὰ μισόγυμνα κορμιά τους. Άφησε τη Σάρκα της ελεύθερη νά μιληση, νά κουθεντιάση με μιάν άλλη Σάρκα.

Κι' όταν βγήκε από κεί μέσα, Γυναίκα πιά σωστή, έτρεχε ελαστικά, γεμάτη φόβους και τύψεις. Ένοιωθε πάλι φρίκη κι' άηδία! Ός τόσο, τώρα ήξερε πώς δλ' αυτά θά περνούσαν. Τό θράδυ θά κλαιγε για τὸ Μαρά και την άλλη μέρα θά ξανάπηγαινε στο Γριμάλδη!

Ετσι ήταν φτιαγμένη. Έως έτσι νάταν κι' όλες οι Γυναίκες. Κι' όλοι οι Άνθρωποι...

Όταν πήγε σπίτι της, μπόρεσε νάβει ζωηρή, εύθυμη, παιχνιδιάρικη. Η Πόπη την κοίταζε, εύχισμένη.

Κι' ο πατέρας της, της άνηγγειλ' επίσημα πώς αύριο θά κάναν την πράξη της υιοθεσίας.

Ρίχτηκε στο λαιμό του τρελλή από χαρά.

«Δεσποινίς Μαρά» πιά, ωμορφη, ανεξάρτητη, περιζήτητη, θά μπορούσε νά ζή σ' η!

—Ο Νίκος ξέρεis, φεύγει για την Εύρώπη, της είπ' ο πατέρας της. Δέ μίλησε.

Μιά δυνατή συγκίνηση της είχε δώσει ένα χοντρό κόμπο στο λαιμό. Μά δέν ήταν τίποτε! Θά της περνούσε! Τόν ήξερε πιά τόν έαυτό της!... Άλλοτε, όταν ήταν η μικρή Βίλμα με την άγνη ψυχή και τὸ παρθένο σώμα, όλα τάβλεπε και τάνιωθε αλλοιώς. Όπως κι' ένα παιδί πέντε χρονών, βλέπει τόν κόσμο με τὰ δικά του μάτια—τὰ ματάκια που είναι δλο άγνοια!

Τώρα, ποῦχε επίγνωση της ζωής και συνείδηση της αληθείας, άρχισε νά νιώθω και την άξία της Ψευτιάς και της ύποκρισίας. Γιατί νά μιλήσω στο Νίκο με τόση ειλικρίνεια; Γιατί νά τόν χάσω; Τόν προτιμούσε απ' τόν Γριμάλδη... Σηκώθηκε μ' έναν άναστεναγμό, φίλησε τρυφερά τόν πατέρα της και τή μητέρα της και πήγε νά κοιμηθῇ.

Ο Μαρά, την παρηκολούθησε με τὸ βλέμμα. Κι' όταν άκουσε την πόρτα της κάμαρας της νά κλείνῃ:

—Θά της περάσω, είπε με χαρούμενη βεβαιότητα στην Πόπη.

Κι' άγκαλιάζοντάς την, την τράβηξε στην κρεββατοκάμαρα.

Είχε κι' αυτός συνθηκολογήσει με την «καινούργια του ζωή».

Την ίδια στιγμή, ο Νίκος Μαράς, ο Αδιάλλακτος, καθισμένο μόνος, δλομόναος σ' ένα παράμερο τραπέζι κάποιου καμπαρέ, σιγόπινε μηχανικά τὸ τρίτο ούτκι, προσπαθώντας νά μαντέψῃ άν θά περίμενε πολύ στον προθάλαμο της Λήθης.

Μά στο βάθος ήταν ήσυχος. Γιατί ήξερε πώς μιὰ μέρα, άργά ή γρήγορα, θά ξεχνούσε. Κι' ήταν γελοίο νά φαντάζεται τὸ αντίθετο, έστω κι' άν υπήρχαν πιθανότητες και γι' αυτό. Τὸ πᾶν ήταν νά πιστεύῃ πώς θά ξεχάσῃ. Κι' άς μὴν ξεγνοῦσε...

ΤΕΛΟΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Είναι άδικο...

Για μιὰ γυναίκα που δέν παντρεύτηκε νά λένε ότι δέν την θέλησε κανείς άνδρας.

Και για έναν άνδρα που δέν παντρεύτηκε, νά λένε ότι δέν τοῦ άρεσε καμμιὰ γυναίκα.

Για μιὰ γυναίκα που φοβάται, νά λένε ότι είναι ντροπαλή.

Και για έναν άνδρα που φοβάται, νά λένε ότι είναι παληάνθρωπος.

Για μιὰ γυναίκα τολμηρή, νά λένε ότι είναι ξετσιπωτή.

Και για έναν άνδρα τολμηρό, νά λένε ότι είναι γενναίος.

Για μιὰ γυναίκα που δέν φοδεύει πολλά, νά λένε ότι είναι οικονομία.

Και για έναν άνδρα που δέν φοδεύει πολλά, νά λένε ότι είναι ταιγκούνης.

Για μιὰ γυναίκα που φοδεύει, νά λένε ότι είναι σπάταλη.

Και για έναν άνδρα που φοδεύει, νά λένε ότι είναι «γαλαντόμος».

Για μιὰ γυναίκα που γνωρίζει τη ζωή, νά λένε ότι «έχει παρελθόν».

Και για έναν άνδρα που γνωρίζει τη ζωή, νά λένε ότι έχει πείρα.

Για μιὰ γυναίκα που θυμώνει εύκολα, νά λένε ότι είναι ύστερική.

Και για έναν άνδρα που θυμώνει εύκολα, νά λένε ότι είναι νευρικός.

Για μιὰ γυναίκα που δέν κάνει τίποτα, νά λένε ότι είναι μιὰ τεμπέλα.

Και για έναν άνδρα που δέν κάνει τίποτα, νά λένε ότι είναι ένας όνειροπόλος.

Για μιὰ γυναίκα που μιλά πολύ, νά λένε ότι είναι φλύαρη.

Και για έναν άνδρα που μιλά πολύ, νά λένε ότι είναι εύλωτος.

Έβδομαδιάτικα σκίτσα

Σνόμπς

Τὸ πρώτο έμπόδιο εἶνε ὁ θυρωρός. Έχει κλείσει σὲ μιὰ λιβρέα με χρυσά κουμπιά τόση σοβαρότητα δὴν δλη μαζὶ ἡ Γενεύη.

— Απαγορεύεται.
— Αλλά...
— Απαγορεύεται, κύριε!
Μοῦ ρίχνει τὸ «κύριε» σάν κόκκαλο προσφερόμενον πρὸς σκύλον.
— Εἰδοποιήστε τὸν πρόεδρο παρακαλῶ.

Βλέμμα οἴκτου. Πόρτες που άνοιγουνε. Ψίθυροι. Πόρτες που κλείουνε. Πάλι βλέμμα οἴκτου.

— Ορίστε, περάστε!
Περνώ. Πατάω στὰ μάρμαρα τῆς σκάλας ἀπὸ φόβο μήπως μολύνω τὸ χαλί. Μιὰ βιβλιοθήκη με τόμους κλασικούς: Ἀριόστος, Ντάντε, Μολιέρος Σαίξπηρ. Στὰ κάτω ράφια οἱ κοσμοπολίτες: Ντεκομπτεζά, Πιτυγκρίλλι... Δόξας. Οἱ τόμοι τῶν ἀπάνω ραφιών άγγιγτοί. Ὁ πρόεδρος γελαστός.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νά σᾶς ὁδηγήσω στὸ «μιλιέ»;

— Πῶς τὸ εἶπατε;
— Στὸ μιλιέ... στὸν κύκλο.

Επιστρατεύω ἕνα γαλλικὸ.

— Α! Μερσί!

Ὁ κύκλος με ὑποδέχεται σάν μικρόβιο πού τὸ ἀνέχεται μιὰ καὶ σὲ βρίσκει. Κάποιος με κυτᾶ μέσα ἀπὸ ἕνα μονόκλ πού τὸ νοσηούλιος προηγουμένως. Κάποια χαμογελαῖα μεταξύ σαρκασμοῦ καὶ οἴκτου. Αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτό μου μικρὸ σὰ μολυβένιο στρατιωτάκι.

— Γιατί λέγεστε σνόμπς; ρωτάω;
— Εἶνε άγγλικὸς ὅρος κύριε.

— Καὶ τί θά πῇ;
— Θά πῇ κάποιος πού δὲ μοιάζει με τούς άλλους.

— Με συνχωρεῖτε — ἐπεμβαίνει ἕνας τρίτος—σνόμπ σημαίνει ἐξαιρετικός. Ἀβγαῖος άγγλικὸς ὅρος.

— Μπορεῖτε νά μοῦ πῆτε κάτι γιὰ τὴ ζωὴ σας; λέω.

— Ὄου! Εἶνε πολὺ ἀπλῆ. Ξυπνᾷ με πάντα τὸ πρωτὶ. Μπάνιο, άπεριτίφ. Ἀνία, μάλὶ νήαρ, άνία!

— Μετά;

— Μετά... σᾶς βεβαιῶ πὼς δέν ὑπάρχει τίποτε πού νά συγκινή. Ζῇ κανεῖς περιμένοντας μιὰ περιπέτεια.

— Πῶς! Καὶ σεις;

— Τί εἶπατε;

— Δέν μπορῶ νά πῶ τίποτα. Σκέφτομαι μόνο. Όλοι οἱ ἄνθρωποι μοιάζουμε τόσο. Σκεφθῆτε νά σᾶς δέρνη τὸ «σπλὴν» καὶ νά ζῆτε μέσα στὴ γλιδή. Κόττερα αὐτοκίνητα, χρήματα, πολυτέλεια καὶ νᾶνε ἡ άνία πού σᾶς βασανίζει. Τότε γιατί ἤρθα νά κάνω ρεπορτάζ;

— Ἀνιάτε καὶ σεις;

— Πιθανόν. Καληνύχτα.

Βγαίνο στὸ δρόμο. Ὁ θυρωρὸς με ἐξετάζει καὶ πάλι. Έίως εἶνε ὁ μόνος πού νομίζει πὼς ἔχει μιὰν ἀποστολὴ σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη. Ἐμεῖς οἱ άλλοι σνόμπς καὶ μὴ, περιμένουμε πάντα κάτι πού θά ῥθῃ καὶ πού δέν ἔρχεται ποτέ. Ἐγὼ τουλάχιστον ψάχνω κιόλας νά τ' ἀνταμώσω στὶς μισοφωτισμένες γωνίες τῆς λεωφόρου πού φιλοξενεῖ τούς σνόμπς ἡ στὰ σκοτεινὰ σοκάκια πού άγκαλιάζουνε ἑμᾶς τούς άλλους.

Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΣ

ΤΑ ΦΥΛΑΧΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΣ

Πανάρχαιες λαϊκές προλήψεις

Στὰ 1589 πέθανε στὸ περίφημο ἀνάκτορο τοῦ Μπλουά ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες βασιλίσσες τῆς Γαλλίας, καὶ μητέρα τριῶν βασιλέων.

Έζησε σὲ μιὰν ἐποχὴ πού ἡ μαγεία, ἡ ἀλχημεία, ἡ χειρομαντεία καὶ ὅλες οἱ ἀπόκρυφες ἐπιστήμες καὶ τέχνες βρισκότουσαν σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀφοῦ κατακτῆσαν τὸν ἀπλοϊκὸ λαὸ κάνανε τὴν ἐμφάνισή τους καὶ στὴν βασιλικὴ Αὐλή.

Έκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτές, εἶχε φέρε καὶ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων τὴν πίστη τῆς στὶς ἀγνώστες υπερφυσικὲς δυνάμεις ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς, τὴν Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας, πού οἱ κάτοικοί τῆς ἦσαν οἱ προληπτικώτεροι τῆς ἐποχῆς.

Μετά τὸν θάνατό της βρῆκαν πάνω της ἕνα φυλαχτὸ πού καθὼς μαθεύτηκε ἀργότερα, δέν τὸ εἶχε ἀποχωρισθῇ ποτέ στὴ ζωὴ της.

Ὁ ἀββᾶς Φαβέλ, ἕνας κληρικὸς τῆς Αὐλῆς, ἐζήτησε τὴν ἄδεια νά κατασκευάσῃ ἕνα ἀντίγραφο τοῦ παρᾶθεν αὐτοῦ φυλαχτοῦ πού σώζεται μέχρι σήμερα.

Στὴν μιὰ του ὄψη τὸ φυλαχτὸ παρουσιάζει τὸν Δία καθισμένο στὸ θρόνο του. Δίπλα του στέκει κάποιον πνεῦμα ἀπὸ τὴν μυθολογία τῆς Αἰγύπτου, κρατῶντας ἕνα μαγικὸ καθρέφτη καὶ γύρω-γύρω εἶνε χαράγμενα διάφορα μυστηριώδη σημάδια πού συμβολίζουν τὴν δύναμη τοῦ μεγάλου θεοῦ.

Ἡ ἄλλη ὄψη παρουσιάζει τὴν Ἀφροδίτη, ὄρθια, ὀλόγυμνη καὶ περιτριγυρισμένη ἐπίσης ἀπὸ ἕνα σωρὸ πνεύματα καὶ δαιμόνια.

Τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ τὸ εἶχε κατασκευάσει ἐπίτηδες γιὰ τὴν βασιλισσα ἕνας διάσημος ἀστρολόγος, ὁ Ρενιέ, πού φημιζότανε καὶ γιὰ τίς μαγικὲς του ἱκανότητες.

Τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἀναφέρουν ὅτι ἡ Αἰκατερίνη εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνη στὸ φυλαχτὸ της, καὶ ὅτι αὐτὸ τὰ ἐμμερώματα τῆς ἡμέρας πού πέθανε ράγισε στὰ δύο!

Σὲ ὅλες τίς ἐποχές καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμο συναντοῦμε μιὰ βαθεῖα, μιὰ ἀκλόνητη πίστη στὰ φυλαχτά, τίς μασκότ, τὰ τάλισμαν καὶ τὰ ἄλλα μυστηριώδη ἀντικείμενα πού εἶνε ἐφευρήματα τῶν προλήψεων.

Κάθε ἄνθρωπος σχεδὸν ἔχει μαζὶ του ἕνα μικροπραγματάκι, ἕνα δαγυλίδι, ἕνα πετραδάκι, ἕνα βραχιόλι, ἕνα φλουρί, ἢ κάτι παρόμοιο τέλος πάντων, πού τίς πιὸ πολλές φορές τυχαίνει νά εἶνε ἐνθύμιον κάποιου ἀγαπημένου προσώπου καὶ πού χρησιμεύει ἐπίσης γιὰ φυλαχτὸ ἢ γιὰ «πόστ-μονέρο».

Δέν ὑπάρχει σχεδὸν ἠθοποιός, πού ν' ἀποφασίζει νά παρουσιάσῃ στὴν σκηνὴ χωρὶς νά ἔχῃ ἀπάνω του τὴν μασκότ του, δέν ὑπάρχει σωφῆρ πού νά μὴν ἔχῃ κρεμασμένο σὲ μιὰ μεριά τοῦ αὐτοκινήτου του ἕνα πιμπελό, πού τὸν φυλάει ἀπὸ δυστυχήματα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων δέν ὑπάρχει χαρτοπαίχτης πού νά ἀποφασίζει νά

πλησιάσῃ τὸ πράσινο τραπέζι, χωρὶς νά βεβαιωθῇ ἀπὸ πρὶν ὅτι ἔχει μαζὶ του τὸ πόστ-μονέρο του.

Ἡ λαογραφία ἀναφέρει ἀπειρα περιστατικά πού ἀποδείχνουν ὅτι τὰ φυλαχτά ἔχουνε μιὰ μαγικὴ δύναμη καὶ ὅτι ὅταν γαθοῦν ἢ πάθουν καμμιὰ ζημία, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θά συμβῇ κάποιο δυστύχημα.

Στούς διάφορους ἀρχαίους τάφους πού ἀνακαλύπτονται, βρέθηκαν ἕνα σωρὸ μικροπραγματάκια: χρωματιστὰ πετραδάκια ἢ μετἀλλινες πλακίτσες με διάφορες παραστάσεις πού

Ένα πορτραίτο τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

δέν μπορούσαν νά εἶχανε ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸν ἴδιο σκοπὸ πού ἔχουνε καὶ τὰ σημερινὰ φυλαχτά. Ὑπάρχουν μάλιστα πολλοὶ ἐπιστήμονες πού ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ συνήθεια νά στολίζονται οἱ γυναῖκες με διάφορα κοσμήματα, κολλιέ, πετραδία καὶ τὰ παρόμοια, εἶνε συνέχεια τῆς ἀρχαίας συνήθειας τῶν φυλαχτῶν.

Τὰ κοράλλια, τὰ ρουμίνια, οἱ σμαραγδοπέτρες καὶ γενικά ὅλες οἱ χρωματιστὲς ἢ φανταχτερές πέτρες περνούσανε γιὰ φυλαχτά με μετὰ τὴν δύναμη καὶ εἶσι οἱ ἀρχαῖοι λαοί, ὅπως καὶ οἱ σημερινοὶ ἄγριοι, κρεμούσανε ἀπάνω τους ὅσο περιστά

Τὸ δεκατρίτο γράμμα τοῦ αλφάβητου αὐτοῦ συμβολίζει τὸν θάνατο. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπεκράτησε ὁ φόβος γιὰ τὸν ἀριθμὸ 13 πού μπορεῖ κανεῖς νά τὸν συναντήσῃ καὶ σήμερᾶ ἀκόμα σ' ὅλους σχεδὸν τούς λαούς, καὶ πού καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πέρα πάντοτε τόσο σωστὰ, ὠνομάστηκε στὴν Ἑλλάδα «ἐβραϊκὸς πόντος».

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ διάφοροι ἐπιστήμονες δέν παύουν νά ἀσχολοῦνται με τὴν μυστηριώδη δύναμη τῶν φυλαχτῶν καὶ τῶν ἄλλων προλήψεων καὶ δέν ἀποκλείεται νάρθῃ ἡ ἡμέρα πού κάποια καινούργια θεωρία θ' ἀντικαταστήσῃ ὅλες τίς προηγούμενες.

Τὸ παράδειγμα φυλαχτοῦ, τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

ΤΟΥ
Α. ΜΑΤΕ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τὸ τραῖνο σταμάτησε απότομα στο μικρὸ σταθμὸ. Ὁ ἄνθρωπος ἔσκυπεν ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ σταθμὸς ἦταν ἔρημος. Μερικοὶ μπάγκοι ἀπὸ γκρίζα πέτρα, ρεκλάμες στοὺς τοίχους, γιὰ τὰ ἐγγύρια προϊόντα καὶ ἐκείνη ἡ μυρωδιά τοῦ τραίνου, ἕνα ἀνακάτωμα ἀπὸ κατράμι καὶ κσπνὸ, ποὺ γεμίζει τὰ ρουθόνια κατεβαίνοντας ὡς τὴν καρδιά κι' ἀνακατεύεται μὲ τὴ γλύκα τῆς νοσταλγίας, τὴν ἀνάγκη, ποὺ ἡ νομαδικὴ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων αἰσθάνεται νὰ τραβήξῃ μακριά.

Ἐξαφνα ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος φάνηκε νὰ ἔρχεται ἕνα ἄλλο τραῖνο.

Ἡ Βαρβάρα δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ πάνω του.

Σὲ λίγο σταματοῦσε δίπλα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀντίκρου ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅπου στεκόταν ὁ ἄνθρωπος, φανερώθηκε ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο. Μία παράξενη συγκίνησις τὸν συνετάραξε. Τί συνέβαινε; Αὐτὴ δὲν ἔβλεπε πιά τὴ μακριὰ σειρὰ τοῦ τραίνου, τὸν γκρίζο σταθμὸ, τοὺς ταξιδιώτες. Ἕνα πρᾶγμα μονάχα, ἕνα πρᾶγμα κυριαρχοῦσε ἀπόλυτα μπρὸς στὰ μάτια του: Τὸ πρόσωπο αὐτὸ τῆς γυναικας, ποὺ πλασιωμένο ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ τραίνου, ἐνόμιζε πὼς γινότανε γιγάντιο καὶ κυρίευε τὰ πάντα.

Ὁ ἄνθρωπος ἄνοιξε τὸ στόμα γιὰ νὰ φωνάξῃ ἕνα ὄνομα, ποὺ τὸ ἀγνοοῦσε, μὰ ποὺ βρισκότανε μέσ' στὴν ψυχὴ του χρόνια. Δὲν εἶχε δὴ ποτε τοῦ αὐτοῦ τῆς γυναικας, μὰ ἐγνώριζε τὸ πρόσωπο. Ἦξερε πὼς δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ἦταν αὐτὴ μὲ τὰ μαλλιά, ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα χινοπωριάτικων φύλλων, μὲ τὰ μεγάλα μάτια, γκρίζα σὰν τὴ μελαγχολία, μὲ τὸ μεγάλο στόμα. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀταίριαστη, ἡ γυναικὴ ποὺ γεννιέται μέσα μας, ποὺ μᾶς τὴν φέρνει ἡ Μοῖρα. Τὴν ἔχουμε ἀναζητήσει σὲ ἄλλες γυναικας. Στὴ μιά βρίσκουμε τὰ μαλλιά τῆς, στὴν ἄλλη τὸ στόμα, στὴν ἄλλη τὰ μάτια ἢ τὸ χαμόγελο. Μὰ ἔρχεται μιά μέρα, ποὺ λείπει σὲ κάθε μιά ἀπ' αὐτές: «Ὁχι, δὲν εἶσαι σὺ ἐκείνη», καὶ ὅλες σβύνουν στὴ θαλωμένη ἀνάμνηση καὶ ἀφήνουν τὴν θέσι σὲ κείνη τὴν πραγματική. Καὶ πολλὰς φορὲς ἡ τελευταία θάβει πολὺ ἀργά, ἢ ποτέ, ἢ εἶνε κοντὰ μας καὶ δὲν τὴν βλέπουμε.

Αὐτὴ τὴν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ τὴν κύτταξεν ἐκστατικά καὶ κατάπληκτος, σὰν ἄνθρωπος, ποὺ κυττάζει τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ του. Τὸ τραῖνο ποὺ ἐταξίδευεν ἐκείνη ξεκίνησε σιγὰ-σιγὰ. Ἀντίκρου στὸν ἄνθρωπο ἔμειναν σὲ λίγο δυὸ παράλληλες στιλπνὲς γραμμὲς ἀπὸ ἀτσάλι, ποὺ ἔλαμπαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

«Ὁχι! — ὕψωθηκε μιά φωνὴ μέσα του. Ὁχι, δὲν πρέπει νὰ τὴν χάσω τώρα, ποὺ τὴν συνάντησα!

Τί σημασία εἶχε ποὺ πήγαινε καὶ ποὺς τὴν περίμενε. Μάζευε ἀμέσως τὴν ἀποσκευὴν του καὶ κατέβηκε.

Πλησίασε τὸν σταθμάρχη, καὶ τὸν ρώτησε μὲ συστολὴ — σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ προδῶσι τὰ αἰσθήματά του — ποὺ πήγαινε τὸ τραῖνο ποὺ ἔφυγε. Τοῦ εἶπε πὼς πήγαινε στὸ Μπολτσένο καὶ πὼς τὸ ἐπόμενο θὰ περνοῦσε σὲ δυὸ ὥρες.

Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε ἀπο-

βολωμένος μὲ τὴν σκέψη πὼς εἶχε νὰ περάσῃ δυὸ ὥρες περιμένοντας. Μὰ κάθισε ἐκεῖ στὸ μικρὸ σταθμὸ, ὅπου φάνηκε τὸ ἄλλο τραῖνο. Ὁταν ἀνέβηκε τοῦ φαινότανε πὼς ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος. Συλλογιζότανε ὁμῶς: «Κι' ἂν δὲν κατέβηκε στὸ Μπολτσένο, ἂν κατέβηκε πάρα πέρα;»

Στὸ Μπολτσένο γύριζε ἀπὸ τὸ ἕνα ξενοδοχεῖο στὸ ἄλλο, ἀπὸ τὸ ἕνα καφεῖο στὸ ἄλλο καὶ ἀπέτεινε στὰ γκαρσόνια παράξενες ἐρωτήσεις, σὰν νὰ μπορούσε μ' αὐτὲς νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον, ποὺ τὸν ἐνδιέφερε.

Σιγὰ-σιγὰ ἕνα αἰσθημα νοσταλγίας καὶ ἀποθαρρύνσεως ἄρχισε νὰ τοῦ παραλύῃ τὸ σῶμα καὶ τὴν θέλησιν. Ἀρχισε νὰ φοβάται πὼς δὲν θὰ ξανάβρισκε τὴν ἀγνωστὴ ταξιδιώτισσα ποὺ ζητοῦσε, ἔπειτα ὁμῶς σκεφθὲν πὼς πολὺ πιθανὸν αὐτὴ νὰ εἶχε πάει στὰ γύρω χειμερινὰ κέντρα. Καὶ στὴν σκέψιν του αὐτὴ τὸν ἐνίσχυσε μιά ἀνάμνησις: Θυμήθηκε πὼς ἡ ἀγνωστὴ ταξιδιώτισσα φοροῦσε ἕνα κοστοῦμι σπὸρ γιὰ σκί. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς βρισκότανε στὰ γύρω βουνά.

Τότε ἄρχισε νὰ περιδιαβάξῃ τὰ τριγυρινὰ κέντρα, πηγαίνοντας ἀπὸ τὸν ἕναν χειμεῖο στὸν ἄλλον. Κατέβαινε στὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα καὶ περιμενε νὰ τὴν συναντήσῃ, κυττάζοντας κατάματα ὅλες τὴς γυναικας ποὺ περνοῦσαν.

«Ὁχι, δὲν εἶσαι σὺ! ἔλεγε. Μὰ τί κάνεις; Γιατί ὑπάρχεις; Μόνον ἐκείνη ἔχει δικαίωμα νὰ ζῇ;»

Μιά μέρα κατέβηκε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο κι' ὅταν ἄνοιξε τὴν βαλίτσα του εἶδε νὰ φανερωθῶνται γαλάζια, κόκκινα καὶ πράσινα πουκαμισάκια καὶ μιά βαρεῖα μυρωδιά. Ποιὸς εἶχε κάνει τὸ λάθος; Ἡ βαλίτσα ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὴ δική του, ὑπῆρχε ὁμῶς μιά κάρτα μὲ τὸ ὄνομα «Βαρβάρα Ντίκτων».

Φώναξε τὸν ὑπηρετὴ τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐξήγησε τὸ λάθος. Ὅταν κατέβηκε γιὰ τὸ γεῦμα, τὸν πλησίασε γελώντας μιά ξανθοῦλα καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ γέρι.

«Εἶμαι ἡ ἰδιοκτήτρια τῆς βαλίτσας: Βαρβάρα Ντίκτων. Φαντασθῆτε τί ἀφορημένη ποὺ εἶμαι. Ἀνοίγω καὶ τί νὰ δῶ; Τιράντες, πουκάμισα καὶ ἀνδρικές κάλτσες, ζιλέττες γιὰ εὐρισμα...»

Χαμογελοῦσε καὶ μιλοῦσε εὐθυμα. Μὰ τί ζητοῦσε; Γιατί κάθισε στὸ τραπέζι του καὶ ἔφαγε μαζί του; Τὸν ἔπιασε ἕνας παράξενος πόθος. Νὰ βάλῃ τὸ γέρι του στὰ μαλλιά αὐτὰ, ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα νεκρῶν φύλλων.

«Ἀφῆστε με ν' ἀγγίξω τὰ μαλλιά σας, εἶπε.

Ἡ Βαρβάρα χαμογέλασε λέγοντας πὼς οἱ ἄντρες εἶνε παράξενοι. Ἐπειτα χορεύανε. Ἡ Βαρβάρα δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ πάνω του. Πιὸ ἔπειτα τὴν κύτταξε κατάματα, σὰ νὰ μελετοῦσε τὴς γραμμὲς τοῦ προσώπου τῆς:

«Δὲν εἶσαι σὺ! εἶπε δυνατὰ. Πῶς; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Βαρ-

Σοφὰ λόγια

Οἱ παλῆς ἰδέες εἶναι προλήψεις, οἱ καινούργιες καπρίτσια.

— Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν ταπεινῶν.

— Στὶς πολιτικὰς κρίσεις ὁ οἶκτος ὀνομάζεται προδοσία.

— Οἱ γυναῖκες, ἀντίθετα πρὸς τοὺς ἄνδρες, δίνουν πάντα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ὑπόσχονται.

— Αὐτὸ ποὺ οἱ γυναῖκες ὀνομάζουν μετάνοια, εἶναι ἀρὰ γιὰ τὴ λύπη γιὰ τὰ σφάλματά τους ἢ τὴ λύπη ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὰ ξανακάνουν;

— Ἕνα χαϊδεμένο παιδί εἶναι ἕνας ἀποτυχημένος ἄνθρωπος.

— Οἱ τίμιες γυναῖκες δὲν δίδονται. Ἀφίνουν νὰ τίς πάρεις.

— Ὁ ἄνδρας ποὺ παντρεύεται μιά ὡραία γυναῖκα, ἀνακαλύπτει ἔξαφνα πὼς ἔχει ἕνα σωρὸ φίλους καὶ προστάτας.

— Πολλοὶ νομίζουν ὅτι ἀγαποῦν, ἐνῶ τοὺς ἀρέσει ἀπλῶς νὰ τοὺς ἀγαποῦν...

— Τὰ ἐρωτικά γράμματα, τὰ πῶς θεωρεῖται καὶ τὰ πῶς τρυφερά, τὰ γράφουμε ὅχι ὅταν ἀγαποῦμε, ἀλλ' ὅταν ἀρχίζουμε νὰ μὴν ἀγαποῦμε. Εἶναι τὰ ξύλα ποὺ ρίχνουμε στὸ τζάκι γιὰ νὰ ἀναλωθῶμε τὴ φωτιὰ ποὺ πάει νὰ σβύσῃ.

— Τὸ πρῶτο καθῆκον μιᾶς γυναικας εἶναι νὰ εἶναι ὁμορφη.

Βάρα.

Ἐπειτα τὸν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὸ λαίμυρ καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἦταν περίεργος ἄνθρωπος, μὰ τῆς ἄρεσε πολὺ.

Ἔτσι ἔγιναν φίλοι καὶ ἔμειναν πολλὰς μέρες ἐκεῖ. Κατόπιν ὁμῶς βαρέθηκαν καὶ ἀποφασίσανε νὰ πάνε στὴ θάλασσα. Μὲ τὴς βαλίτσες τοὺς περιμένουν μπροστὰ στὸ ἀσανσέρ:

«Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ περιμένετε ν' ἀνεβάσω τὴν κυρία; λέγει ὁ γκρούμ.

Ξαφνικά, πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ ἀσανσέρ παρουσιάζεται τὸ πρόσωπο ἐκείνης! Ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει τὸ στόμα σὰ νὰ θέλῃ νὰ φωνάξῃ ἕνα ὄνομα.

— Μ' ἀγαπᾷς; τὸν ρωτᾷ ἡ Βαρβάρα ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

Δὲν ἀπαντᾷ. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐπὶ τέλους ἐκείνη, ἡ μοναδική. Εἶνε ἐδῶ, μπροστὰ του! Τὴν ξαναβρῆκε! Πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, νὰ τρέξῃ πίσω της, νὰ τῆς πῇ: «Σὲ ἀναγνωρίζω: Εἶσαι σὺ! Εἶσαι κείνη ποὺ περιμένω!»

Τὸ ἀσανσέρ ξανακατεβαίνει.

— Πᾶμε! λέγει ἡ Βαρβάρα.

«Δὲν εἶσαι σὺ!» λέγει μέσα του ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὡς τόσο μπαίνει μαζί της στὸ ἀσανσέρ. Δὲν τόλμησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἄλλη. Ἐκείνη ἦταν ἡ χίμαιρα ποὺ τὴν ζητοῦσε σ' ὅλην τὴ ζωὴ καὶ δὲν τὴν βρίσκουμε ποτέ. Κι' ὅταν ποτέ τὴ συναντήσωμε, δὲν τολμοῦμε νὰ πιστέψωμε πὼς εἶναι πραγματική...»

A. MATE

Σοφὰ λόγια

— Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς συγγραφεὺς ἐξ ἐπαγγέλματος γιὰ νὰ γράφῃ ἐπὶ θεμάτων ποὺ δὲν τὰ ξέρει καλὰ ἢ καὶ ποὺ δὲν τὰ ξέρει καθόλου.

— Μιά γυναῖκα, μὲ ἔξωμη τουαλέττα, δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ ὅ,τι γίνεται γύρω της: κυττάζει ἂν τὴν... κυττάζουν κι' αὐτὸ εἶναι ὅλο.

— Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς χαρὰς: ἐκείνην ποὺ δείχνει, ἐκείνην ποὺ ἔχει πραγματικά καὶ ἐκείνην ποὺ νομίζει ὅτι ἔχει.

— Μὴν ἀνταποδίδῃς ποτέ κακὸν ἀντὶ κακοῦ. εἶναι ταπεινωτικό. Ἀλλὰ μὴν ἀνταποδίδῃς ἐπίσης καλὸν ἀντὶ καλοῦ. εἶναι ἀνάνδρο.

— Οἱ παρατηρήσεις, οἱ σκέψεις, τὰ ἀξιώματα δὲν μορφώνουν. ἐξηγοῦν μόνον καὶ παρηγοροῦν.

— Μὴ ζητᾷς δικαιολογίες ἀπὸ τοὺς λακοὺς, ἀφοῦ δὲν ἔχουν παρὰ ἐπιχειρήματα.

— Ἡ αὐτοπεποίθησις εἶναι ἡ δύναμις τῶν ἀνωτέρων πνευμάτων. Καταντᾷ ὁμῶς γελοία προκειμένου περὶ ἀνοήτων καὶ ἀνικάνων.

— Μέσ' στὴν κοινωνία γνωρίζεις κανεὶς τοὺς ἄλλους. Μέσ' στὴ μόνωση τὸν ἑαυτὸ του.

Τὴς εὐρωπαϊκὲς αὐλὲς κι' ἔδωσε παραστάσεις ἐνώπιον ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἐστεμμένων τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου.

Σήμερα ὁ μίστερ Τζῶν, γέρος πιά καὶ κατεστραμμένος, νοσηλεύεται σ' ἕνα νοσοκομεῖο, στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου.

Τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ εἰδεῖ πάλι τελευταίως ὁ παγκόσμιος τύπος γιὰ τὸ πρόσωπό του ὀφείλεται σὲ δύο ἐξαιρετικὰ γεγονότα.

Πρῶτον, γιατί πρὸ ἡμερῶν ὁ Μίστερ Τζῶν ἐδέχθη στὸ νοσοκομεῖο τὴν ἐπισκεψὴ τῆς Βασιλισσῆς τῆς Ἀγγλίας παλαιᾶς θαυμάστριάς του καὶ δευτέρον γιατί ὕστερα ἀπὸ τριανταεξὶ ὁλόκληρα χρόνια ξαναθετῆκε ἐντελὴς τυχαία τὴν ἀδελφὴν του τὴν ὁποία ἐνόμιζε πεθαμένη.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Βασιλισσα Ἐλισάβετ δὲν περιορίσθηκε ἀπλῶς σὲ μιὰ τυπικὴ ἐπίσκεψιν φιλοφροσύνης, ἐπεφύλαξε καὶ μιὰ μεγάλῃ ἐκπλήξει γιὰ κείνον ποὺ τὴν ἔκανε τόσες φορὲς νὰ γελᾷ ὅταν ἦταν μικροῦλα.

Μαζὶ μ' ἕνα θερμὸ γράμμα τοῦ βασιλέως τοῦ ἐνεχείρησε κι' ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ, ἀρκετὸ γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ Μίστερ Τζῶν σὰν πραγματικὸς κύριος κι' ὄχι σὰν ἄπορος γέρος, ποὺ θὰ ἀναγκάσταν μετὰ τὴν νοσηλείαν νὰ κλειστῇ μέσ' σ' ἕνα πτωχοκομεῖο τῆς Ἀγγλικῆς πρωτεύουσας.

Τρεῖς χαριτωμένες κωμικὲς ἐκφράσεις τοῦ Μίστερ Τζῶν.

Ἕνας ἄσος
τῶν
κλόουν

Μίστερ Τζῶν!

Φυσικά, τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν σὰς λέει πολλὰ πράγματα. Κι' ὁμῶς, ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἔχει ἦταν κάποτε διάσημος.

Μίστερ Τζῶν, ὁ περίφημος κλόουν! Ἐπὶ ὁλόκληρες δεκαετηρίδες εἶδε πα-

ραστάσεις στὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ κόσμου: Παρίσι, Λονδίνο, Πετροῦπολι, Βερολίνο, Νέα Ὑόρκη καὶ κάθε ἐμφανιστὴς τοῦ ἔθους. Ὁ ἐπιχειρηματίας ποὺ ὑπέγραφε συμβόλαια μαζί του ἔκανε τὴν τύχη του. Τὸ κοινὸν τὸν ἐλάτρευε. Οἱ φανατικοὶ θαυμασταὶ του ἔφθαναν σὲ πολλὰς χιλιάδες. Εἶναι ὁ μόνος κλόουν ποὺ προσελήθη ἀπ' ὅλες

Προηγούμενα:

«Η περιφημη αοιδός Ρόζα Σκαρλάτι γνωρίζεται μιά μέρα μ' έναν νέο, τον 'Αλμπέρτο 'Ιλάριο, ο οποίος την έρωτεύεται τρελλά και της ζητεί να γίνει γυναίκα του. Η Ρόζα ανταποκρίνεται στο αίτημά του αλλά συγκρατείται και του μνησά με τον Ντανιέλε Κόρντα— με τον οποίο την συνδέει μιά άδολη και ελκρινής φιλία— ότι είναι παντρεμένη και ότι δεν πρέπει να την ξαναδύ. Ο σύζυγος της Ρόζας, ο Πατρίτσιο Αστόρι, την έχει εγκαταλείψει έδω και πέντε χρόνια όποτε ανεχώρησε στην Βραζιλία και δεν έμαθε πιά κανείς νέα ου. Είχαν παντρευτεί πριν από καμμία δεκαριά χρόνια από φλογερό έρωτα, αλλά ο Πατρίτσιο, ένας άνδρας γοητευτικός, άπεινταρος, άστατος και άσυνειδητος, αφού έκανε τη Ρόζα να υποφέρει πολύ με τις ιδιοτροπίες του, την άφησε κι' έφυγε.

7ο ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Μιά μέρα έρχεται είδησις ότι ο Πατρίτσιο πέθανε στην Βραζιλία και η Ρόζα άρραβωνιάζεται με τον 'Αλμπέρτο 'Ιλάριο, στο θαυμάσιο αγρόκτημά του στο Βενέτο, όπου είχε πάει για να γνωρίσει την μητέρα του και την αδελφή του. Έπιστρέφοντας σπίτι της, βρίσκει εκεί τον Πατρίτσιο, ο οποίος είχε διαδώσει ψέμματα ότι πέθανε για ν' αποφύγη τους δανειστές του και τώρα επέστρεψε στην 'Ιταλία άρρωστος και έλεινός.

Η Ρόζα σε μιά στιγμή αδυναμίας και οίκτου εγκαταλείπεται στα χέρια του. Αποφύγει να συναντήσει τον 'Αλμπέρτο και αποφασίζει να εξαφανισθή από τη ζωή του χωρίς καμμία δικαιολογία. Τον συναντά όμως στη δεξίωση της φίλης της 'Αντέλας Μορβέλλι. Έκείνος της μιλά προσληπτικά, δίνοντας όμως σε λίγο έρχεται ο σύζυγος της Ρόζας που μοιάζει μάλλον με φάντασμα παρά με άνθρωπο, ο 'Αλμπέρτο νοιώθει την αυτοθυσία της Ρόζας και φεύγει κυριευμένος από άπειρο έρωτα και οίκτο συγχρόνως γι' αυτήν.

Η Ρόζα παρακολουθεί μιά μέρα τον Πατρίτσιο για να δει πού πάει και για να τον βοηθήσει περισσότερο κι' άνακαλύπτει ότι ο Πατρίτσιο συζητά με μιά γυναίκα με την οποία έχει άσκησή ένα χαριτωμένο παιδί, τον Πάτ.

Η Ρόζα συζητά ήρεμα με την γυναίκα, της υπόσχεται να τους βοηθήσει διέποντας την φτώχεια στην οποία βρίσκονται και πηγαίνει στον Πάτ ένα θαυμάσιο καρβδάκι όπως την παρακάλεσε. Ύστερα ζητά από τον τραπέζιτη 'Ανέλα Μελχιώρ, φίλο της 'Αντέλας Μορβέλλι να δει μιά δουλειά για τον Πατρίτσιο. Ο Μελχιώρ της το υπόσχεται.

Μιά μέρα η Στέλλα, η γυναίκα με την οποία συζητά ο Πατρίτσιο, έρχεται στην Ρόζα και της αναγγέλει ότι ο Πατρίτσιο είναι βαρύν άρρωστος. Πηγαίνουν οι δύο στο σπίτι, αλλά εκεί βρίσκουν νεκρό τον Πατρίτσιο. Η Ρόζα φροντίζει για όλα τα απαιτούμενα και μετά την κηδεία παίρνει την Στέλλα και τον Πάτ μαζί της.

Εν τώ μεταξύ, σε ένα δωδ κονσέρτα που δίνει, μάταια περιμένει να φανή ο 'Αλμπέρτο, ο οποίος ασφαλώς θα το έλεγε στις εφημερίδες.

Η 'Αντέλλα Μορβέλλι επισκέπτεται τη Ρόζα, την συμβουλεύει να γράψη στον 'Αλμπέρτο ότι ο άνδρας της πέθανε, άλλως θα του το γράψη εκείνη.

Η Ρόζα αποφασίζει να του γράψη αλλά ύστερα διστάζει και τέλος στέλλει ένα γράμμα στην αδελφή του 'Αλμπέρτο Τερεζίτα παρακαλώντας την να ειδοποιήσει τον αδελφό της ότι θέλει να τον ιδεί.

Η Ρόζα επιστρέφοντας από μιά συναυλία στη Τζένοβα φέρνει στον Πάτ ένα αυτοκινητάκι με πυροσβέστες όπως του είχε υποσχεθή και τηλεφωνεί στον Κόρντα δρίζοντάς του ραντεβού για την επομένη. Έπειτα αφού ξαπλώθηκε στο κρεβάτι της ρωτά τη Στέλλα για τη ζωή της και την γνωριμία της με τον Πατρίτσιο. Η Στέλλα διηγείται ολόκληρη τη ζωή της και καταλήγει παρακαλώντας την Ρόζα να μην την διώξει από κοντά της. Και η νύχτα περνά. Την επο-

μένη η Ρόζα δέχεται την επίσκεψη της Σύμπιλλα ή όποια την παρακαλεί ταπεινά να μην θέλγη να δει τον 'Αλμπέρτο. Η Ρόζα δέν δέχεται λέγοντας ότι είναι δικαίωμα της αυτό και η Σύμπιλλα φεύγει. Η Ρόζα πηγαίνει στο δωμάτιο του Πάτ.

19⁰N

Θά τον κάνω αρχιτέκτονα είπε η Ρόζα χαμογελώντας. Είνε ώρα να κάνη κανείς σπίτι και γέφυρες.

Ακούμακρύνθηκε. Άκουσε το θήμα της Στέλλας που την παρακολουθούσε σιγά :

—Έχεις τίποτα να μου πής, Στέλλα;

Η γυναίκα μίλησε χαμηλόφωνα αλλά με σκληρότητα:

—Είχατε αφήσει την πόρτα ανοιχτή κι' έτσι άκουσα μερικά πράγματα, έστω και χωρίς να το θέλω. Σας έκανε να πονέσετε, δέν είν' έτσι;

Η Ρόζα κατάλαβε ότι έννοουσε την Σύμπιλλα. Δέν θύμωσε από τις λέξεις αυτές. Κούνησε το κεφάλι της. Ένοιωσε μιά απότομη θραυιά κούραση και δέν εύρισκε πιά τη δύναμη να μιλήσει.

Μην την αφήσετε να σας κάνη να υποφέρετε, ψιθύρισε η Στέλλα.

Σιωπηλά, η Ρόζα ακούμπησε το χέρι της στον ώμο της γυναίκας.

Κι' αυτή επίσης, ναι, την είχε προδώσει, όπως η Σύμπιλλα. Όλοι την είχαν προδώσει, άνδρες και γυναίκες. Κι' όμως εκείνη ήταν πάντα γεμάτη αγάπη και ευθύτητα. Οι άλλοι άνδρες όμως και οι άλλες γυναίκες, δέν ήξεραν παρά να προδίδουν.

Θά περίμενε τον 'Αλμπέρτο. Δέν μπορούσε να μη δει στις εφημερίδες του Βενέτο, την άγγελία της προσεχούς συναυλίας της στην Πάντοβα. Ήταν βεβαία ότι η Σύμπιλλα θά του μιλούσε ύστερα από εκείνη την συνομιλία μαζί της.

Δέν θυμόταν πιά ότι είχε δεχθή την πρόσκληση του Ντανιέλε Κόρντα να φάνε μαζί. Και όταν εκείνος της τηλεφώνησε για να της δρίση την ώρα που θά συναντηθούν, ένοιωσε άνακούφιση, στην σκέψη ότι θά έβλεπε τέλος κι' έναν άνθρωπο ελκρινή με πιστή καρδιά.

Εφαγαν σ' ένα μικρό ρεστωράν, όπου κανείς δέν τους γνώριζε. Η Ρόζα φαινόταν ευθυμη. Φλυαρούσε, γελοούσε, έπινε.

—Ρόζα θά σας παρακαλέσω να μην πιείτε περισσότερο.

—Ντανιέλε, μήπως γίνετε τσιγκούνης;

—Ρόζα, σας παρακαλώ. Το κάνω για τη φωνή σας. Ξέρετε. Σας θλάπει το ποτό.

Αλήθεια, η φωνή... Έκείνη έπρεπε να σκέπτεται τη φωνή της. Εκείνη είχε να συντηρήσει τόσους ανθρώπους με τη φωνή της. Σωστά. Καλά

μου έλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Έκανε ο Ντανιέλε να της θυμίση τη φωνή της.

Δέν ήπιε πιά, δέν γέλασε πιά. Έκείνος θάθελε να της ζητήσει συγγνώμην μ' αὐτό που δέν ήξερε πώς να το πη. Δέν καταλάβαινε...

Μιά καινούργια Σύμπιλλα

Η Σύμπιλλα έφυγε το ίδιο θράδυ και έφθασε στο σπίτι της τη νύχτα. Ήταν πολύ άργα για να πάη στον 'Αλμπέρτο. Δέν τόλμησε καν να του τηλεφωνήση. Δέν ήταν κουρασμένη. Δέν αισθανόταν ούτε ταπεινώση γι' αυτό που είχε κάνει. Δέν ντρεπόταν που είχε ζητήσει τον οίκτο της Ρόζας.

Είχε έλθει για την Σύμπιλλα η στιγμή που έρχεται στη ζωή κάθε γυναίκας, μιά φορά μονάχα : η στιγμή κατά την οποία όλα εκείνα που τά χρόνια, η ανατροφή, οι συνθήκες, οι συνήθειες δημιούργησαν στην ύπαρξή μας, σωριάζονται στη γη σαν ένα ξερό φύλλο, κι' εγκαταλείπονται σαν ένα παλιό κουρελιασμένο φόρεμα. Τότε η ύπαρξίς μας δέν έχει πιά τίποτα να σκεπασθή : η όμορφιά της και η άσχημία της, η μεγαλοφυΐα της και η αθλιότης της δέν έχουν πιά στολισματα ούτε πέπλα.

Η γυναίκα μένει μόνη με το μόνο πράγμα που έχει αξία στη ζωή της : το πάθος της που της έχει αφαιρέσει περηφάνεια και καλωσύνη, μ' αὐτό της έδωσε όμως κακία, η μοχθηρία. Η γυναίκα δέν είνε πιά εις θέσιν να ελέγξη τον εαυτό της και τους άλλους, τις πράξεις της και τις πράξεις των άλλων. Μπορεί μονάχα ν' αγαπά.

Ήλπισε ότι ο 'Αλμπέρτο θά της τηλεφωνούσε το επόμενο πρωί ή ότι θά πηγαίνε να την έρρη. Ήλπισε ότι θ' άκούση το αυτοκίνητό του που θά σταματούσε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της. Δέν είχε πη στον 'Αλμπέρτο ότι πηγαίνε στη Ρόζα μ' αὐτήν Τερεζίτα το ήξερε και ίσως να του το είχε πη. Η Τερεζίτα ήξερε πάντως ότι το πρωί αὐτό η Σύμπιλλα θά είχε επιστρέψει ήδη. Μ' αὐτήν δέν της τηλεφωνούσε, κανείς δέν την θυμόταν, κανείς δέν την ζητούσε.

Η Ρόζα της είχε ζητήσει πολλά, ανάθετοντάς της την παράλογη παραγγελία να πη στον 'Αλμπέρτο ότι ήθελε να τον ιδεί. Εκείνη δέν είχε αντίδραση : το μίσος της για την Ρόζα δέν την έμπόδιζε να καταλάβη ότι η γυναίκα έπρεπε να μισή έξίσου αὐτήν, επειδή της είχε πάρει τον 'Αλμπέρτο. Τώρα δέν έπρόκειτο πιά να εγκαταλειφθή στα αισθήματά της : αξιοπρέπεια και έγωισμός δέν υπήρχαν πιά : Ο 'Αλμπέρτο ήταν δικός της και με κάθε θυσία εκείνη θά υπεράσπιζε αὐτό που της άνηκε, ακόμη και έναντιον της γυναίκας που εκείνος δέν είχε παύσει ν' αγαπά.

Μ' αὐτά όπλα έπρεπε να χρησιμοποιήση για την άμυνα αὐτή :

Άργα το απόγευμα, όταν η Σύμπιλλα έχασε την έλπίδα πως θά την ζητούσε κανείς, άπεφάσισε να πάη στο σπίτι του δάσους. Δέν ένοιωσε τον εαυτό της ταπεινωμένο, δέν μπορούσε να κάνη αλλοίως.

Πήγε με τα πόδια. Η έξοχή ήταν τυλιγμένη σε μιά έλαφρη ομίχλη. Μιά μέρα καταιγίδος είχε ρίξει κάτω τα κίτρινα φύλλα που η βροχή είχε μουσκέψει άργότερα επάνω στους μαλακούς δρόμους. Η Σύμπιλλα περπατούσε άργα επάνω στον σκουροκίτρινο αὐτό θούρκο. Στο βάθος, το δάσος ήταν μαύρο και δέν φαινόταν παρά ένας μεγάλος μαύρος όγκος που έμοιαζε με

τρομακτικό παραμυθένιο κτίριο.

Ο 'Αλμπέρτο ήταν στο γραφείο του, καθισμένος σε μιά πολυθρόνα και διάβαζε μιά εφημερίδα κοντά στη λάμπα. Ίσως διάβαζε εκείνο που η Σύμπιλλα είχε διαβάσει στας είδησις της Πάντοβας : «Η Ρόζα Σκαρλάτι θά τραγουδήση μουσική Καζέλλα, Μαλιπιέρο, Κόρντα, Ραβέλ, Μπλόχ...».

Η Σύμπιλλα κάθισε στο βάθος σε μιά πολυθρόνα. Ήθελε να πάρη μιά στάση ξένοιαστη και χαμογέλασε στον 'Αλμπέρτο όταν την άντελήφθη :

—Α, γύρισες ;

—Ναι, είπε η κοπέλλα ζωηρά. Έκανα ένα μεγάλο ταξίδι. Θά σου

—Η Ρόζα είπε η Σύμπιλλα μου παρήγγειλε να σου πω ότι θέλει να σε δει

είπε η Τερεζίτα. Κι' εγώ έχω και
νά σου πω.

Εκείνος άκουε και την παρατη-
ρούσε. Δίπλωσε την εφημερίδα, την
πέταξε σ' ένα τραπέζακι. Το προ-
σωπό του έδειχνε μεγάλη κούραση.

—Πήγα στην Ρόζα, είπε η Σύμπι-
λλα. Μου παρήγγειλε να σου πω ότι
θέλει να σε δει.

Της φάνηκε ότι ο Άλμπερτο ε-
γινε πολύ χλωμός. "Η ίσως νάταν
και από πρίν. Είχε αλλάξει, αυτός
τους μήνες: Δέν ήταν πιά το ξε-
νοιαστό παλληκάρι που του άρεσε
να την πειράζει. Ήταν τώρα ένας
άνδρας σοβαρός που φαινόταν ότι
τον θάραινε, μερικές φορές, ένα
μεγάλο φορτίο.

Τώρα την κύτταζε χωρίς τρυφε-
ρότητα μα και χωρίς εχθρότητα. "Η
έφερε ότι αγαπιόταν πραγματικά,
χωρίς όρους, άπολυτα, από την νέα
αυτή κοπέλλα που του είχε δώσει το
πάν χωρίς να του ζητήσει τίποτα. "Η
Ρόζα ήταν διαφορετική. "Η Ρόζα
είχε ύπολογισι, μονάχα. "Εκείνος
την είχε ίκετεύσει, μια νύχτα, κι' ε-
κείνη είχε άντισταθί. Δέν άντιστέ-
κεται κανείς όταν αγαπά αληθινά.
"Η Ρόζα δέν τόν αγαπούσε, δέν τόν
είχε αγαπήσει.

Για να τόν τυραννήσει πάλι άραγε
ζητούσε να τόν ξαναδεί; Ναι, ήταν
έπί τέλους ελεύθερη, και ίσως σκε-
φτόταν την πιθανότητα να τόν παν-
τρευθί. Πολύ πρακτική και λογική,
αλήθεια! "Η Σύμπιλλα, ή καυμένη
ή Σύμπιλλα, δέν στάθηκε ούτε πρα-
κτική ούτε λογική.

"Η Σύμπιλλα είπε με μεγάλη ά-
πλότητα:
—Δέν σου ζητώ τίποτα, Άλμπερ-
το. Θα μπορούσα να σου πω ότι εί-
μαι έγκυος, μα δέν είνε αλήθεια. Έ-
γώ ελπίζω ν' αποκτήσω μια μέρα
ένα γιο από σένα, μα δέν θέλω να
σε έξαπατήσω τώρα για να σε ά-
ναγκάσω να με παντρευθής. Έσύ
δέν έχεις καμιά υποχρέωση απέ-
ναντί μου, Άλμπερτο.

Πήγε κοντά του. Εκείνος την έ-
θαλε να καθίσει στα γόνατά του
και την κράτησε άγκαλιασμένη.
Τού φαινόταν πολύ μικρούλα. Α-
πό την πρώτη στιγμή των σχέσεών
τους τού φάνηκε έντελώς διαφορε-
τική απ' ό,τι την νόμιζε: τώρα είχε
γνωρίσει ένα πλάσμα τρυφερό και
υπάκουο, ένα πλάσμα γεμάτο αξιο-
πρέπεια και μεγαλόψυχια στην αύ-
τοεγκατάλειψή του: Μια καινούρ-
για Σύμπιλλα.

Ψιθύρισε, περισσότερο στον έαυτό
του παρά σ' αυτήν:
—Καυμένη μικρούλα!
Και όμως σκεφτόταν, με πόνο και
με όδυνη, ότι δέν θα μπορούσε να
μην ξαναδεί την Ρόζα.

Νούμερο δώδεκα

—Ντανιέλε, θάθελα να σε πω νάρ-
θης μαζί μου στην Πάντοθα, μα
την φορά αυτή επιθυμώ να πάω μό-
νη μου. Σας λέω και για ποιά λό-
γο: "Ελπίζω ότι ο Άλμπερτο θα έλ-
θω στη συνανλία. Ξέρει ότι θέλω να
του μιλήσω.

—Καλή τύχη, αγαπητή Ρόζα.
Είνε εύκολο να λή κανείς στο τη-
λέφωνο στενόχωρα και δύσκολα λό-
για: είνε σαν να μιλά κανείς πίσω
από μια κλειστή πόρτα που με κα-
νένα τρόπο δέν είνε δυνατόν ν' άνοι-
χθί. Μπορεί κανείς να τή δλα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

άπολύτως όλα, χωρίς επιφυλάξεις.

Μα ίσως εκείνος, ο Ντανιέλε Κόρ-
ντα, δέν τή είχε πη όλα..

Στο τραίνο, ή Ρόζα θυμήθηκε την
φωνή του Κόρντα στο τηλέφωνο, ά-
χρωμη και χωρίς ήχώ, πιο στεγνή
και ξερή από το συνηθισμένο. Πέρα-
σε ακόμη από το μυαλό της άποτο-
μα, μια φράση της Στέλλα: «Νόμι-
ζα ότι ο κύριος Κόρντα...» Μα δέν
μπορούσε να σκέπτεται τόν Κόρντα,
δέν μπορούσε να σκέπτεται άλλον
κανένα από τόν Άλμπερτο.

—Αν ο Άλμπερτο δέν έρχόταν στην
Πάντοθα, την επομένη του κονσέρτου
ή Ρόζα θα πήγαινε σπίτι του. Δέν
ήταν μια παράλογη άπόφαση αυτό.
Τί την ενδιέφερε ή Σύμπιλλα; "Ι-
σως ή κοπέλλα να είχε πη ψέμματα.
Μπορεί ο Άλμπερτο να μην είχε
μάθη τίποτα για τόν θάνατο του
Πατρίτσιο, και ή Τερεζίτα και ή
Σύμπιλλα να του είχαν πη ότι ή-
θελαν. Αλήθεια, τί να σκεπτόταν
άραγε γι' αυτήν ο Άλμπερτο, γι'
αυτήν που δέν είχε δώσει σημεία
ζωής;

"Η Πάντοθα την δέχθηκε με μια
μελαγχολική και ύγρη μέρα προχω-
ρημένου φθινοπώρου. "Η Ρόζα δέν
συμπαθούσε την παλιά αυτή πόλη.
Θυμόταν ότι είχε μείνει μόνη, έναν
άπαίσιο χειμώνα, όταν ο Πατρίτσιο
την είχε εγκαταλείψει για πρώτη
φορά. Θυμόταν κάτι γκριζα παλαιά
κτίρια κι' έναν ποταμόβολό που έ-
μοιαζε πλημμυρισμένος από δάκρυα.
Τώρα δέν έβρεχε, μα ή όμίχλη, μο-
λονότι δέν ήταν πολύ πυκνή, ύγρα-
νε τή πάντα σαν βροχή.

"Ισως ο Άλμπερτο να ήταν εκεί
και αν ήξερε σε ποιά ξενοδοχείο εί-
χε καταλύσει, θα πήγαινε να την έ-
πισκεφθί. Ήταν βεβαία ότι εκείνος
θρυσκόταν στην Πάντοθα: τή ήξε-
ρε, τή ένοιωθε. Θα μπορούσε να τόν
ζητήσει στους δρόμους και στις περι-
τείες πόλεως. "Ισως να είχε πει-
με την ώρα του κονσέρτου, καθισμέ-
νος σ' ένα παλαιό καφενείο. "Ισως
και να ήε νοικιάσει δωμάτιο στο ί-
διο ξενοδοχείο μ' αυτήν... Έκτος αν
είχε έλθει με τή αυτοκίνητό του και
σκόπευε να γυρίσει πίσω την ίδια
νύχτα.

—

Τραγουδούσε σαν να μιλούσε σ' αυ-
τόν. Δέν τόν έβλεπε, μα τόν ένοιω-
θε. Δέν τολμούσε να τόν άναζητήσει
ανάμεσα στο κοινό: ή φωνή της θα
τρεμούλιαζε, θα φανέρωνε την τα-
ραχή της: ίσως και να μην μπορού-
σε να συνεχίσει.

Δέν άφησε να την συνοδεύσει κα-
νείς στο ξενοδοχείο. Είπε ότι ήταν
κουρασμένη, ότι νύσταζε, και ότι ή-
θελε να αναπαυθί άμέσως για να
φύγει νωρίς τή επόμενο πρωί. Πήγε
μόνη στο ξενοδοχείο που θρυσκόταν
κοντά. "Ενοιωσε έξαφνα τή συναι-
σθημα ότι κάποιος την παρακολου-
θούσε. Δέν στράφηκε, μα σταμάτη-
σε. Μια φωνή είπε πίσω της, κοντά
της:

—Ρόζα!

Δέν στράφηκε. "Εμεινε μερικές
στιγμές ακίνητη, άναθυμούμενη τόν
ήχο της λέξεως αυτής, τόν ήχο όλων
τών τρυφερών λέξεων που εκείνος
της είχε πη. Τό έρωτικό έπεισόδιο
ξαναγύριζε πίσω, την ξανάπειρνε,
την κατακτούσε κυρίαρχο, με την
δύναμη και την ένταση μιας έρωτι-
κής ιστορίας. Είχε ξεχάσει όλα όσα
είχε περάσει στη ζωή της πριν από
τόν ήχο της φωνής αυτής. Και είχε
περάσει, έρωτα, πόνο, θανάτου,
μα όλα μπορούσαν να ξεχασθούν.

—Ρόζα,

Δέν στράφηκε, μα σταμάτησε.
Τώρα εκείνος θρυσκόταν δίπλα
της, μα δέν την άγγιζε. Τόν κύττα-
ξε "Ενοιωσε τόν πειρασμό να τόν
φιλήσει, έτσι, στη μέση του δρόμου.
Σκέφθηκε ότι ήταν έτσι χλωμός από
τή χαρά που τόν ξανάβλεπε: ή μή-
πως ήταν τή φως των φανερών που
έδινε τή πελιδνό αυτό χρώμα
στο πρόσωπό του;

Δέν ήξερε τί να του πη. Τέλος, τού
έτεινε τή χέρι της. Εκείνος τή πήρε,
τό έσφιξε και δέν τή άφησε πιά.

—Ρόζα, με περιμένεις;

—Ναι, άπήτησε εκείνη άμέσως
χαμηλόφωνα.

—Πηγαινίς στο ξενοδοχείο;

—Μένω έξω, αν θέλεις, είπε εκεί-
νη με την ίδια φωνή. Δέν είνε άργά.

—Είνε άνάγκη να σου μιλήσω, Ρό-
ζα. Μα δέν μπορώ να σε θάλω να
περπατάς μ' αυτόν τόν καιρό.

Εκείνη είπε «Δέν πειράζει!» μα
τόν άφησε να την οδηγήσει σ' ένα πα-
λαιό καφενείο. Υπήρχε λίγος κό-
σμος, μα όλοι στράφηκαν να κυ-
τάξουν την όμορφη πανύψηλη γυ-
ναίκα με την μακρυά θραυνη του-
αλέττα που ξεπερνούσε κάτω από τή
γούνινο παλτό. Δέν την ενδιέφερε
πού την κύτταζαν. Εκείνη κύτταζε
τόν Άλμπερτο μονάχα. Δέν την έν-
διέφερε πιά τίποτα και κανείς.

—Τί θέλεις, Ρόζα; Καφέ; Κονι-
άκ; "Η τίποτα άλλο; Διψάς;

Της μιλούσε με στοργική τρυφε-
ρότητα, σαν ένας έραστής, σαν ένας
σύζυγος. Κι' όμως εκείνος δέν ήταν
τίποτα γι' αυτήν, τώρα. Τί θα ήταν
άραγε, άσπριο;

—Θά πάρω, ένα κονιάκ, εύχαρι-
στά.

Τό χέρι που χείδευε τή γούνα στά-
θηκε επάνω στο χέρι της. Εκείνος
ρώτησε ύστερα από παρατεταμένη
σιωπή:

—Τί σου είπε ή Σύμπιλλα;

"Η Ρόζα κούνησε τή κεφαλή της.
Δέν ήθελε να μιλήσει για τή Σύμπι-
λλα. Άκούοντας τή όνομα αυτό, ένοι-
ωθε πάλι τή ίδιο βάρος στην καρ-
διά, τόν ίδιο καταθλιπτικό πόνο, τή
ίδια άσφυκτική συναίσθημα που εί-
χε νοιώσει όταν την έπισκέφθηκε ή
Σύμπιλλα. Κατάλαβε έξαφνα ότι
συνέβαινε κάτι ψεύτικο, ότι εκείνη
θρυσκόταν με μια άδικαιολόγητη,
παράλογη θέση. Της φάνηκε σαν να
ξυπνούσε, ζαλισμένη.

Τέλος, κατώρθωσε να ρωτήσει χα-
μηλόφωνα:

—Θά την παντρευθής;

Τότε άντιλήφθηκε ότι εκείνος έ-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

ξακολουθούσε να είνε θανάσιμα ώ-
χρός όπως πριν κάτω από τή φως
τών φανερών. Την κύτταζε και φαι-
νόταν σαν να μην άποφασίσει ν' ά-
παντήσει.

Δέν ήταν άνάγκη ν' άπαντήσει.
Θάλεγε τή ίδια πράγματα, τή κοι-
νότητα λόγια που λένε οι άνδρες
σε τέτοιες περιπτώσεις για να δι-
καιολογηθούν και για να προσθά-
λουν.

Της φάνηκε ότι άνοιγε τή χείλη
του για να μιλήσει. Τότε σήκωσε τή
ένα χέρι της και τή ακούμπησε στα
χείλη του. Εκείνος δέν μίλησε. Για
μια στιγμή, στην έπαφή των χει-
λών αυτών ή Ρόζα ένοιωσε την θε-
βαιότητα, μ' ένα ρίγος, ότι δέν θα
τόν άπαρνιόταν. "Υστερα ή βεβαιό-
της της έπεσε, μόλις ξανάπρεσε τή
φτωχό χέρι που είχε επιβάλει την
σιωπή.

Εκείνος έσφιξε έξαφνα τή φτωχό
χέρι και ψιθύρισε:

—Πές μου τί θέλεις από μένα,
Ρόζα.

Τί ήθελε από κείνον; Ήταν άνάγ-
κη να της τή ρωτήσει αυτό; Κατώρ-
θωσε να χαμογελάσει έλαφρά. Συ-
νήθιζε σιγά-σιγά στον φλογερό πό-
νο που την συνέθλιβε. Δέν άπήτησε.

Είχε ελπίζει ότι εκείνος θα έρχό-
ταν να την βρή για να της πη, όπως
μια άλλη φορά, τή λόγια που δέν
μπορούσε να ξεχάσει: «Έλα μαζί
μου». Όμως τώρα δέν μπορούσε να
της τή πη αυτό, γιατί ίσως ή Σύ-
μπιλλα θρυσκόταν στο αυτοκίνητο.
"Η και αν δέν θρυσκόταν, θα τόν
περίμενε στο Βενέτο, έρωτευμένη
και άπελπισμένη, ή Σύμπιλλα που
είχε δικαιώματα.

Και τώρα εκείνος την ρωτούσε μο-
νάχα, τί ήθελε απ' αυτόν. Ήταν έ-
νας τρόπος κι' αυτός για να της θυ-
μίσω την μεγαλόψυχια της. Δέν ύ-
πήρξε πάντα μεγαλόψυχη εκείνη;
Ακόμη μια φορά, τώρα, έπρεπε να
πη σ' έναν άνδρα ότι εκείνη ήταν
μεγαλόψυχη και δέν ήθελε τίποτα
για τόν έαυτό της.

Σηκώθηκε με κόπο. Ήταν βεβαία
ότι δέν είχαν πιά τίποτα να πούνε.
Κι' έπειτα ήταν άργά, έπρεπε να
κοιμηθί, να φύγει. Θα μπορούσε να
φύγει άμέσως, ίσως να είχε τραίνο
την ώρα εκείνη.

Μα έξω, στο δρόμο, ο Άλμπερτο
την έπιασε από τή μπράτσα και την
άνάγκασε να σταματήσει. Της μιλή-
σε με φωνή πικραμένη, γεμάτη πόνο.

—Έγώ είχα έρθει σε σένα, αυτό
τό καλοκαίρι για να σου δώσω τή
πάν και να σου ζητήσω τή παν, τή
έξερεις. Κι' έσύ με απέκρουες: τί-
μια και μεγαλόψυχη με απέκρουες.
Θάκανα ό,τι δήποτε ήθελες έσύ. Δέν
έπρεπε να μ' άφήσεις να φύγω, αν
μ' αγαπούσες! Δέν έπρεπε να περι-
μένεις να είνε πολύ άργά!

Εκείνη είπε, σιγά, με θλίψη, προ-
σπαθώντας να προχωρήσει προς τή
ξενοδοχείο:

—Δέν καταλάβαμε ο ένας τόν άλ-
λον.

—Ναι, δέν καταλάβαμε ο ένας τόν
άλλον. Άφησέ με να μιλήσω Ρόζα!

Μή φεύγεις! "Ω, Ρόζα, πώς θα μπο-
ρέσω να σε ξεχάσω; "Οχι, άφησέ
με να έλθω! Θα μείνω τουλάχιστο
αυτή τή νύχτα! Άφησέ με να μείνω
αυτή τή νύχτα μαζί σου!

Δέν μπόρεσε να τόν έμποδίσω να
μην στο ξενοδοχείο. Την άνάγκασε
να καθίσει στο μπάρ μαζί του: την
κύτταζε με μάτια που έλαμπαν στο
χλωμό πρόσωπό του. Δέν ήταν κα-
νείς εκεί, εκτός από έναν γέρο κύ-
ριο που διάβαζε την εφημερίδα του.
Εκείνη κατώρθωσε να πη με γλυ-
κύτητα, χαμογελώντας:

—Πόσες φορές υπάρχει ένας γέρος
κύριος που διαβάζει την εφημερίδα
του! Τόχεις παρατηρήσει, Άλμπερ-
το αυτό;

—Ρόζα, τή δωμάτιό μου είνε στο
πρώτο πάτωμα, νούμερο δώδεκα.
Καταλαβαίνεις, Ρόζα; Θέλεις να
χωρισθούμε έτσι; Πάντα λοιπόν θα
μού λές «όχι» πάντα αυτό τή κατα-
ραμένο «όχι»! Με καταλαβαίνεις
Ρόζα; Με καταλαβαίνεις τώρα;

Θάθελε να την άρπάξει από τή
μπράτσα, να την τρανήξει, να της
δώση να καταλάβει αυτό που ήθελε.
Μα εκείνη είπε χαμογελώντας:

—Δέν μπορούμε να καταλάβουμε ο
ένας τόν άλλο. Καληνύχτα.

Σηκώθηκε. Κι' εκείνος επίσης ση-
κώθηκε, μα δέν την άκολουθούσε.
Την κύτταζε ν' άπομακρύνεται. Μια
άλλη φορά επίσης την είχε κυττάξει
ν' άπομακρύνεται έτσι.

Εκείνη έξακολουθούσε να επανα-
λαμβάνει μηχανικά με τή νοή της «κα-
ληνύχτα». Δέν ύπηρεχε λόγος να κά-
νι σκηνές και δοάματα. "Ολα θα
περνούσαν, όλα θα ξεχνιόντουσαν,

ΑΛΛΟ ΖΗΤΗΜΑ

—Μα άφού είνε τόσο άποτελε-
σματικό τή φάρμακό σας κατά τή
φαλάκκα, γιατί δέν τή χρησιμοποι-
είτε και ό ίδιος;
"Ω! δέν μου άρέσουν καθόλου έμέ-
να τή μακρυά μαλλιά!...

κι' άσφαλώς εκείνος θα κατέληγε
να ζήση ευτυχισμένος με μια κο-
πέλλα σαν την Σύμπιλλα.

Νούμερο δώδεκα, στο πρώτο πά-
τωμα... Εκείνη είχε τή νούμερο εί-
κοσιέξι, στο βάθος τού διαδρόμου,
μετά τή στροφή.

Αισθάνθηκε κάποια άνακούφιση ό-
ταν κλειδωθηκε στο δωμάτιό της.
Εκείνος δέν μπορούσε να έλθι γι-
ατί δέν ήξερε σε ποιά δωμάτιο ήταν.
Δέν την είχε παρακολουθήσει καν.

Εβγαλε τή γούνινο παλτό της,
τό μικρό θελούδινο καπελλάκι της.
Ήταν ήρεμη, πραγματικά ήρεμη,
περισσότερο από όσο πίστευε ότι
μπορούσε να είνε. Ούτε δράματα,
ούτε τραγωδίες. «Δέν έπρεπε να μ'
άφήσεις να φύγω, αν μ' αγαπού-
σες!» Είχε δικηό εκείνος τή κάτω-
κάτω. "Αν τόν αγαπούσε, δέν θα τόν
άφηνε να φύγει. "Ο έρως είνε κάτι
άπόλυτο: δέν μετριέται, δέν ζυγι-
ζεται, δέν ύπολογίζεται. Εκείνη τή
είχε καταλάβει αυτό, τόσα χρόνια
πρίν, όταν αγαπούσε τόν Πατρίτσιο.
Θά μπορούσε να κάνει τή παν γι' αυ-
τόν... Για τόν Άλμπερτο, άπεναντί-
ας, δέν είχε κάνει τίποτα.

Νούμερο δώδεκα. Τί σημασία εί-
χε; Θα ήταν μεγάλη θλακεία να
πάη στο δωμάτιό του, αυτή τή νύ-
χτα, για να τόν άποχαιρετήση ύστε-
ρα για πάντα, τή πρωί. Γιατί δε-
θαινα θα έπρεπε να τόν άποχαιρετί-
ση ύστερα για πάντα. Εκείνη δέν
της είχε πη ότι θα άφηνε την Σύ-
μπιλλα: της είχε πη μονάχα ότι ή-
ταν πολύ άργά...

"Οχι, δέν θα πήγαινε στο δωμά-
τιό του. Ήταν ίσοι, ήταν άνίκανοι
να κάνουν κάτι ο ένας για τόν άλ-
λο: έγωιστά ή μεγαλόψυχοι. Δέν
ήταν πάντως ίκανοί να συνεννοη-
θούν. "Ολα είχαν τελειώσει. Τί είχε
τελειώσει άλλωστε; Εκείνος της
άρέσει μονάχα... Θα της άρεσε τώ-
ρα να πάη να πλαγιάσει μαζί του,
τίποτα περισσότερο.

Νούμερο δώδεκα. Ρίχτηκε κουρα-
σμένη στο κρεβάτι της. Τό δωμά-
τιο ήταν πολύ θερμασμένο. Θα ή-
θελε ν' άνοιξη ένα παράθυρο μα φο-
βήθηκε μήπως τή άπότομο κρύο και
ή ύγρασσα έβλαπταν τόν λαιμό της.
Κατέβηκε από τή κρεβάτι, έπλε-
νε τή χείρα και τή πρόσωπό της με
κρύο νερό. Κυττάχθηκε στον καθρέ-
φτη: ήταν χλωμή, αδύνατη. Της φά-
νηκε ότι είχε, άπρόοπτα και παρά-
ξενα, γεράσει.

Επρεπε λοιπόν ν' άποσυρθί, ν' ά-
φήσει τή θέση στους νέους, σ' εκεί-
νη τήν κοπέλλα.

Νούμερο δώδεκα. Της φαινόταν
ότι θυμόταν ακόμη και την πόρτα,
στη μέση τού πρώτου διαδρόμου. "Α-
σφαλώς εκείνος θα είχε ήδη άνεβί
στο δωμάτιό του και θα την περι-
μένε πιά. Θα τού έκανε μια έκπλη-
ξη. "Η έκπληξη κάνει δυνατότερη
την χαρά. Έσφιξε με τή χείρα τή
πρόσωπό της που έκαίε ακόμη: της
φάνηκε ότι ήταν τή δική του χείρα
και τή τράβηξε άπότομα. "Ενοιωθε
μια άγωνία σαν να ήταν παρών εκεί-
νος και ή λαχανιασμένη άναπνοή
του φλόγιζε τή λαιμό της, τή αυτή
της. Τή χείρα του... Τή χείρα του
που ήξεσαν τόσο καλά να χείδου-
ουν... Θάβνει πιά! Θάβνει πιά!

(Η συνέχεια εις τή επόμενο)

(Φιλολογική μετάφρασις
Διδος ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

Στο πάτωμα του δωματίου ήταν ριχμένα τρία μεγάλα στρουγγυλά μαξιλάρια. Άστραφταν και τα τρία πάνω στο χαλί και μοιάζανε, επαλωμένοι κατάχαμα, ακουμπήσαν το κεφάλι μου στο πιο μαλακό από τα μαξιλάρια αυτά. Η νύχτα ήταν γλυκιά και τα μάτια της 'Αδέλας μου φαινότανε το βράδυ εκείνο για πρώτη φορά λιγώτερο ανεξιχνίαστα. Ήταν καθαρία και γλυκά, σαν να ξυπνήσανε από ένα ωραίο όνειρο. Έπειτα εκείνη, ήρθε κοντά μου. Έβαλε το κεφάλι της στο ίδιο προσκέφαλο που ακουμπούσα κι' εγώ, μου πήρε τα χέρια κι' έπειτα με φίλησε βαθειά στο στόμα.

Έξαφνα, στο κατώφλι φάνηκε μια σκιά. Ήταν ο Φραντζέσκος Μάρκος. Έγώ πετάχτηκα άμέσως επάνω. Γύριξα στην πραγματικότητα και το πρώτο σημείο της πραγματικότητας ήταν ένας ύψιλος και άπειλιτικός άντρας. Ένας έγχθρος, ένας έγχθρος που τον είχα προσβάλλει. Η 'Αδέλα έρχι, δεν κουνήθηκε άμέσως. Άνασχηώθηκε μόνο από το μαξιλάρι, γεμάτη μελαγχολία, σαν να γύριζε από κάποιο μαγικό νησί.

Κυτταχτήκαμε κι' οι τρεις μας. Ο Φραντζέσκος Μάρκος ήταν ο άνθρωπος, που συντηρούσε την 'Αδέλα. Την αγαπούσε τρελλά. Δεν μπόρεσε να την παντρευτεί, γιατί εδω και δεκαπέντε χρόνια είχε παντρευτεί με μίαν άλλη γυναίκα, από την οποία αναγκάστηκε να χωρίσει. Μά δεν είχε πάρει διαζύγιο και δεν μπορούσε να ξαναπαντρευτεί.

Γνωρίζοντανε εδω και πέντε χρόνια. Εκείνος δούλευε ως λογιστής σε φορτηγά καράβια και ταξίδευε διαρκώς. Μά όλοένα γέμιζε διαρκώς την κοιλιά του με λουκάνικα και παστά κρέατα, έμνε εν τούτοις πάντα ένας ρομαντικός τύπος. Γερνούσε και η καρδιά του έμνε πάντα καρδιά μικρού παιδιού. Από τα λιμάνια που προσήγγιζε το καράβι του, έστελνε στην 'Αδέλα τακτικά γράμματα γεμάτα πάθος. Τώρα έφτανε, χωρίς να το περιμένη κανείς, η μάλλον το καράβι του είχε αλλάξει ξαφνικά δρομολόγιο κι' είχε γυρίσει αναπάντεχα. Στο κατώφλι άκίνητος καταριότανε την τούχη του, που τον ανάγκαζε να γυρίσει ξανά, για να δοκιμάσει όλην αυτήν την άπογοήτευση.

Έξακολουθούσαμε να σιωπούμε. Μά η σιωπή αυτή μου φαινότανε γυδαία. Ο φόβος μου τη στιγμήν εκείνη δεν προήρχετο από το γεγονός, ότι εκείνος ήταν πια δυνατός από μένα, άλλ' από τον κίνδυνο να ταπεινωθώ εγώ μπροστά στην 'Αδέλα.

Μά ο Φραντζέσκος εξακολουθούσε να μένει άκίνητος. Τότε εκείνη είπε χαμηλά, με σταθερό τόνο:

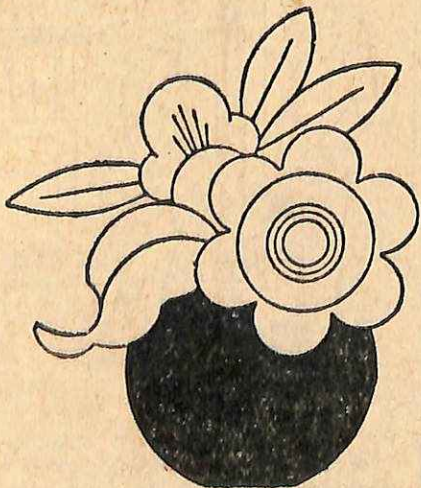
—Φραντζέσκο... πρέπει να με συγχωρήσεις. Τον αγαπώ. Τον γνώρισα τον καιρό που έλειπες στο τελευταίο ταξίδι σου. Είχα πάρει την απόφαση να σε πάω όλα, μόλις θα γύριζες. Δεν μ' άρεσε να λέω ψέματα και πρέπει να με πιστέψεις.

—Φραντζέσκο... πρέπει να με συγχωρήσεις. Τον αγαπώ. Τον γνώρισα τον καιρό που έλειπες στο τελευταίο ταξίδι σου. Είχα πάρει την απόφαση να σε πάω όλα, μόλις θα γύριζες. Δεν μ' άρεσε να λέω ψέματα και πρέπει να με πιστέψεις.

—Φραντζέσκο... πρέπει να με συγχωρήσεις. Τον αγαπώ. Τον γνώρισα τον καιρό που έλειπες στο τελευταίο ταξίδι σου. Είχα πάρει την απόφαση να σε πάω όλα, μόλις θα γύριζες. Δεν μ' άρεσε να λέω ψέματα και πρέπει να με πιστέψεις.

Ένας πού ξέρειν' αγαπᾷ

Γαλικό διήγημα του Ρ. Γκουμπέρτι

Σου ζητώ να με συγχωρήσεις γι' αυτή την προσβολή που σου έκανα που δεν την αξίζεις, μά τον αγαπώ.

Μιλούσε γρήγορα-γρήγορα και τον κύτταζε κατάματα. Ήταν πολύ όμορφη και στα μάτια της έλαμπαν ο θρίαμβος της αμαρτίας της. Δεν καταλάβαινε πως η παγερή ηρεμία της ήταν το πιο σκληρό πράγμα της στιγμής εκείνης.

Έκείνος με κύτταζε με βαριά μάτια. Άνέπνευε βαθειά. Μελετούσε ίσως το πρόσωπό μου, την ηλικία μου. Ζητούσε, ίσως, να βρει αυτό που είχε κάνει την 'Αδέλα να με αγαπήσει.

Έπειτα τα μάτια του γέμισαν δάκρυα:

—Μπορούσα να σε κάνω και τους δυο κομμάτια, είπα.

Κι' άρπάχοντας μια στήλη μ' ένα μεγάλο βάθος, την πέταξε κάτω και την έκανε κομμάτια. Έπειτα βγήκε από το δωμάτιο.

Έτσι χωρίσαν οι δυο τους. Εκείνος στάθηκε γενναίος ως την τελευταία στιγμή. Της άφησε όλα τα έπιπλα και ένα αρκετά γενναίο ποσό για να μπορεί να ζήσει. Η 'Αδέλα μου διηγήθηκε με δάκρυα στα μάτια την συγκινητική στιγμή, όταν έβγαλε το κλειδί του σπιτιού και της τώδωσε.

Ο Φραντζέσκος Μάρκος ξανάφυγε ύστερα από αυτά για ένα καινούργιο ταξίδι κι' εγώ με την 'Αδέλα ζούσαμε μαζί. Στην καρδιά μου έμνε πάντα μια μεγάλη κηλίδα, μά το πάθος ήταν πιο δυνατό από τις τύψεις. Και στο τέλος άρχισα να σκέπτομαι πως είχα κι' εγώ περισσότερα δικαιώματα στη ζωή και στον έρωτα.

Τα λόγια του αυτά άντηχσαν στην αρχή σαν ψεύτικα στ' αυτιά μου. Δεν μπορούσα να πιστέψω πως ο άνθρωπος αυτός που του είχα καταστρέψει την εύτυχία μπορούσε να έρθει, απογορευόντας την συντροφιά μου.

Και τότε κατάλαβα πως ο δικός μου έρωας μπροστά στην αγάπη του Φραντζέσκου ήταν τίποτα. Εγώ μπόρεσα να γιαιτρευτώ. Αυτός όμως την αγαπούσε βαθειά, αιώνια. Για τον έρωτά της είχα ξεχάσει και έγωισμό και ντροπή. Ήθελε να μην όνειρεύεται παρά αυτήν, να μη ζήσει πια με την σκέψη της. Δεν ήταν τρελλός. Ήταν ένας άνθρωπος, που ήξερε ν' αγαπᾷ περισσότερο από μένα και που είχε περάσει όλα τα όρια, άκομη και το όριο της ανδρικής αξιοπρεπείας.

Οι μήνες περνούσαν. Έμνενα σκεδόν διαρκώς στο σπίτι της 'Αδέλας. Ήμουν τρισευτυχισμένος, την αγαπούσα τρελλά. Ζήσαμε έτσι ένα ολόκληρο χρόνο, τον ήλθεν η άφύπνισις. Η 'Αδέλα μου άρχισε να κουράζεται μαζί μου. Ήταν κατά βάθος μια γυναίκα σκληρή και άστατη. Τό έβλεπα πως δεν μ' αγαπούσε πια. Ή τρυφερότητα της είχαν εξατμιστεί σταγόνα προς σταγόνα. Άρχισα να φοβόμαι πως μια μέρα θα γύριζε σπίτι της σαν τον Φραντζέσκο και θα έβλεπα στην αγκαλιά της έναν νέον έραστή. Άλλ' αυτό δεν συνέβη. Μου είπα απλώς πως δεν μ' αγαπᾷ πια, πως είναι έρωτευμένη μ' άλλον!

—

Τρεις μήνες πάλεψα με τον Χάρο. Τό χτύπημα ήταν για μένα τρομερό και μετά τό χωρισμό έπεσα άρρωστος. Πολύλες φορές μέσα στο παραλήρημα του πυρετού μου ξανάφερα στο μυαλό την 'Αδέλα, τον Φραντζέσκο, την σκηνή που θα μπορούσε να έχει τόσο τραγικό αποτέλεσμα, μά που είχε τελειώσει με μια μεγάλη απογοήτευση δική του και, άλλοιμονο, ύστερα και δική μου. Μά οι φροντίδες της μητέρας μου και το γιαιτρώ με ξανάφεραν στη ζωή. Σηκώθηκα και καθισμένος κοντά στο παράθυρο, ένοιωθα πως είχα ξαναβιώσει. Είχα γιαιτρευτεί τελείως.

Ο γιαιτρός φοβόταν στα σοβαρά για τό λογικό μου, γιατί οι φαντασίες μου και τα παραμυθία μου γυρίζαν επίμονα γύρω στο όνομα της γυναίκας που τόσο βαθειά με είχε λαβώσει.

Μια μέρα ο ύπηρέτης μου λέει πως με ζητεί ένας κύριος. Ήταν ο Φραντζέσκος. Τά έγρασα και τον κύτταξα κατάπληκτος. Κάθισε κοντά μου και μου είπε γεμάτος καλωσύνη:

—Έμαθα τό τί σε συνέβη. Κι' έμαθα πως τώρα είσαι εύτυχως καλά. Ήλθα να σε δω και σαν δυο άνθρωποι που αγαπούσαμε την 'Αδέλα, να μιλήσουμε λίγο γι' αυτήν...

Τα λόγια του αυτά άντηχσαν στην αρχή σαν ψεύτικα στ' αυτιά μου. Δεν μπορούσα να πιστέψω πως ο άνθρωπος αυτός που του είχα καταστρέψει την εύτυχία μπορούσε να έρθει, απογορευόντας την συντροφιά μου.

Και τότε κατάλαβα πως ο δικός μου έρωας μπροστά στην αγάπη του Φραντζέσκου ήταν τίποτα. Εγώ μπόρεσα να γιαιτρευτώ. Αυτός όμως την αγαπούσε βαθειά, αιώνια. Για τον έρωτά της είχα ξεχάσει και έγωισμό και ντροπή. Ήθελε να μην όνειρεύεται παρά αυτήν, να μη ζήσει πια με την σκέψη της. Δεν ήταν τρελλός. Ήταν ένας άνθρωπος, που ήξερε ν' αγαπᾷ περισσότερο από μένα και που είχε περάσει όλα τα όρια, άκομη και το όριο της ανδρικής αξιοπρεπείας.

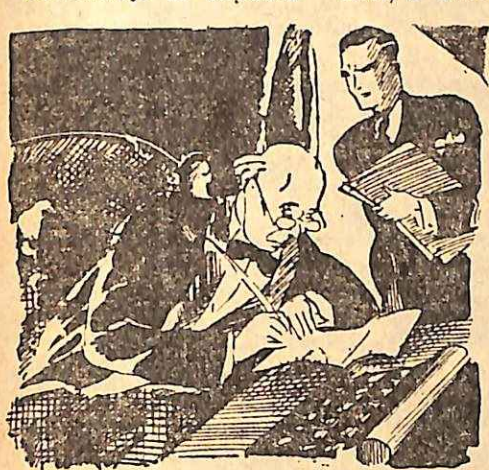
ΡΑΝΙΕΡΟ ΓΚΟΥΜΠΕΡΤΙ

Ή αυτοκτονία του κ. Θόρνιλ

Του Ουίλλιαμ Χάϋρς

Ο Βίλμπουρ Σνέλ, έτοποθέτησε ένα λευκό φύλλο χαρτιού στην μικρή γραφομηχανή, και κατόπιν έμνε λίγα λεπτά της ώρας σκεπτικός. Ήταν πρωί, και η ώρα δεν θα ήταν έπνω από έννεα.

Η φθινοπωρινή ομίχλη, εν τούτοις, έσκοτείνιζε τό δωμάτιο. Έτσι, ο Σνέλ

—Θα τό υπογράψετε κ. Θόρνιλ;

άναψε την μικρή ηλεκτρική λάμπα που βρισκόταν επάνω στο γραφείο και άρχισε να κυτᾷ τό πληκτρο της μηχανής.

Τό έγγραφο πού δακτυλογραφούσε ήταν εξαιρετικά σπουδαίο. Επρόκειτο, άπλούστατα, να εξηγήσει σε όσους θα τό εύρισκαν άργότερα, τους λόγους της αυτοκτονίας του γέρου που κοιμόνταν αυτή τη στιγμή σε μια πολυθρόνα, στο βάθος της αίθουσας.

Ο Σνέλ σταμάτησε την δακτυλογραφή, και έριξε ένα βλέμμα στον Έλιās Θόρνιλ, τον άνθρωπο που τον είχε προσλάβει, πού πέντε έτών ως ιδιαίτερο γραμματέα.

—Θᾶξίζε, βέβαια, να είχα καλλίτερο τέλος ο κακομοίρης, αλλά τί να τό κάνω!... συλλογιόθηκε. Άς πέθαινε περίπου, όταν του ήλθε η πρώτη εκείνη προσβολή, από την οποία έσώθηκε ως εκ θαύματος.

Την εποχή εκείνη, πράγματι, οι γιαιτρώι είχαν δηλώσει ότι ο Θόρνιλ δεν θα ζούσε παρά λίγες μέρες μόνο μετά την προσβολή της ήμipληγίας που είχε πάθει.

Η γερή κοᾶσις, εν τούτοις, του γέρου είχε νικήσει. Και ναί μὲν ο Θόρνιλ ήταν σωστό έρείπιο πλέον, άλλ... ζούσε. Και θά ζούσε επί καιρό ίσως ακόμη.

Ο ιδιαίτερος γραμματέας ξανάρχισε να κυτᾷ τό πληκτρο.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι εάν μπορούσε, θα προτιμούσε να μη έφτανε ως τό σημείο να δολοφονήσει τον εύεργέτη του.

—Δεν γίνεται όμως διαφορετικά... συλλογιόταν. Πρώτον, πρέπει να βάλω στο χέρι τις εκατόν πενήντα χιλιάδες δολάρια που μου αφήνει στη διαθήκη

του. Και δεύτερον...

Δεν άποτειλίσωσε τη σκέψη του. Τόν έπιανε ρίγος και μόνον όταν συλλογιόταν ότι ο γέρος θα ζητούσε σήμερα αύριο αντίγραφο του λογαριασμού του στην Τράπεζα, κι' έτσι θα ανέκαλυπτε ότι ο έμπιστός του γραμματέας είχε άποσύρει διάφορα ποσά κατά καιρούς, πλαστογραφώντας την υπογραφή του.

Έπρεπε να πεθάνει, έτελειώσε. Έπρεπε να πεθάνει, μάλιστα, έντός της ημέρας. Και δεν υπήρχε άλλος τρόπος: έπρεπε να σκηνοθετήσει μια δόθεν αυτοκτονία.

Είχε τελειώσει, τώρα, τό γράμμα που δακτυλογραφούσε. Έβγαλε τό χαρτί από τη μηχανή, και διάβασε:

«Η επιστήμη δεν μπόρεσε, δυστυχώς, να με λυτρώσει από τους άφαντάστους σωματικούς μου πόνους. Αντιλαμβάνομαι ότι δεν θα τό κατορθώση ποτέ. Τί την θέλω, λοιπόν, τέτοια τυρανισμένη ζωή; Άπεφάσισα ν' αυτοκτονήσω. Όσοι με χαρακτηρίσουν ως δειλό, άς συλλογισθούν πόσον υποφέρω...»

Ο Βίλμπουρ Σνέλ έμνε ικανοποιημένος από τη σύνταξη του γράμματος. Έπῃς κατόπιν μια πέννα, την έβούτηξε στο μελάνι, και κάτω από τό δακτυλογραφημένο κείμενο έβαλε, φαρδύ-πλατεί, την υπογραφή του κ. Θόρνιλ.

Η άπομυμή της ήταν τόσο πιστή, ώστε κανένας δεν θα μπορούσε να υποψιασθή ότι επρόκειτο περί πλαστογραφίας. Ά! Ήξερε καλά να άπομυμῃται την υπογραφή του προϊσταμένου του ο Βίλμπουρ Σνέλ... Μήπως μ' αυτόν τον τρόπο δεν είχαν εξαπατήσει και τους ύπαλλήλους της Τράπεζας;

—

Έξαφνα, ο ιδιαίτερος γραμματέας άκουσε ένα βήμα από τό βάθος της αίθουσας. Ο κ. Θόρνιλ είχε ξυπνήσει.

Με μίαν άστραπιαία κίνηση, ο Σνέλ έκρυψε τό γράμμα ανάμεσα στις σελίδες ενός περιοδικού που βρισκόταν επάνω σ' ένα ράφι, κοντά του.

Ο γέρος άνοιξε τα μάτια.

—Μπᾶ! είπεν ειρωνικά στον Σνέλ. Έδω είσαι!... Πώς τόπαθες να μεταχειρίζαι την γραφομηχανή μου; Ενόμῃς ότι προτιμούσες την δική σου που είναι νεωτέρου συστήματος.

Ο Σνέλ έγνοιασε την καρδιά του να χτυπᾷ δυνατά. Έσπᾶζε σπασμωδικά τό τό περιοδικό που κρατούσε ακόμα ανάμεσα στις χέρια του.

—Ά! Άς ένώληθνα, κ. Θόρνιλ!...

Σᾶς ζητώ συγγνώμη: δεν τό φανταζόμουν ότι ο θόρυβος της γραφομηχανής θα μπορούσε να σε ξυπνήσει... Καθώς έπερίμενα εδω, συλλογιόμῃς ότι έπρεπε να γράψω μερικά έπειγόντα γράμματα.

Γι' αυτό, έλαβα τό θάρρος να χρησιμοποιήσω την μηχανή σας... Πώς αισθάνεσθε σήμερα τον έαυτό σας;

—Ά, πολύ άσχημα, παιδί μου... Ο ύγρος αυτός καιρός με σκοτώνει. Άλήθεια, Σνέλ, θά έκαμνε καλά να πάς μόνος σου να κρατήσης θέσεις στον σιδηρόδρομο για τό Πίνσουρτ. Θά πάρης τρία εισιτήρια... Ο καύμενος ο γιαιτρός Κοϋλ-λερ προσπαθεί με κάθε τρόπο να με πείσει ότι δεν διατρέχω προς τό παρόν κανένα κίνδυνο, άλλ... πού ξέρει κανείς τί γίνεται στο ταξίδι. Καλλίτερα να μάς συνοδεύει κι' αυτός.

—Ω, κύριε Θόρνιλ! Μή βάξετε τό κακό στο νου σας... είπεν ο Βίλμπουρ Σνέλ που είχε ξαναβρῃ ὄλη του την άταραξία. Θά ζήσετε ακόμη πολλά χρόνια...

—Χρόνια!... Ήμέρες δεν λές καλλίτερα!... Επὶ τη εύκαιρία, κύτταζε να πάρης τίποτε πληροφορίες σχετικώς με τις τοποθεσίες που βρίσκονται γύρω από τό Πίνσουρτ. Μην άπευθυνῃς όμως στον τουρισμό. Πήγαινε, καλλίτερα, στη βιβλιοθήκη.

—Πολύ καλά, κύριε...

Ο Σνέλ έμνε λίγες στιγμές σιωπηλός. Κατόπιν, έρώτησε:

—Θά γευματίσετε εδω, σήμερα, κ. Θόρνιλ;

—Ναί. Θά γευματίσω εδω, και πιθανόν να σε χρειασθώ. Φρόντισε, λοιπόν, να γυρίσης όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Στην βιβλιοθήκη πηγαίνεις μετά τό φαγητό. Προς τό παρόν πήγαινε μόνος να πάρης τα εισιτήρια. Και τό άπόγευμα, αν μάς μείνει καιρός, ρίχνουμε μια ματιά στους λογαριασμούς...

—Πολύ καλά, κύριε.

—

Ο Βίλμπουρ Σνέλ διευδύνθηκε στο

—Μήπως έχετε αντίρρηση κ. Σνέλ;

δωμάτιο που του γράφουμε για γραφείο. Σε μια γωνιά βρισκόταν η γραφομηχανή του. Δεν άσχολήθηκε όμως μ' αυτήν.

Ανοίξε το παράθυρο και κύτταξε έξω.

Ο καιρός ήταν καταλλήλोटτος για την εκτέλεση του σχεδίου του. Η όμιλη ήταν βαρυσ, αποπνικτική...

— Ένας καιρός που είναι φυσικό να φέρη νεοασθενικές ιδέες σ' έναν άρρωστο... ψιθύρισε.

Έξω από το σπίτι ακριβώς βρισκόταν ένας φωτεινός σηματοδότης της τροχαίας.

— Θα διαλέξω την στιγμή που θ' ανάψη το πράσινο φως, και θα δοθώ έτσι το σήμα της εκκινήσεως των αυτοκινήτων... Με τον θόρυβο των κλάξων και των μηχανών δεν θ' άκουσθώ ο πυροβολισμός.

— Όλα τα προέδλεπε, για όλα εφρόντιζε...

Ήταν εξ άλλου Τρίτη. Και η Τρίτη ήταν η ημέρα εξέδου του Χόξ, του γέροντα καρακιέρι του Έλιτς Θόρνιλ. Επί χούνια τώρα ο Χόξ, κάθε Τρίτη, έφρυγε στη μιάμιση κι' εγύριζε στις τέσσερις το απόγευμα. Δεν υπήρχε λόγος, βέβαια, ν' αλλάξει σήμερα συνήθειες.

Ο Σνέλ ήσυχος πλέον, με την πεποίθησιν ότι όλα θα επήγγαιναν καλά, βγήκε έξω.

Εξετάσε τις παραγγελίες που του είχε αναθέσει ο κ. Θόρνιλ, και στην μία επέστρεψε.

Αφού έγευματίσαν, οι δύο άνδρες επέστρεψαν στο γραφείο.

— Όστε λοιπόν, έμαθες ότι το τραίνο φεύγει στις 8 και 5'... είπεν ο κ. Θόρνιλ. Έν τοιαύτη περιπτώσει, θα κάνης καλά νά τηλεφωνήσης στον γιατρό Κούλντερ νά περάση από δω για νά φύγουμε μαζί. Προς το παρόν τελείωσε, ότι έπείγοντα γράμματα έχεις. Κατόπιν θα πάς στην βιβλιοθήκη. Όπως σου είπα το πρωί.

— Έχω πολύ λίγη δουλειά ακόμη για σήμερα, είπεν ο Σνέλ. Ένα γράμμα υόνο...

— Καλά... Τελειώσε το γρήγορα, λοιπόν, για νά φύγης.

Και ο κ. Θόρνιλ επέραςε στο δωμάτιό του.

Η πόρτα είχε μείνει μισανοιχτή. Ο Σνέλ, έτσι, μπορούσε νά τον βλέπη. Ο κ. Θόρνιλ εκάθησε στην μικρή γραφομηχανή του κι' άρχισε κάτω νά δακτυλογραφή. Σέ λίγο μπήκε ο Χόξ:

— Με χρειάζεσθε τίποτα, κ. Θόρνιλ; έρώτησε.

— Όχι, φίλε μου... Είσαι ελεύθερος!

Ο Χόξ έφυγε. Σέ λίγο, ο Σνέλ, σκύβοντας από το παράθυρο, τον είδα νά χάνεται στη γωνιά του δρόμου.

Ο κ. Θόρνιλ είχε τελειώσει το γράμμα του. Τό εδιάβαζε.

Ο Σνέλ συλλογίσθηκε ότι ή σ τ ι γ μ ή είχε φθάσει.

Επήρε από το συρτάρι του ένα ρεβόλβερ—τό ίδιο το ρεβόλβερ του κ. Θόρνιλ, που είχε φροντίσει από πρίν νά τώ εχίη κρύψει εκεί—τό έβαλε στην τσέπη του, και κατόπιν, κοπώνοντας στο χέρι το γράμμα που είχε ετοιμάσει, μπήκε στο δωμάτιο του προϊσταμένου του.

— Θα τώ υπογράψετε, κ. Θόρνιλ; έρώτησε.

Ο κ. Θόρνιλ έσκυψε πάνω από το γράμμα για νά τώ διαβάση.

Ο Σνέλ τότε, με μία άσπραιαία κίσηση, έδωσε από την τσέπη του το ρε-

βόλβερ, εστήριξε την κάννη στο μέτωπο του γέροντα, και έπίσε την σκανάλη.

Ένας υπόκωφος κρότος ακούσθηκε. Και ο κ. Θόρνιλ σωριάσθηκε νεκρός...

Ο Σνέλ δεν είχε χάσει την ψυχραιμία του. Καθάρισε με τον μαντήλι του τώ ρεβόλβερ για νά μη μείνουν αποτυπώματα, και τώ έβριζε χέμω, κοντά στο πτώμα. Κατόπιν άφισε σέ εμφανές μέρος, επάνω στο γραφείο, τώ γράμμα τώ σχετικό με την «αυτοκτονία» που είχε ετοιμάσει από τώ πρωί.

Έβριζε μία ματιά στο γράμμα που είχε δακτυλογραφήσει ο κ. Θόρνιλ λίγες στιγμές πρίν από τόν θάνατό του. Άπληθυόστο στον Τόμ, τόν περιβολάρη του.

Και τώ έγραψεν ο κ. Θόρνιλ:

«Καταλαβαίνω, Τόμ, ότι ο θάνατος με πλησιάζει. Γι' αυτό, σου άφίνω μία τελευταία έντολή: νά περιποιείσαι τά τριαντάφυλλά μου, που ξέρεις πόσο τ' αγαπώ...»

Ο Σνέλ έτριψε τά χέρια του με ικανοποίηση. Τώ γράμμα αυτό θα καθιστούσε ακόμη πιο άληθοφανή την έκδοχή της αυτοκτονίας.

Τό άφισε ανοικτό κι' αυτό επάνω στο γραφείο, και κατόπιν έφυγε...

...Όταν επέστρεψε, κατά τις πέντε, είδε κόσμο πολύ μαζεμένο έξω από τώ σπίτι. Επήρε ένα ύρος ανήσυχο και προχώρησε για νά μπή μέσα. Ένας πόλυςμην, όμως, που εφρουρούσε έξω από την πόρτα, τόν σταμάτησε.

— Απαγορεύεται ή είσοδος! τώ είπε.

— Μά κατοικώ εδώ! διαμαρτυρήθηκε ο Σνέλ. Τί συμβαίνει, τέλος πάντων;

— Κατοικείτε εδώ; Ποιός είσθε;

— Είμαι ο κ. Βίλμπουρ Σνέλ, ο ιδιαιτερος γραμματεύς του κ. Θόρνιλ...

— Α, μά τότε τώ πράγμα αλλάζει! είπεν ο πόλυςμην. Περιάστε. Σας περιμένουν μέσα.

Ο Σνέλ μπήκε. Στόν προθάλαμο τόν έσταμάτησε ένας άνθρωπος ψηλός και παχύς.

— Σεις είσθε ο Σνέλ; τόν ρώτησε. Η άπουσία σας είχε άρρίσει νά με άνησυχή... Είμαι ο Κέρριγκαν, τής Άσφαλείας.

— Χαίρω πολύ... Θα με πληροφορήσετε, τέλος πάντων, τί συμβαίνει;

— Είσθε ο γραμματεύς του κ. Έλιτς Θόρνιλ, δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα...

— Σας πληροφορώ, λοιπόν, ότι ο κ. Θόρνιλ εύρέθη νεκρός. Θα ήθελα, μάλιστα, νά σας άπευθύνω μερικές έρωτήσεις.

— Νεκρός!... είπε με συντριβή ο Σνέλ. Μ' αυτό είναι φοβερό... Ήταν βέβαια άρρωστος και ύπεφερε από πόνους. Δεν ήταν όμως νά φαντασθώ κανείς...

— Μάλιστα, εύρέθη νεκρός. Διαβάστε αυτό τώ γράμμα... Αναγνωρίζετε την ύπογραφή του κ. Θόρνιλ; έρώτησεν ο άστυνομικός παρουσιάζοντας στον Σνέλ τώ... πριονίό του γράμμα.

Αυτός υπεκρίθη και πάλιν τόν κατάπληκτο.

— Όστε αυτοκτόνησε; είπε. Θεέ μου... Ποιός νά τώλεγε ποτέ... Ναι, κ. Κέρριγκαν. Είναι ή ύπογραφή τώ προϊσταμένου μου. Δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία γι' αυτό.

Ο. Ε. ΧΑΥΡΣ

— Η αυτοκτονία, όπως λέει ο άστυνομικός, θα έλαβε χώραν κατά τις δύο. Έσείς, τί ώρα έφύγατε;

— Μά... κατά την μιάμιση...

— Και όλο τώ πρωί βρισκόσαστε εδώ, μαζί με τόν Θόρνιλ;

— Όχι, όλο τώ πρωί: Έπήγα στον σταθμό, κατά παραγγελία του κ. Θόρνιλ, νά πάρω ειστήρια...

Ο άστυνομικός έμεινε σκεπτικός.

— Τό απόγευμα, έρώτησε κατόπιν, έταν έφυγε ο Χόξ, που βρισκόσαστε;

— Στο γραφείο μου. Δακτυλογραφούσα ένα γράμμα, τώ όποιον επήγα κατόπιν στον κ. Θόρνιλ προς ύπογραφή.

— Κι' αυτός τί έκανε εκείνη τή στιγμή;

— Δακτυλογραφούσε ένα γράμμα... Θάρρω τόν περιβολάρη του, τόν Τόμ...

— Ναι. Τώ βρήκαμε τώ γράμμα αυτό.

— Δέ μου λέτε, τώρα... Είσθε ο μόνος δακτυλογράφος που εύρίσκατο στην ύπηρεσίαν του κ. Θόρνιλ;

— Μάλιστα, ο μόνος. Έγραφε, βέβαια, και ο κ. Θόρνιλ στη δική του μηχανή, αλλά με μεγάλη δυσκολία... με τά δυο δάκτυλα μόνο...

— Ναι, έννοώ... Ένθ' έσείς γράφετε με τά δέκα δάκτυλα, φυσικά.

— Φυσικά... Μου φαίνεται όμως τόσο άπίστευτο τώ ότι αυτοκτόνησε... ψιθύρισεν ο Σνέλ.

— Ακριβώς! άπήντησε μ' ένα παράξενο τόνο φωνής ο Κέρριγκαν. Κι' έμένα μου φαίνεται άπίστευτο. Έλπίζω, λοιπόν, ότι θα με βοηθήσετε ν' άποδείξω ότι ο κ. Θόρνιλ έδολοφονήθη...

— Έδολοφονήθη!... Και ποιός τόν έδολοφόνησε!...

— Θα σας εξηγήσω άμέσως... Άν και θα ήτο περιττόν, κ. Σνέλ, γιατί ξέρετε!

— Ποιός τόν έδολοφόνησε!...

— Έγώ, κ. Κέρριγκαν;... Τί θέλετε πής;

— Τίποτα. Κυττάζετε άπλως τά δύο αυτά γράμματα: τώ γράμμα που αναγγέλλει την αυτοκτονία και τώ γράμμα που άπευθύνεται στον Τόμ. Τώ πρώτο, θα παρατηρήσετε βέβαια ότι είναι ξεθωριασμένο κάπως...

— Επείσης οι χαρακτήρες του είναι έλαφροετυπημένοι. Αυτά τά δύο σημαίνουν: παληά κορδέλλα και... χρήσις τών δέκα δακτύλων. Ένθ' αυτό τώ άλλο, τώ όποιον έγραψε πραγματικά ο Θόρνιλ, είναι καθαρό και οι χαρακτήρες του είναι πατημένοι σ' όλη τους την επιφάνεια. Τούτέστι: κορδέλλα καινούργια, και χρήσις... δύο δακτύλων.

«Όταν μάθετε τώρα ότι στις δέκα, άφου έφύγατε, τώ πρωί, ο Χόξ αλλάξε κορδέλλα στη μηχανή, τί θα πής; Δεν θα βγάλετε τώ συμπέρασμα ότι τώ πρώτο γράμμα δεν έγράφη τώ απόγευμα, αλλά σήμερα τώ πρωί, πρίν από τις έννέα, όχι από τόν Θόρνιλ, αλλά από κάποιον που... ήξερε την δακτυλογραφία καλά, άφου έγραψε με τά δέκα δάκτυλα, και που είναι ο δολοφόνος!...

«Από τόν δακτυλόγραφο τώ Θόρνιλ, που έτυχε νά βρίσκαται εδώ εκείνη την ώρα!... Μήπως έχετε καμμία αντίρρηση σέ όλ' αυτά;

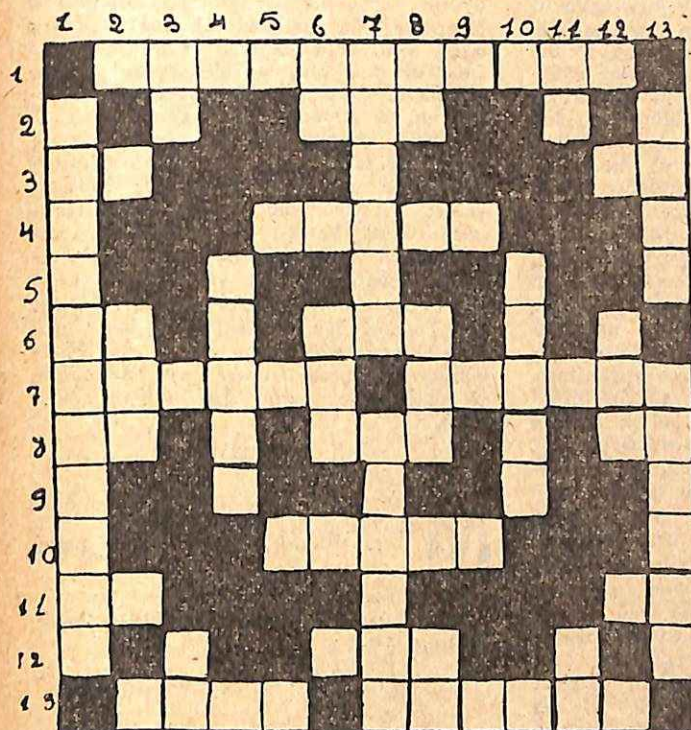
— Καμμία... άπήντησεν ο Σνέλ.

Κατάλαβε ότι είχε χάσει τώ παιχνίδι. Γι' αυτό τώ βρήκε φυσικότατο όταν είδε τόν άστυνομικό νά βγάξη ένα ζευγάρι χειροπέδες από την τσέπη του. Έτσεινε, μάλιστα, μόνος του τά χέρια...

Ο. Ε. ΧΑΥΡΣ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Αναβιωτής των Όλυμπιακών άγώνων.
- 2) Πρόθεσις.
- 3) Άρθρον (πληθ.).— Συμπλεκτικός Σύνδεσμος
- 4) Άλμα.
- 5) Νότα (Βυζ. μουσ.).— Όχι άνισα.
- 6) Όχι πληθυντικός. — Χορός (Εύρωπ.).
- 7) Αίγυπτιακή θεότης. — Σύνδεσμος συμπερασματικός. — Άρθρον (πληθ.).
- 8) Λέγονται και Σικάμινα.
- 9) Σύνδεσμος ύποθετικός, εισάγων ύποθετικούς λόγους.— Γράμμα τώ άλφαβήτου.
- 10) Τά διακριτικά της Έλληνικής Ποδοσφαιρικής Όμοσπονδίας.
- 11) Κατά τόν Όμηρον, υπήρξε ο πατήρ τών Θεών και τών ανθρώπων.— Πέλαγος (Έλληνικόν).

ΧΡΟΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΥΝΗΓΟΣ

Τό δυστύχημα

(Άστυνομικό πρόβλημα)

Έξω από τάς Άθήνας έγινε αυτές τις μέρες ένα δυστύχημα, που ο μόνος αυτόπτης και ύπαίτιος τώ δυστυχήματος διηγείται στον άστυνομό της περιφέρειας πώς συνέβη.

— Ίδού, κ. άστυνόμε, είπε ο νέος. Κάναμε μαζί με την δίδα Μαίρη περίπατο στην έξοχή. Καθώς πηγαίναμε, βρήκαμε μπροστά μας ένα χαμηλό φράχτη από

συρματόπλεγμα. Τόν πηδήσαμε. Πέρασα πρώτος εγώ και κατόπι βοήθησα την δεσποινίδα.

— Πώς;

— Νά: Ένώ με τώ δεξί μου πόδι πατούσα τώ κάτω μέρος τώ σύρματος, σήκωσα με τά δύο μου χέρια τώ επάνω σύρμα.

Τήν στιγμή, όμως, που ή δεσποινίς περνούσε, σφάλωσε τώ πόδι της και έπεσε. Προσπαθώντας δέ νά ξεμπλέξη από τώ συρματόπλεγμα έπεσε επάνω μου. Έκείνη την στιγμή τώ πιστόλι μου που ήταν μέσα σέ μία τσέπη τώ σακκακιού μου, έκπυρσοκρότησε μόνο του...

— Και ή κοπέλλα δέχθηκε τή σφαίρα στο κεφάλι;...

— Άλλο τί μ ο ν ο, νά!...

Εκείνη τή στιγμή μπήκε ένας άστυνόλας και έδωσε τώ άστυνόμε τήν έκθεση τώ χημικού:

«Η ανάλυσις, έγραψε ή έκθεσις, της πυρίτιδος που έμεινε περί τής όπτης τώ θυλάκου και της πυρίτιδος που έμεινε γύρω από την όπτην τώ πύλου τώ θύματος, άποδεικνύει ότι πρόκειται περί ενός και τώ αυτού ύλικού. Έξ άλλου, οι δύο όπα είναι τώ αυτού διαμετρήματος».

— Πολύ καλά, έκαμε ο άστυνόμες, όταν διάβασε την έκθεση.

Και αποτεινόμενος στον νέο:

— Δεν μου λέτε, όμως, γιατί όπλοφορείτε;

— Είμαι ταμίας σέ μία επιχείρηση και έχω πάντα επάνω μου λεπτά.

— Ωραία. Δεν θα έχετε σέ εξές, γιατί σας συλλαμβάνω!

Γιατί άρά γες;

Τά βιβλία

Κυττάζτε καλά τά βιβλία που δείχνει ή παρακάτω εικόνα μας.

Είναι όλα μια και της αυτής σειράς

και έχουν αριθμούς γραμμένους με λατινικούς χαρακτήρες.

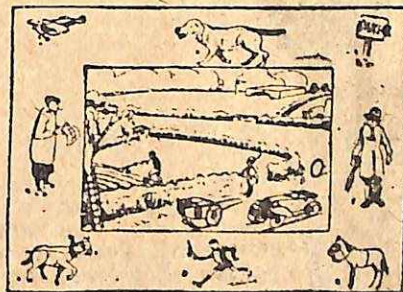
Μερικοί τόμοι της σειράς αυτής λείπουν.

Αυτοί που υπάρχουν είναι τοποθετηνοί ανάκατα.

Γνωρίζοντας ότι ο τελευταίος της σειράς είναι άνάμεσα στους τόμους αυτούς, μπορείτε νά πής μέσα σ' ένα λεπτό, πόσοι τόμοι λείπουν; —□□—

Συμπληρώστε την εικόνα

Προσέξτε την κεντρική εικόνα τώ σχεδίου μας. Λείπουν άπ' αυτήν μερικά

πρόσωπα και αντικείμενα. Μπορείτε νά πής σέ ποιά μέρος της εικόνας θα έπρεπε νά είναι τώ καθένα από αυτά; —□□—

Λύσεις προηγούμενων

ΑΠΟ ΤΟ 1—9

Ίδου πώς θα τοποθετηθούν οι αριθμοί:

5	2	6	15
1	8	5	14
9	4	3	16
17	14	14	18

Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΑΞΙΔΕΥΤΩΝ

Ταξιδεύουν δώδεκα μουσικοί και πληρώνουν από πέντε φράγκα ο καθένας.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΤ 568

Όριζοντίως:

- 1) Ρω. 2) Κρητικόν. 3) Ιε—Μαδέρι.
- 4) Αναξ. 4) Στάνη — Όκιά—Άσπλος.
- 5) Άσήμενος — Θ — Άλμα — Άεα.
- 6) Έτομος — Έλος — Ε. 7) Έσμέν — Κρανίον — Τρώς. 8) Άνστος — Άνούσιος. 9) Σωσίας.

Καθέτως:

- 1) Κός. 2) Ρ—Τ. 3) Ρήμα. 4) Ό—ταν. 5) Ίδη. 6) Κε—Α. 7) Όρος. 8) Νίκη. 9) Άμ. 10) Α. 11) Άν. 12) Ός. 13) Ποτέ. 14) Άλσος. 15) Νο — Ιράς. 16) Άσμένω. 17) Ξ — Όνος. 18) Άς — Σί. 19) Α—ΚΤΑ. 20) Μέρος. 21) Άλμα. 22) Όν. 23) Άσία. 24) Ε—Όν. 25) Κενό. 26) Υ. 27) Σ. 28) Τί. 29) Ρο. 30) Ως. 31) Ός.

Το "αρρωστό κρῖνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικότατο χωριουδάκι της κοιλάδας του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κορίτσια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, εξ ετών. 'Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζωρζ Λαμάρς, απουσιάζει από διαλείμματα στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκα των κοριτσιών του. Μια μέρα η Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγαίνει έξω για ν' αναπνέει καθαρόν αέρα. Δούλεψε το άσβεστο από το άσβεστοστάδι. α' θριαυλλίσματα πλάι στο σπίτι της, άλλ' α' χαλάρωση δεν είχε προσέξει αυτή την παράξενη σύμπτωση. 'Η αδιαθεσία αυτή μεγάλωσε μέρα με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφυγε στο δάσος, τριγυρίζοντας σαν μεθυσμένη από τις περιέργειες σκοτεινών που την καταλάμβαναν. Παραμιλούσε, γελούσε χωρίς λόγο και είχε εγκυαλείψει τελείως το σπίτι της. 'Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξαπλωμένη, ανίστατη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρει πότε και πώς, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Ανρό. Το σκάνδαλο ύπληξε τρομερά από τον χωριό. 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άδωχα. Τό νύχτο παιδάκι άφωστίθησε κι' αυτό και πέθανε. Μια μέρα επιστρέφει από την Αυστραλία ο Ζωρζ Λαμάρς. Δεν μένει όμως. Παίρνει τα δυο του κορίτσια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' απροστάτευτη. 'Η κατακραυγή του χωριού, αναγκάζει τον εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τον θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η

Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει.

Ένα βράδυ, όμως, έτελώς τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστοστάδιο, του οποίου οι άναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα έξηγειτο η παράξενη άρρώστια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει. Ζορδάν κρυφά στο άκατοίχτο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι άναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έλαθε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε άναίσθητος στο δρόμο.

Από ένα τυχαιο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρς έπληξε χάριν, μετατραπείσης της ποινής της εις ισόβια δεσμά. 'Ο άντρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άπώγνωση του και τα δυο δίδυμα κορίτσια, η Κλαίρη και η Λουίζα εκλείσθησαν σ' ένα όρφανοτροφείο.

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρς έδωκε από τη φυλακή, χαρισθέντος του ύπολοιπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουβαί, όπου το όρφανοτροφείο, για να ξαναδη τα κορίτσια της. 'Εκεί όμως μαθαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις προδράπευσει. Γίνονται έρευνες παντού αλλά τα κορίτσια δεν άνευρέθησαν.

Τό ένα από αυτά, η Κλαίρη, φθάνει στο Παρίσι και πλένει δουλειά σ' ένα καπελλάδικο. Την είχε συστήσει εκεί ο τραπεζίτης κ. Μώμπ που την είχε συμπαθήσει. Γρήγορα όμως η Κλαίρη, που είχε μετανοήσει σε Μαγδαληνή, αντίλαμβάνεται τι ήταν η συμπαθεια αυτή και άποκρούει τον Μώμπ. Αυτός εις έκδικησιν την πετά στο δρόμο. Χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, η Κλαίρη συναντά κάποια τέως συνάδελφό της, την Σοφία, που κάμνει τώρα ύποπτη ζωή. Αυτή της προσφέρει φιλοξενία χωρίς να φανερώσει στην Κλαίρη λοξενία χωρίς να φανερώσει στην Κλαίρη λογισμό. Μια μέρα την παρασύρει σε μια έκδρομή. 'Εκεί η Κλαίρη γνωρίζεται μ' ένα νέο και πλούσιο κύριο, τον Ρομπέρ. 'Ωστόσο που σιώτατο κύριο, τον Ρομπέρ που την ερωτεύεται τρελλά κι' ακολουθεί.

'Η Κλαίρη είναι τώρα μέσα στα πλούτη. Ξαφνικά μια μέρα δέχεται την επίσκεψη του τραπεζίτη Μώμπ. Είναι πάντα τρελλός μαζί της και την καλεί να τον ακολουθήσει. Αυτή άρνείται και ο Μώμπ δοκίμει να εκδικηθεί. Προκαλεί μια φιλονεικία με τον Ρομπέρ, μονομαχία μαζί του και τον σκοτώνει. 'Η Κλαίρη είναι πάλι μόνη. 'Αλλ' όχι έντελώς. Κάποιος την αγαπά και την σέβεται: ο γιατρός Γκωτιέ Μαρινιάν, που ζή τώρα μακριά απ' το σπίτι του. Μια μέρα καθώς επέστρεφαν από έναν περίπατό τους στο δάσος άκούει γυναικείες φωνές να ζητούν βοήθεια. 'Ο Γκωτιέ τρέχει και κατορθώνει να σώσει την γυναίκα που κινδύνευε. 'Ηταν ένα νέο κορίτσι που του είχαν επιτεθεί κακοποιοί.

'Ο Γκωτιέ το πηγαίνει στο σπίτι της φίλης του και η Κλαίρη άναγνωρίζει την άδελφή της Λουίζα. 'Εκείνο το βράδυ οι δυο άδελφές το περνούν σνεδόν δόλιγρο διηγώντας ή μία στην άλλη τις περιπέτειές τους. Μεταξύ άλλων η Λουίζα μιλεί στην άδελφή της για κάποια αισθηματική της γνωριμία με κάποιον

Ούρβανό, το γυιό του κόμητος Ούνβέρτου ντε Τιελλαί. Την άλλη μέρα τις επισκέπτεται ο Γκωτιέ κι' οι νέες μαθαίνουν ότι η μητέρα τους ζή. Παρακαλούν τον Γκωτιέ να τους την εύρη. Αυτός ύπόσχεται. 'Εν τώ μεταξύ ειδοποιείται ο Μπερτελέν και παίρνει τα δυο κορίτσια σπίτι του. Μια μέρα σ' έναν περίπατό τους οι δυο νέες συναντιώνται με τον Ούρβανό. Αυτός άναγνωρίζει την Λουίζα και η καρδιά του χτυπά δυνατά. Πηγαίνει σπίτι τους και βρίσκει τις δυο κοπέλλες, τώρα πιά είναι θέβαιος πως είναι αυτή. 'Ο Ούρβανός ξαναπηγαίνει. 'Αγαπά καθημερινώς και περισσότερο την Λουίζα. 'Ο Μπερτελέν παρακολουθεί άνησυχος όλη αυτή την ιστορία. Φοβάται μη το έσθημα αυτό κάνει την Λουίζα δυστυχισμένη. 'Ο κ. ντε Τιελλαί δεν θα επέτρεπε ποτέ στο γυιό του να πάρη την κόρη της «Μπεκρούς». 'Επρεπε λοιπόν να σταματήσει το κακό τώρα που ήτο άκόμη στην αρχή.

290Η

Μια μέρα κατόρθωσε να μείνει μόνος με τον Ούρβανό. 'Επιστρέφεται στο Φενεστρέλ, κ. ντε Τιελλαί.

— Μάλιστα.

— Θά μου επιτρέψετε να σας συνοδεύσω λίγο;

— Βεβαίωτατα.

— 'Ηρθατε με τ' άλλογο μήπως;

— Όχι, πεζή.

— Τόσο το καλλίτερο. Μου άρέσει πολύ ο περίπατος.

Ξεκίνησαν μαζί. 'Η Λουίζα δεν ύποψιάστηκε τίποτα. 'Ο έρωας της την είχε ήδη τυφλώσει.

'Η Κλαίρη όμως είχε μαντεύσει, ότι θα έγινετο λόγος για την άδελφή της. Και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

— Αυτή τη στιγμή παίζεται η τύχη της Λουίζας, συλλογίστηκε.

'Επί μερικά λεπτά της ώρας οι δυο άνδρες προχώρησαν σιωπηλοί.

Πρώτος μίλησε ο Μπερτελέν.

— Κύριε ντε Τιελλαί. Θά σας παρακαλέσω να μη με παρεξηγήσετε. Τα κορίτσια αυτά, ξέρετε, τ' έχω σαν κορίτσια μου. Και ύπό αυτήν την ιδιότητα — την ιδιότητα του πατέρα — θά σας μιλήσω.

'Ο Ούρβανός τ' άχασε προς στιγμήν.

— Δεν έχω βέβαια πατρικά δικαιώματα επάνω τους, έξηκολούθησεν

ο Μπερτελέν.

— Γιατί την βρίζω. Θέλω απλούςτα να σας κάμω ν' αντικρύσετε την πραγματικότητα. Και ή πραγματικότητα είναι όπως σας την περιέγραψα. Είναι άδύνατον ο πατέρας σας και ή

μητέρα σας να δεχθούν να γίνη αυτός ο γάμος.

— Που το ξέρετε;

— Για να πεισθήτε ότι έχω δίκιο, δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε. Ρωτήστε δηλαδή τον πατέρα σας.

— Και βέβαια θά τον ρωτήσω. Τό ταχύτερον μάλιστα!

— Θαυμάσια! Και εις περίπτωσιν άρνήσεως έκ μέρους του τί θά κάνατε;

— Δεν θά χάσω το θάρρος μου. Θά τον παρακαλέσω τόσο πολύ, ώστε θ' άναγκασθώ στο τέλος να ύποκύψω.

'Ο Μπερτελέν έμεινε σκεπτικός για λίγες στιγμές.

Θυμήθηκε τ' αρασμένα. Τις τρομερές στιγμές που είχε ζήσει ο κόμης άλλοτε...

— 'Εάν ή άθωότης της Σαρλόττας άποδειχθή, συλλογίστηκε, δεν θά ύπάρχη πλέον κανένα έμπόδιο για την ένωση των δυο αυτών παιδιών. 'Εάν ή δικαιοσύνη ήταν ίση για όλους, αυτή που θά έσήκωνε το κεφάλι με περηφάνεια θά ήταν ή Μπεκρού, κι' αυτός που θά το χαμύλωνε ιτροπιασμένος για το έγκλημά του, θά ήταν ο κόμης ντε Τιελλαί.

'Ο Μπερτελέν άναστενάξε. Και δυ νατά έξακολούθησε:

— 'Εως ότου δhte τον πατέρα σας και μάθετε τί θ' αποφασίση για το ζήτημα αυτό, θαρρώ ότι θά ήταν προτιμότερο, εάν αγαπάτε πραγματικά τη Λουίζα, να παύσετε να την βλέπετε.

— Να παύσω να την βλέπω;

— Ναί.

'Ο Ούρβανός έγλώτισσε.

— Πρέπει να μου δώσετε τον λόγο σας, κ. ντε Τιελλαί.

— 'Αρνούμαι! Δεν έχετε το δικαίωμα να μου το ζητήσετε αυτό. 'Ενα πρόσωπο μόνον θά είχε το δικαίωμα να μου το ζητήσει. 'Η Λουίζα, σ' αυτήν δεν θά είχα αντίρρηση να ύποσχωθώ ότι κι' αν μου ζητούσε.

— Πολύ καλά. Σύμφωνα με την έπιθυμία σας, ή Λουίζα θά σας ζητήσει μόνη της να παύσετε να την βλέπετε.

'Απογοητείσθηκαν. Και τότε μόνο ο Μπερτελέν παρέτήρησε πόσο είχε αλλάξει ή φυσιογνωμία του νέου. 'Η φωνή του έτρεμε τ' άτια του ήσαν δακρυσμένα.

— Σας έλύπησα; τον ρώτησε ο Μπερτελέν με γλυκύτητα.

— Ναί... Πολύ!

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άναγγέλης; είπεν ο κόμης χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται περί αυτού μόνον...

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΩΩΩ

δ Μπερτελέν. 'Οπωσδήποτε νομίζω ότι δεν θά έκαναν τίποτε που θά άντέβαινε τη θέλησή μου. Γι' αυτό άκραιβώς έθεώρησα καθήκον μου να σας κοούσω τον κώδωνα του κινδύνου, κ. ντε Τιελλαί.

— Τί θέλετε να πητε;

—... Και να σας έρωτήσω όπως ένας τιμωρ άνθρωπος θά έρωτούσε έναν άλλον τιμωρ άνθρωπο: «Πιστεύετε ότι οι τόσον συχνές έπισκέψεις σας σ' αυτές τις νέες, δεν περικλείουν κάποιον κίνδυνο γι' αυτές ή για σας;»

'Ο Ούρβανός είχε έννοήσει.

— Σας εύχαριστώ, κ. Μπερτελέν, είπε, για την ειλικρίνειά σας. Θά σας άπαντήσω κι' εγώ με την ίδια ειλικρίνεια. 'Ο κίνδυνος περί του οποίου μιλήσατε — και καταλαβαίνω πολύ καλά τώρα τί θέλετε να ύπονοήσετε — δεν ύπάρχει. 'Ο κίνδυνος αυτός ύπήρχε όταν πρωτοσυνήντησα την Λουίζα στο πλοίο όπου ταξιδεύα με μαζί. Τότε θά μπορούσε κανείς να φοβηθή ότι θά συνέβαινε αυτό... που συνέβη. Τώρα όμως εινε άργά. Την αγαπώ. Την αγαπώ μ' όλη μου την ψυχή...

— Σωστά, λοιπόν, τό είχα μαντέψει. 'Εν τούτοις...

— 'Εν τούτοις;

— Είχα έλπισει πως θά ήταν άκόμη καιρός.

'Ο Ούρβανός έκούνησε το κεφάλι του.

Και άπλά είπε:

— Την αγαπώ!

— Της τό είπατε;

— Όχι. Θά τώχη καταλάβει όμως.

Δέν εινε δυνατό...

— Και αυτή;

— Δεν είπαμε τίποτα... 'Εν τούτοις μ' αγαπά!

— Και ποθ θά σας οδηγήση αυτός ο έρωας; είπε με θυμό ο Μπερτελέν. Τό συλλογισθήκατε αυτό; Συλλογισθήκατε τις συνέπειες; Να παντρευθήτε; Μ' αυτό εινε άδύνατον! 'Αδύνατον! Τί θά κάνετε τότε; Θά την άτιμάσετε; Θά την κάνετε έρωμένη σας;

'Ο Ούρβανός έβαλε το χέρι του στο μπράτσο του Μπερτελέν:

— Γιατί την βρίζω; του είπε.

— Δεν την βρίζω. Θέλω απλούςτα να σας κάμω ν' αντικρύσετε την πραγματικότητα. Και ή πραγματικότητα είναι όπως σας την περιέγραψα. Είναι άδύνατον ο πατέρας σας και ή

μητέρα σας να δεχθούν να γίνη αυτός ο γάμος.

— Που το ξέρετε;

— Για να πεισθήτε ότι έχω δίκιο, δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε. Ρωτήστε δηλαδή τον πατέρα σας.

— Και βέβαια θά τον ρωτήσω. Τό ταχύτερον μάλιστα!

— Θαυμάσια! Και εις περίπτωσιν άρνήσεως έκ μέρους του τί θά κάνατε;

— Δεν θά χάσω το θάρρος μου. Θά τον παρακαλέσω τόσο πολύ, ώστε θ' άναγκασθώ στο τέλος να ύποκύψω.

'Ο Μπερτελέν έμεινε σκεπτικός για λίγες στιγμές.

Θυμήθηκε τ' αρασμένα. Τις τρομερές στιγμές που είχε ζήσει ο κόμης άλλοτε...

— 'Εάν ή άθωότης της Σαρλόττας άποδειχθή, συλλογίστηκε, δεν θά ύπάρχη πλέον κανένα έμπόδιο για την ένωση των δυο αυτών παιδιών. 'Εάν ή δικαιοσύνη ήταν ίση για όλους, αυτή που θά έσήκωνε το κεφάλι με περηφάνεια θά ήταν ή Μπεκρού, κι' αυτός που θά το χαμύλωνε ιτροπιασμένος για το έγκλημά του, θά ήταν ο κόμης ντε Τιελλαί.

'Ο Μπερτελέν άναστενάξε. Και δυ νατά έξακολούθησε:

— 'Εως ότου δhte τον πατέρα σας και μάθετε τί θ' αποφασίση για το ζήτημα αυτό, θαρρώ ότι θά ήταν προτιμότερο, εάν αγαπάτε πραγματικά τη Λουίζα, να παύσετε να την βλέπετε.

— Να παύσω να την βλέπω;

— Ναί.

'Ο Ούρβανός έγλώτισσε.

— Πρέπει να μου δώσετε τον λόγο σας, κ. ντε Τιελλαί.

— 'Αρνούμαι! Δεν έχετε το δικαίωμα να μου το ζητήσετε αυτό. 'Ενα πρόσωπο μόνον θά είχε το δικαίωμα να μου το ζητήσει. 'Η Λουίζα, σ' αυτήν δεν θά είχα αντίρρηση να ύποσχωθώ ότι κι' αν μου ζητούσε.

— Πολύ καλά. Σύμφωνα με την έπιθυμία σας, ή Λουίζα θά σας ζητήσει μόνη της να παύσετε να την βλέπετε.

'Απογοητείσθηκαν. Και τότε μόνο ο Μπερτελέν παρέτήρησε πόσο είχε αλλάξει ή φυσιογνωμία του νέου. 'Η φωνή του έτρεμε τ' άτια του ήσαν δακρυσμένα.

— Σας έλύπησα; τον ρώτησε ο Μπερτελέν με γλυκύτητα.

— Ναί... Πολύ!

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άναγγέλης; είπεν ο κόμης χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται περί αυτού μόνον...

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άναγγέλης; είπεν ο κόμης χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται περί αυτού μόνον...

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άναγγέλης; είπεν ο κόμης χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται περί αυτού μόνον...

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άναγγέλης; είπεν ο κόμης χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται περί αυτού μόνον...

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άναγγέλης; είπεν ο κόμης χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται περί αυτού μόνον...

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άναγγέλης; είπεν ο κόμης χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται περί αυτού μόνον...

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άναγγέλης; είπεν ο κόμης χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται περί αυτού μόνον...

—

'Ο Ούρβανός επέστρεψε με βήματα άρνα στον πύργο του Φενεστρέλ. 'Επληξε και βρήκε τον πατέρα του.

— Πατέρα, του είπε. Θά ήθελα να μιλήσουμε λίγο.

Τό σοβαρό όφος του γυιού του έκανε έντύπωση στον κόμητα. Τόν έκύτταξε σιωπηλός λίγες στιγμές.

— Περι τίνος πρόκειται; τον έρώτησε κατόπιν.

— 'Αγαπώ...

— Τόσο το καλλίτερο, παιδί μου. Αυτή ήταν ή είδησις που φοβόσουν τόσο πολύ να μου άνα

μη στην πραγματικότητα.

— Υποθέτω, είπε τέλος, ύστερα από μια μεγάλη σιωπή, ότι δεν θα πρόκειται για τη Λουίζα Λαμάρ, την κόρη της Μπεκρούς.

— Πατέρα!

— Έλα, απάντησέ μου. Μήπως, κατά τύχη...

— Ναι, πατέρα μου, γι' αυτήν πρόκειται!

— Ο Τιελλάϊ τάχασε. Προς στιγμή σκέφθηκε μήπως ο γιός του είχε τρελλαθεί. Ο Ούρβανος ωστόσο δεν έδειλανε. Έκτυπαζε κι' αυτός τον πατέρα του με θάρρος.

— Δεν άστειεύεσαι;

— Όχι, πατέρα.

— Μιλάς σοβαρά; Με όλο το λογικό σου;

— Σκέφθηκα πολύ πριν σου μιλήσω...

Είπαμε ήδη ότι ο κόμης ελάτρευε τον γιό του. Δεν του είχε μιλήσει ποτέ άσχημα, ούτε και αυστηρά. Ούτε κι' ο Ούρβανος έξε άλλου του είχε δώσει άφορη σ' αυτό.

Εάν βρισκόταν άλλος στη θέση του, θα παρεφέρετο ίσως, ύστερ' από την αποκάλυψη αυτή. Ο κόμης λυπήθηκε μόνο, λυπήθηκε βεβαίως, και έξεπλάγη συγχρόνως γιατί είχε πεποιθήσει στην κρίση, στην ευθύτητα αλλά και στην αποφασιστικότητα του γιού του.

Συλλογίστηκε ότι ο έως του Ούρβανου προς την Λουίζα δεν θα ήταν κανένα επιπόλαιο αίσθηματάκι. Κατάλαβαινε ότι μία άρνησις έκ μέρους του θα άνοιγε μία βαθειά πληγή στην καρδιά του νέου. Δεν τον έμάλλωσε λοιπόν. Απεναντίας μάλιστα με συμπόνια του είπε:

— Καυμένο μου παιδί!

— Με λυπάσαι πατέρα;

— Ναι.

— Γιατί, άφοι από σένα εξαρτάται να γίνω ευτυχισμένος;

— Επιστέμεις πραγματικά ότι θα σου επέτρεπα...

— Ναι. Γιατί δεν θα ήθελες βεβαίως να με κάνης δυστυχισμένο.

— Καυμένο μου παιδί, επανέλαβε ο κόμης με τρυφερότητα. Λησμόνησε το αίσθημά σου αυτό. Είπε αδύνατον δυστυχώς να πραγματοποιηθ' το όνειρό σου. Δεν θα παντρευτής ποτέ αυτή τη νέα, όσο τίμια, όσο άθωα, όσο άγνη, όσο άταξία της αγάπης σου και αν είναι. Αυτή τη στιγμή είσαι κυριευμένος από ένα φλογερό, αλλά συγχρόνως και παράλογο έρωτικό πάθος. Όταν ο παραλογισμός του πάθους σου περάση συ' ο ίδιος θάρσος να μου ζητήσης ευθύνη για την αδυναμία που θα είγχε επιδείξει... Θά' μω' έλεγες: «Πατέρα έπρεπε να μ' έμποδίσης να κάνω αυτό την τρέλλα. Έπρεπε ν' αντιδράσες με κάθε τρόπο. Γιατί δεν το έκανες αυτό; Γιατί δεν έκανες το καθήκον σου;»

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

σκέψη ότι η γυναίκα του ή Κλοτίλδη που έλάτρευε, είχε δοθ' σ' έναν άλλον...

Γι' αυτόν ίδιο λόγο υπέφερε και αυτή τώρα. Γιατί τον είχε αγαπήσει πλέον.

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

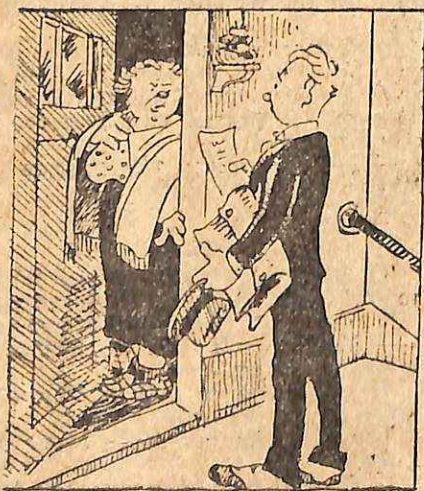
— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

— Είπατε βέβαιον γι' αυτό, παιδί!

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝΕ!

— Σας παρακαλώ, κύριε, μην ξεχάσετε τόσο συχνά με αυτούς τους λογαριασμούς σας. Σας βλέπει η γειτονιά και ο' άρχισή να μ'ε παραγγέλλει...

μου, είπε ο κόμης. Και λυπούμαστε πολύ που σε πληγώνουμε έτσι... Θά είμαστε ευτυχισμένοι αν σε βλέπαμε χαρούμενο, ευτυχισμένο.

— Και σύ, μητέρα;

— Έγώ, παιδί μου, σε λυπούμαι μ' όλη μου την ψυχή.

— Πράγμα που σημαίνει ότι ούτε συ' θά με βοηθήσης...

— Όχι, παιδί μου. Δεν μπορώ να λάβω το μέρος σου έναντίον του πατέρα σου.

— Όσο και αν η συζήτηση αυτή διεξήγεται σε φιλικό τόνο, ο Ούρβανος κατάλαβε ότι δεν θα κατώρθωνε να πείση τον πατέρα του.

Έκανε έν τούτοις μία τελευταία προσπάθεια:

— Πατέρα, δεν γνωρίζεις τη Λουίζα...

— Τό' μοιολογώ αυτό.

— Δεν την είδες ποτέ.

— Ποτέ, πράγματι.

— Έ, δεν μπορείς λοιπόν να την καταδικάσης, χωρίς να την ακούσης...

— Με συμβουλευείς να πάω να την δω;

— Ναι.

— Πιστεύεις ότι θά με συγκινήσουν τα δάκρυά της, οι παρακλήσεις της;

— Ναι, πατέρα.

— Έ, λοιπόν, γιά να μην έχης κανένα παράπονο έναντίον μου, θά πάω...

— Σ' ευχαριστώ, πατέρα.

— Ναι, θά πάω. Γιατί έχω την βεβαιότητα πως θά πείσω την νέα σου ότι η ένωσίς σας είναι κάτι που δεν πρέπει να γίνη προς το συμφέρον σου. Και αν σ' άναπα, αυτή ή ίδια όταν σε δη' θά σου πη:

— Ας λησμονήσουμε το φτωχό μας έρωτικό ρομάντσο. Ό,τι είχαμε όνειρευτή, δεν μπορεί να πραγματοποιηθ'...

Ο Ούρβανος έκούνησε το κεφάλι. Έγαμογέλασε.

— Πήγαινε, πατέρα, είπε. Κι' όταν την δης, θά σε κατακτήσης, γιατί μ' άναπα!

— Ο κόμης δεν μπορούσε ν' άπουσιάζει εκείνη την ημέρα.

Ανέβαλε γιά την επομένη την έπίσκεψή του στη Λουίζα.

Και πράγματι. Το απόγευμα της άλλης ημέρας διευθύνθηκε πεζή προς το σπίτι του Μπερτελέν.

Είχε φθάσει στα μισά του δρόμου, όταν είδε έναν άγνωστο κύριο να προχωρή προς το μέρος του.

Κάποια στιγμή μάλιστα ο άγνωστος γύρισε προς το μέρος του και τον έρώτησε:

— Με συγχωρείτε. Είσθε από δω;

— Μάλιστα.

— Το σπίτι του κ. Μπερτελέν μήπως ξέρετε ποιά είναι;

— Ό' ακολουθήσετε αυτόν έδω τον δρόμο. Θά τ' ο' βρήτε σε λίγη ώρα. Είπε το τελευταίο σπίτι ακριβώς του δρόμου.

— Ευχαριστώ, κύριε.

Και ο άγνωστος — ή μάλλον ο Μώμπ, γιατί αυτός ήταν — άπεμακρύνθη.

Ο κόμης τον παρακολούθησε με τό βλέμμα προσεκτικά.

— Περίεργο πράγμα! ψιθύρισε. Τό ίδιο ανάστημα... τό ίδιο περπάτημα, ή ελαφρά αυτή κλίσις του κεφαλιού. Νάνε αυτός, άραγε; Και μήπως έργεται πάλι έδω γιά να κάνη κανένα καινούργιο έγκλημα;

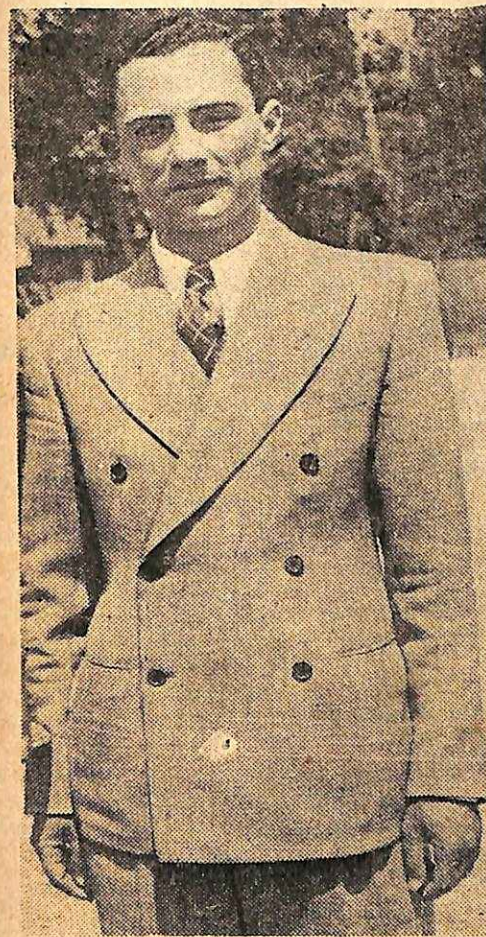
(Συνέχεια στο επόμενο)

Οι κύριοι Πρωταθληταί

2ον) Έθνικός Γυμναστικός Σύλλογος

Βρίσκομαι στα γραφεία του Σ. Ε. Γ. Α. Σ., και ξεφυλλίζω ένα παμπάλαιο και κατακτρινημένο βιβλιαράκι: το πρώτο καταστατικό του Έθνικού. Στην τελευ-

Ο κ. Π. Δρίδας Διευθυντής Έθνικού Γυμναστικού Συλλόγου.

ταία του σελίδα είναι σημειωμένη μία χρονολογία: 23 Μαΐου 1893.

Έδω και 45 χρόνια, μία ομάδα από ξεχωριστούς και φιλάθλους νέους, τους 'Αθανασιάδην, Σιώρη, Βούρην, Πετροκόκκινον, Χατζημιγάλην, Ζωγράφον, Δεμερτζήν, και μερικούς άλλους, συνήγαγε και έψηφισε την ιδρυτική πράξη του Έθνικού Γυμναστικού Συλλόγου.

Πρόεδρος του πρώτου διοικητικού συμβουλίου διετέλεσε ο Φραγκιάδης. Διάδοχός του υπήρξε ο Μπέλλος, προεδρεύσας επί σειράν έτών Τόν τελευταίον διεδέχθησαν κατά σειράν ο Κορδέλλας, ο Ράλλης, και ο Τζηρός.

Σήμερα επί κεφαλής του Έθνικού βρίσκεται ο έκ των ιδρυτών του κ. Νικόλαος 'Αθανασιάδης, διακεκριμένος διπλωμάτης και φανατικός φίλαθλος. Ο κ. 'Αθανασιάδης επί μισό περίοον αιώνα παρακολουθεί με αληθινή στοργή την εξέλιξη του συλ-

λόγου, συνδέσας το όνομά του με κάθε πράξη, ή όποια συνέβαλε εις την πρόοδον και την άνάδειξιν του Έθνικού.

Τό πρώτο γυμναστήριον του συλλόγου αυτού βρισκόταν ακριβώς δίπλα στο σημερινό μουσείο Μπενάκη. Στο γήπεδο αυτό παρέμεινε από τό έτος της ιδρύσεώς του ως τό 1905, όποτε άλλαξε τοποθεσία και μετεφέρθη στον γώρο, στον όποιο βρίσκεται και σήμερα.

Διευθυνταί του γυμναστηρίου έγραμμάτισαν διαδοχικώς οι έξης: 'Ιωαννίδης, Χρυσάφης, Πιέτρης, Ζούνερ, Φέτσης, Γιαννούλης, 'Ορεσίτροφος, Μπαμιέρος, Μπαϊρακτάρης, Μαντζαβίνος και Νιάτας. Από του 1932 την διέυθυνση του Έθνικού την έχει αναλάβει ο ικανώτατος γυμναστής κ. 'Αγίλλεος Δρίδας, διπλωματούχος της 'Ανωτάτης Ούγγρικης Βασιλικής 'Ακαδημίας Σωματικής 'Αγωγής της Βουδαπέστης.

Δύο χρόνια μετά την ίδρυσή του, τό 1895, ο Έθνικός έκανε την πρώτη δημοσία εμφάνισή του στους πανελληνίους αθλητικούς άγώνας της Τήνου, τους όποιους ο ίδιος διοργάνωσε. Έκτοτε, άνελλιπώς συμμετέχει σ' όλες άνεξαιρέτως τις πανελλήνιες συναντήσεις, που λαμβάνουν χώραν είτε στην πρωτεύουσα, είτε στην έπαρχία.

Και άφοι άσχολούμαι με την ιστορία του Έθνικού, άξίζει, νομίζω, να σημειώσω μία σπουδαιότατη λεπτομέρεια, ή όποια άνάγεται στη δράση του συλλόγου και ή όποια άσφαλώς

θ' άγνωστὰ από πολλούς φιλάθλους.

Ο Έθνικός είναι ο πρώτος σύλλογος που είσήγαγε τό ποδόσφαιρον στην 'Ελλάδα. Η ιδέα ώφείλετο στον γενικό του γραμματέα κ. Σιώρη, ο όποιος τό 1895 έξέδωκε έναν κανονισμό του ποδοσφαίρου, παιγνιδιού άγνώστου ως εκείνη την εποχή στον τόπο μας.

Με τό φυλλάδιο λοιπόν αυτό στα χέρια έμαθαν τις γενικές άρχές της νέας αυτής αθλοπαιδιάς οι πρώτοι 'Ελληνες ποδοσφαιρισταί.

Τό βιβλιαράκι όμως του Σιώρη είχε πολλές έλλείψεις, γι' αυτό και ο Χρυσάφης τό 1898 έξέδωσε ένα καινούργιο έργο περί ποδοσφαίρου, τό όποιον περιείχε λεπτομερή άνάπτυξη του νέου αυτού σπόρ, όλόκληρο τον κανονισμό του και πλουσίαν είκονογράφηση.

Στην πρωτοβουλία του Έθνικού όφείλεται και ή πρώτη δοκιμή του τροχάδην του Μαραθωνίου, στις παραμονές των ποώτων 'Ολυμπιακών άγώνων. Η δοκιμή έγινε από δύο αθλητάς του: τον Γιαννούλη και τον Γρηγορίου.

Στους 'Ολυμπιακούς άγώνας του 1896 ο Έθνικός παρουσίασε πολλούς πρωταθλητάς, μερικοί από τους όποιους άνεδείχθησαν και 'Ολυμπιονίκαί. Ο Παρασκευόπουλος ήρθε δεύτερος στη δισκοβολία, τόσο στους 'Ολυμπιακούς των 'Αθηνών όσο και στους άγώνας των Παρισίων του

Α' σειρά, έξ άριστερών προς τα δεξιά: Α. Τσίτουρας, Παυλίδης, Νίτσας, Ζαρκάβης, Καρμαλής, Παπούλιας. Β' σειρά, Χρόνης, Παπής, Λενδρινός, Πετρόπουλος, κ. Δρίδας, Διευθυντής Έθνικού, Στρατάκος, Τράγκας, Πίτσουλας, Διγανός, Γ' σειρά Μεντιάδης, Γεωργιόπουλος, Καντάς, Κορμιάφης, Πάντος.

1900. Ο Ξενάκης ήρθε επίσης δεύτερος στην ανάρριξη επί κάλω. Ο Μητρόπουλος ήρθε πρώτος στους κριούς και ο Δορίδας επέτυχε δεύτερη νίκη στον ακοντισμό στους Ολυμπιακούς του 1908 και τρίτη νίκη στη λιθοβολία.

Ο Έθνικός Γυμναστικός Σύλλογος περιλαμβάνει σήμερα πέντε εν όλω τμήματα: Αθλητισμού Στίβου, Αθλητικών Παιδιών, Πάλης, Σκοποβολής, και Σουηδικής Γυμναστικής.

Το πρώτο του τμήμα απαρτίζεται από πολλούς και καλούς αθλητές, οι οποίοι σχημάτισαν φέτος μία ισχυρότατη ομάδα και μετέσχον στους πανελληνίους αγώνες του περασμένου Ιουνίου, θριαμβεύοντας, αφού συγκέντρωσαν 31 βαθμούς.

Στους δρόμους ταχύτητας 100 και 200 μ., ο Έθνικός έχει τα εξής εκλεκτά στελέχη: Τόν Σαριακάβιτς, έναν έφηβο μόλις 17 ετών, ο οποίος πραγματοποιεί στα 100 μ. τον θαυμάσιο χρόνο των 11'1".

Τόν Δενδρινό, έναν νέο απ' τους καλλιτέρους του συλλόγου, φιλότιμο και με άγνα αθλητικά ιδεώδη.

Τόν Μαυροκέφαλο, αθλητή που θα έχει πολύ καλή εξέλιξη.

Και τόν Μασούρη, άριστο δρομέα ταχύτητας.

Στά 400 μ. έχει στη δύναμή του τόν Στρατάτο, αθλητή μεγάλης κλάσεως, απ' τόν οποίον δεν λείπει παρά η πείρα και να έχει θαυμάσια αποτελεσματικότητα στην άπιδόσή του για να κωλύσει.

Εκτός από τόν Στρατάτο, ένας επίσης, ξαιρετικός αθλητής, που επιφυλάσσει εκπλήξεις, είναι και ο Τράγκας. Επίσης, αθλητής με πολύ μέλλον, Μαυριδόγλου, έφηβος προικισμένος με πολλά προσόντα. Και Πάντος, καλός κι' εύσυνετός δρομέας.

Οι περισσότεροι αθλητές των 400 μ. άνεφερα παραπάνω, τρέχουν και τα 800 μέτρα.

Εκτός αυτών ο Έθνικός περιλαμβάνει στην ομάδα του για τους δρόμους ημιαντοχής τέσσερις ακόμη αθλητές: Τόν Μπελέ, ο οποίος επιτυγχάνει στα 800 μ. χρόνο 2'6". Η έπιμονή και τα σωματικά προσόντα του αθλητού αυτού θα του επιτρέψουν να καλυτερεύσει πολύ συντόμως την επίδοσή του.

Τόν Λύσαρη, πολύ ικανό νέον αθλητή. Τόν Λογαρά, έφηβο που θα εξελιχθεί σε πρώτης τάξεως δρομέα. Και τόν Μικέδη, φιλότιμο και καλόν αθλητή.

Μεταξύ των αθλητών του δρόμου παρατεταμένης ταχύτητας που τρέχουν και τα 800 μ. είναι και ο Στρατάτος. Ο δρομέας αυτός έχει πραγματοποιήσει τόν εξάιρετο χρόνο των 2 λεπτών. Κατά την γνώμη του προπονητού του κ. Δρίβα, είναι εις θέσιν να φέρη και 1'57", εάν του δοθή η ευκαιρία να συναντηθή επανειλημμένως με αθλητές ανωτέρας κλάσεως, όπως π. χ. τόν Γεωργακόπουλον.

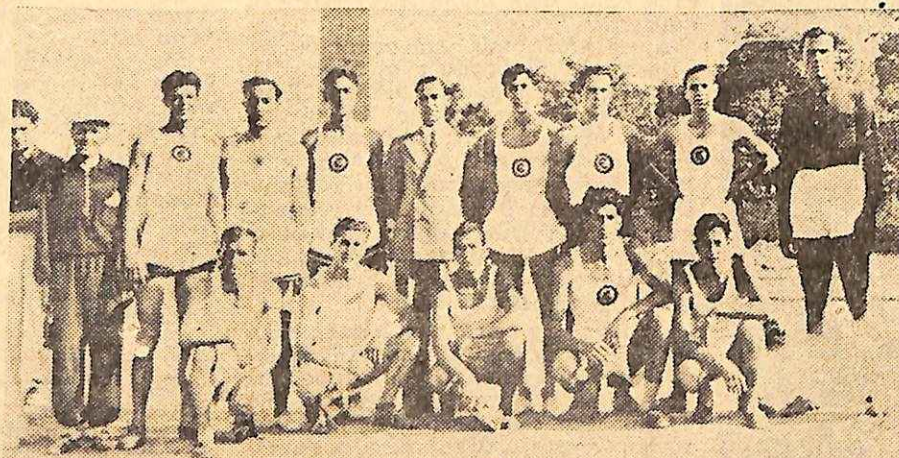
Στόν δρόμο 5.000 μ. εκτός απ' τόν Μακρόπουλο και τόν Μουτζίδη, ο Έθνικός περιλαμβάνει μεταξύ των δρομέων του και τόν Νίτσα, έναν υπέροχο αθλητή, εφάμιλλο του Άρβα νίτη και των άλλων πρωταθλητών μας.

Στους δρόμους μετ' έμποδίων 110 και 400 μ. διακρίνονται οι εξής δρομείς: Σιγανός, αθλητής που θα έχει λαμπρά εξέλιξη. Παπούλιας, καλός δρομέας ταχύτητας. Και Βεϊνόγλου, αθλητής με ικανοποιητική απόδοση.

Στά άλματα ο Έθνικός διαθέτει μία ισχυρότατη ομάδα. Μεταξύ των αθλητών του άλματος εις ύψος περιλαμβάνονται: Ο Κάντας, υπέροχος άλτης, ο οποίος πραγματοποίησε τό αξιοσημείωτο ρεκόρ 1 μ. 85.

Ο Βεϊνόγλου, ο οποίος πηδά ευγερώς τό 1,80 μ. Και ο Μαυροκέφαλος, Τριανταφύλλου, Παππάς, Χατζη βασιλάτος που φθάνουν τό 1,70 μ.

Στό άλμα εις μήκος διακρίνεται ο Μαρινάκης με ρεκόρ 6,70 μ. και ο Γονατάς με 6,50 μ.

Έθνικου, Όρφανός και Δελώτης αθληταί για τους οποίους προβλέπεται ότι συντόμως θα καλυτερεύσουν την επίδοσή τους.

Κατά την φετινή περίοδο ο Έθνικός έλαβε μέρος σε δύο σπουδαιότερους αγώνες. Τα «Βενιζέλια», στό στάδιον των Χανίων της Κρήτης, όπου άντεπροσωπώθη υπό Ισχυροτάτης ομάδος, και τούς ετησίους Πανελληνίους αγώνες, στό παναθηναϊκό Στάδιο. Στους τελευταίους έλαβαν εν όλω μέρος 31 γυμναστικοί σύλλογοι διαφόρων έλληνικών πόλεων.

Την πρώτην θέση, όπως έσημείωσα παραπάνω, κατέλαβε ο Έθνικός, παρατάξας στόν στίβο του Σταδίου την πολυπληθεστέρα ομάδα: 75 αθλητές.

Αφ' ουτοι ήσαν επίσης και οι αντιπρόσωποι του Πανελληνίου Συλλόγου, οι οποίοι ανήρχοντο σε 62. Ερώτησα τόν Διευθυντή του Έθνικού κ. Δρίβα τόν λόγον διά τόν οποίον κατέβασε τόσο πολυπληθή ομάδα αφού ήσαν βέβαιοι, ότι οι περισσότεροι των αθλητών δεν θα έπετύγχαναν να καταταχθούν μετά ξυ των εξη πρώτων:

— «Όταν απέφασα να αντιπροσωπεύθω ο Έθνικός από τόσους αθλητές, δεν είχα φυσικά έλπίδες ότι θα έπρωψαν και οι 75. Συμπεριέλαβα όμως στην ομάδα, και αθλητές δευτέρας και τρίτης κατηγορίας, άπλως για να άρχισουν να συνθίζουν και να αποκτούν πείραν.

Δεν ύπόκεινται καλύτερο σχολείο για έναν αθλητή από παρόμοιες συναντήσεις. Βλέπει τό στυλ των ανωτέρων του, αποκτά θάρρος και τό κυριώτερον μαθαίνει να ήττάται.»

Όσο για τίς ομάδες των λοιπών συλλόγων έκυμαίνοντο μεταξύ ενός και 20 αθλητών.

Εκτός απ' τα όνόματα που ανέφερα ήδη, ο Έθνικός άντεπροσωπώθη και από τα εξής μέλη του:

Πολίτην, Χρ., Ρήγαν Κ., Αϊλιανόν Π., Μακρόπουλον Π., Θεοφίλου Χ., Λαδονικόλαν Δ., Τζαβάραν Π., Λύσην Γ., Σκούραν Β., Σάραν Χ., Μίσην Β., Κοκονάκη Α., Μουσιούλην Ε., Άλμαλιώτην Δ., Λαμψίδην Ε., Καραμαλήν Στ., Ιακωβίδην Ι., Ζάππαν Κ.

—□□—

Προτού κλείσω τό σημερινό μου σημείωμα, θα ήθελα ιδιαιτέρως να ευχαριστήσω τόν κ. Π. Πέππα, γενικό γραμματέα του Έθνικού, καθώς και τόν κ. Α. Δρίβα, διευθυντή του Γυμναστηρίου για όλες τίς πληροφορίες που είχαν την καλωσύνη να μοι δώσουν.

Στό προσεχές θ' ασχοληθούμε με τα λοιπά τμήματα του Έθνικού Γυμναστικού Συλλόγου.

Φ. Π.

Οι δυο πρωταγωνιστές άρχισαν τις δοκιμές.

Όταν ο σκηνοθέτης Ζάν Λενουάρ αποφάσισε να γυρίσει την ταινία «Υπερατλαντική» τόν Ζάκ Μουρέ, τήν πιά γυναικείο από τους ήθοποιους, που έπαιζαν τούς έραστές στόν κινηματογράφο και που ήταν τό είδωλο των μαζών, εδιάλεξε για τόν πρώτο ρόλο.

Ο Μουρέ δέχτηκε, αλλά ρώτησε:

— Ποιά θα είναι ή πρωταγωνίστρια;

Όταν τού είπαν τό όνομα της Ζάν Φαδιέρ, έκανε ένα μορμασμό. Αυτό τό σκιάχτρο! Ά, όχι! Όποιονδήποτε άλλη μόλιστα, αλλά όχι αυτή.

Δέν είχε καμμία διάθεση να ριφονιδωθεί τήν επιτυχία του και τήν φήμη του για χάρη μιάς πρωταγωνίστριας που, κατά τήν προσωπική του αντίληψη, δεν είχε καμμία θέση στόν κινηματογράφο.

Η Φαδιέρ έχει ταλέντο, άπληντησεν ο σκηνοθέτης. Έχει βαθύτητα κι' άνεπτυγμένο τό αίσθημα της σκηνης. Είναι μιά μεγάλη καλλιτέχνης, μόνο που δεν τήν έχουν εκτιμήσει όσο πρέπει: έως σήμερα. Μερικά φίλμ, που έπαιξε και που δεν ήσαν επιτυχημένα, τήν κράτησαν έως σήμερα στην άράνεια. Όστόσο, άλλη απ' αυτήν δεν μπορεί να κρατήση αυτό τό ρόλο.

Η έπιμονή του σκηνοθέτη ήταν τόσο μεγάλη, που ο Ζάν Μουρέ αναγκάστηκε να σκεφθή πως ίσως να είχε και άδικο και ότι ήταν δυνατόν ή Φαδιέρ να ήταν στ' αλήθεια μιά μεγάλη καλλιτέχνης.

Απεφάσισε λοιπόν να τήν γνωρίσει από κοντά.

Η πρώτη τους συνάντησις ήταν εξαιρετικά ψυχρή, περιορίσθηκε αποκλειστικώς και μόνον σε επαγγελματικές συζητήσεις, με στό τέλος κατέληξε σε συμφωνία και έτσι ύστερα από λίγες ήμέρες οι δυο πρωταγωνιστές άρχισαν τις δοκιμές της ταινίας.

Σιγά-σιγά ο Ζάν Μουρέ αναγκάστηκε να παραδεχθή πως ο σκηνοθέτης είχε δι-

'Αφού τελείωσε το φίλμ

Ένα αισθηματικό διήγημα
του Ν. Λαμπουάζ

κρο. Η Ζάν Φαδιέρ ήταν ήθοποιός αληθινά ενδιαφέρουσα. Τό πλάσματάκι αυτό με τό ανοιχτά καστανά μαλλιά, με τό ήδονικό στόμα, με τό τυφερά και ζωηρά μάτια, έπνυσε μέσα του ένα αίσθημα έλως διόλου καινούργιο και ο έρωας, τόν οποίον ο Ζάκ ήταν υποχρεωμένος να υποκρίνεται εξ αιτίας του ρόλου του, έγινε σιγά-σιγά ένα πραγματικό αίσθημα.

Μιά μέρα της τό εξωμολογήθηκε αυτός. Έκείνη δέν τόν απέκρουσε. Τόν είχε αγαπήσει κι' αυτή, ή καρδιά της όμως ήταν ακόμη ματωμένη από μιά άτυχη έρωτική περιπέτεια και γι' αυτό στίς άρχές ήταν πολύ επιφυλακτική μαζί του. Σιγά-σιγά, όμως, υπεχώρησεν, όπως υποχωρούν όλες οι γυναίκες όταν έρωτευθούν.

Για κάμποσο καιρό ο έρωας τους εστάθηκε ένα τρελλό πάθος, ένόσφ όμως περνούσε ο καιρός τό αίσθημα της Ζάν γινότανε μεγαλύτερο. Αντιθέτως ο Ζάκ άρχισε να νοιώθη τό πούτα συμπτώματα του κόρου, που έπέρχεται σχεδόν πάντοτε, μετά τήν ικανοποίηση των αισθήσεων.

Όταν μάλιστα περιτριγυρίζεται διαρκώς από κάθε λογής καλλονές, ένφ ή γυναίκα που τόσο παράφορα είχε αγαπήσει, δέν μπορούσε να έχει καμμία άξιωση να τήν πούν ύμωρη.

Τό γύρισμα της ταινίας πλησίαζε προς τό τέλος. Δέν έμειναν πιά παρά μερικές σκηνές και τό έργο θα ήταν έτοιμο για να δοθή στο κοινό.

Ο Ζάκ Μουρέ διαπραγματεύετο τώρα νέα συμβόλαια και συλλογίζετο να διακόψη τίς σχέσεις του με τήν έρωμένη του. Ζητούσε όμως να βρή μιά εύλογη άφορμή. Ένα συμβόλαιο, που έχλεισε με τό Χόλλυγουντ του έδωσε τήν ευκαιρία που ζητούσε. Η Φαδιέρ δέν θα μπορούσε να τόν ακολουθήσει εκεί κάτω. Μιά μέρα της τό είπε. Έκείνη έκλαψε. Άλλά και δέν πήρε κατάκαρδα τόν χωρισμό, αφού, όπως της είπα, ο Ζάκ, θά γύριζε σύντομα. Θα έλειπε τό πολύ-πολύ δυο ήνες.

Μετά τό γυρισμό του, θά πήγαιναν ταξίδι στην Αίγυπτο.

Τόν συνόδευσαν στο βαπόρι κι' εκεί άνέμεσα στους φωτογράφους και τούς δημοσιογράφους τόν απέχαιρέτησε μ' ένα θερμό στίξιμο του γειού. Ήταν ή μόνη διάκρισις που τού έπεσε επεταμένο.

Σε λίγο ο Ζάκ Μουρέ άφησε τή γέφυρα και κατέβηκε στο υπάρ, όπου τόν περιμέναν διάφορες όμορφες γυναίκες.

Ήταν βέβαιος ότι μαζί με τό τέλος της ταινίας είχε τελειώσει κι' αυτόν και μιά αληθινή περιπέτεια που τού είχε γί-

νει τόσο έντονη.

Η Ζάν Φαδιέρ γύρισε συντριμμένη στο σπίτι της.

Περάσανε πολλές μέρες. Η ταινία, που είχαν παίξει ή Ζάν και ο Ζάκ έζηται από παντού πολύ. Ο διευθυντής της κινηματογραφικής εταιρίας ήταν προμερά άπληστοί. Εύρισκαν όμως τόν καιρό να έπισκέπτεται συχνά τήν Φαδιέρ και να τήν παρηγορή.

Η προμερά του «Υπερατλαντικού» στο Παρίσι δόθηκε σ' έναν από τούς πιο κομψούς κινηματογράφους και μπρός σ' ένα εκλεκτότατο κοινό. Η Ζάν Φαδιέρ ήταν όπως πάντα.

Ήρχισεν ή προβολή. Η συνάντησις. Η έρωτική περιπέτεια του Πέτρου Καρασάκ και της Μαρίας Σλάδια — τών δυο πρωταγωνιστών του «Υπερατλαντικού» έπειτα ή τελευταία σκηνή, που ο έραστής κουρασμένος φαύγει...

Η Ζάν μέσ' σ' αυτές τίς σκηνές ξαναείδε όλόκληρη τήν έρωτική της περιπέτεια με τό Μουρέ. Θυμότανε πως όταν παίζανε τήν τελευταία σκηνή του αποχωρισμού, έδώ και μερικούς ήνες, τήν ώρα που φιλιόντανε για τελευταία φορά εκείνη είχε ψθυρίσει σιγά-σιγά στο αυτί του έραστού: «Δέν θα τό κάνης αυτό. Δέν είναι αλήθεια. Δέν θα μ' αφήσης.» Η καρδιά της σπαράχτηκε. Τά δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της.

Όταν άναψαν τα φώτα, όλόκληρη ή αίθουσα έδονήθηκε από μιά έκρηξη ένθουςιασμού. Όρθιοι οι θεαταί χειροκροτούσαν και ζητωκραύγαζαν τήν Φαδιέρ.

Έκείνη άνυπόδικτα χαμογέλυσε και άφησε τόν κόσμο να τήν συγχαίρη. Κατόρθωσεν όπως να φθάση στην πόρτα. Στά έξωτερικά σκαλιά ήταν συγκεντρωμένος λίγος κόσμος: κορίτσια του λαού, ραπτοδούλες και μερικοί νέοι.

Μιά από τίς κοπέλλες τήν άνενώρισε. Τραβήχτηκε από τό χέρι ενός νέου εργάτου, που τήν κρατούσε και φώναζε:

—Κύτταζε. Πιερρό, κύτταζε. Η Φαδιέρ. Πόσο είναι όμορφη! Δέν σου φαίνεται; Είναι ή ίδια όπως στην ταινία.

Έπειτα, με φωνή πιο χαμηλή έπρόσθεσε:

—Πόσο θα είναι εύτοχιμένες αυτές οι γυναίκες!

Και ή φωνή, έργαριόζα σπάθηκε έκστατική, κυττάζοντας τό έκθαμβωτικό χαμόγελο της Ζάν Φαδιέρ, χωρίς να ξερνη πού ήθοποιός χρειάζεταν στην περιφημη σκηνή να χαμογέλι τήν στιγμή που άνοιξε τούς λυγμούς να πλημμυρίσουν, κύμα όλόκληρο, τήν αργισμένη της καρδιάς, για τήν άτυχη, τήν ποδομένη τήν αγάπη της...

Ν. ΛΑΜΠΟΥΑΖ

‘Από τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου

Τὸ διάγγελμα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 11)

τε δὲν θὰ σὰς κάμῃ τοῦ λοιποῦ νὰ γυρί-
σατε πρὸς τὰ ὀπίσω. Μία νέα πίστις πρὸς
τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τὰς ἀρτυρήσεις
δυναμείας τῆς Φυλῆς μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς τὰ
ἐμπρός.

Ἰδοὺ διατὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς 4ης Αὐ-
γούστου τὴν ἔκαμες ἰδικὴν σου ὑπόθε-
σιν, Ἑλληνικὴ λαέ: Καὶ ὡς τοιαύτην
τὴν ἐξυπηρετεῖς καὶ τὴν προφυλάττεις
ἀπὸ κάθε εἶδος ὑπονόμεισιν καὶ ἀπὸ πύ-
σης μορφῆς κακοποιῶν.

Τὸ τίναγμα τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπῆρ-
ξεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡ ὁρατιέ-
ρα ἐπανάστασις τῆς συνειδήσεως ἐνὸς
λαοῦ, ἐπανάστασις πού μετέβαλε τὴν νο-
στορρίαν μᾶς καλῆς ἐποχῆς καὶ ἔδωσε
πάλιν ὅλον των τὸ περιεχόμενον εἰς τὰς
ἡθικὰς ἀξίας, πού διέπουν ἀπὸ αἰώνων
τὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Ἔθνος διὰ τῆς λεωφόρου τῆς 4ης
Αὐγούστου εἰσῆλθεν εἰς μίαν περίοδον ὁ-
ριότητος. Μετὰ τὴν ἡρωικὴν ἐποχὴν
τοῦ 1912—13, μετὰ τὴν σχηματικὴν ἀ-
φύπνισιν ἐκείνην, ἦλθον τὰ ἔτη μᾶς μα-
κρὰς πολιτικῆς καὶ ἡθικῆς κρίσεως, κα-
τὰ τὴν ὁποίαν ἡ χώρα ἐνόησε βαρέως.
Τὴν πολιτικὴν καὶ ἡθικὴν αὐτὴν κρίσιν
ἐπληρώσαμεν ἀκριβῶς. Ἐξ αὐτῆς, ὅμως,
ἐπήγαγε καὶ ἡ θέλησις τῆς σωτηρίας.
Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀκολουθοῦμεν σήμερον ἕνα
σύστημα περὶ τῆς καὶ τάξεως, τὸ ὁ-
ποῖον μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σκεπτόμεθα, νὰ
ἀποφασίζωμεν καὶ νὰ ἀνοικοδομοῦμεν
στερεά.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ πάντοτε μετὰ τὴν ἐμ-
πιστοσύνην τοῦ λαοῦ. Οὐδέμια ὕλική
δύναμις δύναται νὰ στηρίξῃ ποτὲ μί-
αν κατάστασιν στερουμένην ἡθικῆς
βάσεως. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἡθικὴ καὶ ἐθνι-
κὴ σκοπιμότης ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία
καὶ ὁ σκοπὸς τῆς 4ης Αὐγούστου δι’
αὐτὸ ἡ λαϊκὴ ἐμπιστοσύνη περιέβαλε
ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸ ἔργο
μας.

Τοῦτο εἶνε ἀναμφισβήτητον. Ἡ λα-
ικὴ θέλησις ἐξεδηλώθη παντοῦ ὅπου ὁ
Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεφανί-
σθη. Παντοῦ, ὅπου ἐξετέθη ὑπ’ αὐτοῦ
ἡ πορεία τοῦ Κράτους. Ἡ λαϊκὴ ἐπι-
δοκιμασία ἐξεδηλώθη δι’ ὅλων τῶν
ψηφισμάτων, τὰ ὁποῖα ὡς ἐνδείξεις εὐ-
γνωμοσύνης ἀποστέλλονται αὐτορρη-
τως πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Ἡ λαϊκὴ
θέλησις ἐξεδηλώθη διὰ τῶν συνεδρί-
ων, διὰ τῶν ψηφισμάτων τῶν Δημοσι-
κῶν καὶ Κοινοτικῶν ἀρχῶν. Ἡ θέλη-
σις τῶν ἐργατικῶν καὶ ἀγροτικῶν μα-
ζῶν καὶ ἡ ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη αὐ-
τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐξεδηλώθη
καὶ εἰς ὅπαντα τὰ ἐργατικά, ἀγροτι-
κὰ καὶ ἐπαγγελματικά συνέδρια, εἴ-
τε γενικά, εἴτε τοπικά, πού ἐγένοντο
καθ’ ὅσας τὴν Ἑλλάδα.

Δὲν θὰ ἦτο ἄλλως τε δυνατόν χω-
ρὶς τὴν εὐρυτάτην αὐτὴν λαϊκὴν ἐν-
τολήν, χωρὶς τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιδόκι-
μασίαν τοῦ λαοῦ διὰ τὸ ἔργον τῆς Κυ-
βερνήσεως νὰ λύσῃμεν, τὰ τερόσσια
προβλήματα τὰ ὁποῖα εὕροιεν ἄλ-
υτα ὅταν ἀνελάμβανεν τὴν ἀρχὴν. Προ-
βλήματα ἐξ ἐκείνων πού δὲν ἀντιμε-
τωπίζονται ἐὰν δὲν αἰσθάνεται μία
Κυβέρνησις ὅτι ὁ λαὸς πιστεύει εἰς

αὐτὴν καὶ εἶνε εἰς τὸ πλευρόν της.

Μετὰ τὴν λαϊκὴν ἐμπιστοσύνην
καὶ μετὰ τὴν πίστιν μας πρὸς τὴν Ἑλ-
λάδα τῆς αὐρίον προχωροῦμεν εἰς τὸ
ἔργον μας. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ παρου-
σιάζομεν μετ’ ὑπερφηάνειαν ἐνώπιον
ὅλου τοῦ κόσμου τὴν ὥραν κατὰ τὴν
ὁποίαν δύο ἔτη συμπληροῦνται ἀφ’
ἧς ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ Βασιλέως καὶ
ἡ ἐκδοχὸς διάθεσις τῆς δημοσίας γνώ-
μης μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ ἀναλαβῶμεν
τὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς Κοινωνικῆς
καὶ Κρατικῆς ἡμῶν ἀνασυγκροτή-
σεως.

Τὸ ἰδανικόν μας εἶνε νὰ ἀφήσωμεν
ὀπισθεν ἡμῶν μίαν Ἑλλάδα ἰσχυρὰν
μετ’ ὀργανωμένας τὰς ἡθικὰς καὶ ὕλι-
κὰς δυνάμεις. Ἐδώσαμεν εἰς τὴν θε-
ὰν Ἀθηνᾶν τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα
πού θὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀμυναν
καὶ τὴν δύναμιν. Ἐταί ὁ Ἑλλήν πολ-
λίτης ἡμπορεῖ σήμερον νὰ ὑπολογίσῃ
χωρὶς ἀμφιβολίαν νὰ κανονίσῃ τὰς ὑ-
ποθέσεις του, χωρὶς τοὺς φόβους καὶ
τὰς ἀνισυχίας τοῦ παρελθόντος.

Ἐτακτοποιήσαμεν ἀκολουθῶς τὰ
οἰκονομικὰ τῆς χώρας. Ἐκόπησαν αἱ
ἀνοιχοὶ χεῖρες, πού ἀφῆρουν κατὰ δια-
φόρους τρόπους τὸ χρήμα τοῦ λαοῦ.
Αὐτὸ τὸ γρήμα τὸ διεθέσαμεν εἰς ἔρ-
γα κοινῆς ὠφελείας. Ἔργα πού θὰ
κάμουν παραγωγικοὺς τοὺς ἀγρούς
τῆς Ἑλλάδος, πού θὰ ἀνυψώσουν τὸ
ἐπίπεδον τῆς ζωῆς τῶν χωρικῶν μας,
πού θὰ δώσουν πλοῦτον, ὑγείαν καὶ
χαρὰν εἰς τοὺς ἀγρότας καὶ τὰ παι-
διά τους.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΤΟ ΠΟΛΥΣΥΧΝΑΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Ξέρω στὸ πολυσύχναστο λιμάνι
μετὰ τὰ πολλὰ κατάρτια τὰ ψηλά
κάποιον, πού τριγυρίζοντας δευλὰ
μεγάλων ταξιδιῶν ὄνειρα φτιάχνει.

Εἶναι τὸ κουρελιάρικο τ’ ἀλάνι
πού πάντα μετὰ τὰ μάτια του θολὰ
κυττάζει καὶ μικρὰ χαμογελά
στὸ κάθε πλοῖο, πού ἀπὸ τὰ ξένα φτάνει.

Νὰ ταξιδέψῃ πόσο ἔχει ποθήσει
σὲ ξένες χώρες καὶ νὰ ζήσῃ ἄλλου
ξένες γυναῖκες, φίλους ν’ ἀγαπήσῃ...

Μὰ μένοντας στὴν ἄκρῃ τοῦ γιγαλοῦ
ἔρει μετὰ τὴν καρδιά του πληγωμένη
Πῶς πάντα ἐδῶ, πῶς πάντα ἐδῶ θὰ
(μένει).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

διὰ των. Καὶ ἐκρατήσαμεν τὴν ἑλλη-
καὶ μέτρα αὐστηρὰ χωρὶς νὰ διαστὰ
σωμεν.

Ὅ αἷμα πού ἔκαμεν ἡ χώρα εἰς
ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κρατικῆς καὶ
κοινωνικῆς δραστηριότητος εἶνε ἀξι-
ον θαυμασμοῦ. Οἱ ἀριθμοὶ εἶνε χα-
ρακτηριστικοὶ καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι
παντοῦ, ἐγένιν ἐργασία, εἴχομεν καὶ
αὐξάνει ἀποδόσεως. Ὑπῆρξε τόσον
γενικὴ ἡ κινητοποίησις τῆς παντοίας
τοῦ τόπου δραστηριότητος ὥστε νὰ
μὴ μείνῃ κλάδος, οἰοσδήποτε, ἀνευ
προόδου.

Ἰδοὺ διατὶ θὰ προχωρήσωμεν ἀ-
καμπτοὶ καὶ ἀποφασιστικοὶ εἰς τὸν
δρομον πού ἐχαράξαμεν τὴν 4ην Αὐ-
γούστου, ὅχι μόνον μετὰ διαρκῆς αὐ-
ξουσας δυνάμιν καὶ πίστιν, ἀλλὰ καὶ
μετὰ τὴν θέλησιν νὰ κόψωμεν πᾶσαν ἀ-
νευλαβὴ χεῖρα, ἡ ὁποία θὰ ἐτόλμα
καὶ νὰ θίξῃ, ἀπλῶς, τὸ ἔργον, πού
χαρίζει καθημερινῶς καὶ περισσότε-
ρον τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν
λαόν.

Καὶ δηλῶ, ὅτι τῶν ἀμυντικῶν τῆς
χώρας δυνάμεων θὰ συνεχισθῇ ἡ ἀρ-
τίωσις, ὅτι ἡ δικαιοσύνη μας θὰ ὑ-
ποβῇ εἰς θέσιν ἐμπνευσμένης εἰς τὸν
πολίτην τὸ αἶσθημα τῆς ἀμεροληψί-
ας καὶ τῆς εὐνομίας ἀπόλυτον, ὅτι
ἡ οἰκονομικὴ μας κατὰστάσις θὰ ὀτε-
ρεωθῇ ἐτι μαλλόν, ὅτι ἡ γεωργία
μας θ’ ἀναπτυχθῇ ἀκόμη, ὡς καὶ ἡ
καθυστερούσα κτηνοτροφία μας, ὅτι
τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, τὰ με-
γάλα παραγωγικὰ ἔργα, ἡ ὁδο-
ποιία, τὰ ἔργα τῆς πρωτεύουσας, τὰ
ἔργα τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας, θὰ
θαδίσουν πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ
τὴν συμπλήρωσιν των.

Ἡ ἐνίσχυσις παρακλήτως τῆς ἐρ-
γασίας, εἴτε σωματικῆς, εἴτε διανο-
ητικῆς, εἴτε καλλιτεχνικῆς, θὰ συγ-
κεντρώσῃ πάντοτε ὅλην μου τὴν στορ-
γὴν καὶ ὅλον μου τὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ
ἐθνικὴ μας ἐκπαίδευσις, τὴν ὁποίαν
εἶχαν ἐκτροχιάσει οἱ δηλητηριασταὶ
τῆς Γ’ Διεθνέως, θὰ συνεχίσῃ μέχρι
τέλους τὸν δρόμον τῆς ἐξυγιάνσεως
καὶ τῆς ἀνορθώσεως. Ὁ τεχνικός
μας ἐξοπλισμὸς θ’ ἀρτιωθῇ, καὶ τὸ
ἐπιστέγασμα ὅλων τῶν ἀγώνων τῆς
ἀναδημιουργίας πιστεύω ὅτι θὰ εἶνε
ἡ ἡθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνθήσις τῆς
ζωῆς μας, ὥστε καὶ πάλιν ἡ μικρὰ
αὐτὴ γωνία νὰ ἐκπέμψῃ μακρὰν
μίσαν ἡμέραν τὴν λάμψιν τοῦ πολι-
τισμοῦ μας.

Ἔτσι θέλομεν ἡμεῖς τὴν Ἑλλάδα
καὶ αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα θὰ δημιουρ-
γήσωμεν.

Εἰσερχόμενοι εἰς τὸ τρίτον ἔτος
τῆς Ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως, πι-
στεύομεν ζωηρότερον εἰς τὰ ὑψηλὰ
πεπρωμένα τοῦ ἔθνους καὶ προσ-
βλέπομεν ὑπερήφανοι καὶ γαλήνιοι
πρὸς τὸ μέλλον.

Μετὰ τὰς σκέψεις καὶ μετὰ αὐ-
τὰ τὰ αἰσθήματα σὲ χαίρετίς ὡς
συναθλήτην, Ἑλληνικὴ Λαέ, κατὰ
τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς ἱστορικῆς ἐπε-
τείου, θέβαιοις ὅτι θὰ φαίνεσαι πάν-
τοτε ἀντάξιος τῆς Πατρίδος καὶ τῆς
ἱστορίας της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΙ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΜΕ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Διήγημα τῆς διδος

ΕΛΛΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΙΔΗ

«**Ε**ἶχε κλέψει, λέει, ἀπὸ τὸν ἥλιο
κάτι ἀχτίνες καὶ τὶς ἐπλεξε
φουστάνι ἢ ξανθόμαλλη παγι-
κηπέσσα...»

Ἐγὼ κῆταξα τὰ χέρια τῆς δεσποινί-
δας Ρίτας, τῆς δασκάλας μου. Σκέφτηκα:
Καὶ τὰ χέρια τῆς περιγρηπείας ἦταν ἄ-
σπρα καὶ φέγγανε κι’ εἶχε γυαλισμένα με-
ρὸς θερμὰ τὰ νύχια τῆς κι’ οἱ φλέβες
ἦταν ἐτοίμι γιὰ κίτρινα φουσκωτὰ καὶ σάλευ-
αν σὰ γυαλίστα φειδάκια...

Ὑστερα ἔγειρα τὸ κεφάλι πάνω στὰ
μεγάλα λουλούδια τοῦ καλοῦ τῆς φουστα-
νιοῦ κι’ ἀκούα τὸ παραμῦθι. Ἦταν κα-
λοκαίρι. Μὲς ἀπ’ τὶς κλειστὲς γρίλιες τοῦ
παραθυριοῦ προσπαθοῦσαν νὰ μπουῖν στὴν
κάμαρα κάτι φροτεινὲς λουρίδες μετὰ χί-
λια παιχνίδια. Πλάι μας, σ’ ἕνα βάθρο,
λιγοθυμοῦσαν ἀπὸ τὴ ζέστη μερικὰ λου-
λούδια. Τὸ ρολοῖ κρατοῦσε τὸ χρόνο στὴν
ἀρμονικὴ φωνὴ τῆς νέας κοπέλλας. Τὸ
παραμῦθι τελείωσε.

Τὰ μάτια μου κλείσανε τὰ βλέφαρά
μου ἦταν βαρεὰ ἀπὸ τὴ νύστα κι’ ἀπ’ τὸ
γλυκὸ μεθύσι τοῦ παραμυθιοῦ. Μὰ δὲν
κοιμήθηκα... Ἦμιον ἕνα στρουμποῦλο
διαβολάκι, κατὰμαυρο ἀπ’ τὸν Φαληριώ-
τικο ἥλιο, ὅλο ἀνησυχία. Μέσα στὸ τόσο
δὲ ἐκείνο μυαλοῦδάκι εἶχαν χωρέσει χί-
λιάδες νεράιδες, καὶ δράκοι καὶ βασιλο-
πούλες... Ἐκείσε λοιπὸν τὰ μάτια καὶ
δὲθηκα στ’ ἀγνὸ κείνο μεθύσι πού μόνον
τὰ πολὺ μικρὰ κορίτσια μποροῦν καὶ νοι-
ώθουν.

Μὰ, νὰ ἀκούω τὴν πόρτα νὰ χτυπᾷ σι-
γανά. Ἡ Ρίτα μ’ ἀφήνει ἀπαλὰ πάνω
στὸ ντιβάνι. Με σκεπάζει γρήγορα. Ἀ-
κούω τὰ βήματά της, βελουδένια, καὶ
τὴν πόρτα πού ἀνοίγει. Ὑστερα κάτι
ψιθυρίσματα. Γνώρισα τὴ φωνὴ τοῦ Τά-
κη. Ὁ Τάκης ἦταν ὁ μεγάλος μου ξά-
δελφος πού μοῖφερε τὰ παιχνίδια καὶ
τὰ πακέτα μετὰ μετὰξωτὰ χαρτιά, γιο-
μάτα λιγουδιές...

Καὶ δὲν σηκώθηκα νὰ τρέξω, σὰν ἄλ-
λοτε, στὴν ἀγκαλιά του. Περμένα χαμο-
γελαστή, νῆρθη σιγά-σιγά κοντά μου.
Νῆρθη πατώντας στὶς ἄκρες τῶν παπου-
τσιῶν, ὅλο προφύλαξη, γὰ νὰ μὴ ξυπνή-
σῃ τὴ μικρὴ ξαδερφούλα καὶ νὰ μὴ φι-
λήσῃ τὸ παχουλὸ μου γράκι...

Μὰ... δὲν ἐρχόταν ὁ Τάκης. Κι’ ἀνοι-
ξα τότε ἐγὼ τὰ μάτια μου καί... εἶδα κά-
τι πού ἦταν πολὺ παράξενο, πολὺ σπου-
δαῖο κι’ ἴσως ἴσως πολὺ κακό: Τὰ δύο
ὄφρα τοὺς κορίτσια σφιγταγκλισμένα
κι’ ἐνωμένα τὰ χεῖλη τους σ’ ἕνα φιλί.
Ἦταν ἕνα ἐξαιρετικὸ σύμπλεγμα. Ὑστερα
κάτι ψιθυρίσματα ἀκούσα βιαστικά καὶ
τὴν πόρτα πού ἐκλείνει.

Τὴν δεσποινίδα Ρίτα τὴ δασκάλα μου
τὴν ἀγαποῦσα πολὺ. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦ-
σαμε. Ἦταν μιά ἀδύνατη καστανοῦλα
κατάλευκη. Τὰ μάτια της ἦταν καστανά
με γουσαφιερὰ καὶ πράσινες ἀνταύγειες.

«Τὰ πιδ ὁμορπα μάτια τοῦ κόσμου», ἔ-
λεγε ἡ μητέρα. «Ὅλο χαμογελοῦσε κι’ ἦταν
γιουμάτη καλοσύνη. Ὅταν ἐρχόταν, τὸ
σπίτι γινόμπε φῶς.

Τὶς Κυριακὰς τὴν εἶχαμε ὅλη μέρα μα-
ζί μας. Ἐστίαζε τὰ λουλούδια στὰ βάθρα,
σκάρωνε πάνω στὰ μαλλιά μου ἕνα πε-
λώριο φλόγιο κόκκινο ἢ ἄσπρο—τὰ γρά-
ματα πού μοῦ πῆγαιναν, ἔλεγε—κι’ ἐβα-
ζε κάτω ἀπὸ τ’ αὐτιά της καὶ τὴ μυτού-

λα τῆς λίγη μυρουδιά.

Φοροῦσε βέβαια καὶ τὸ καλὸ τῆς φου-
στάνι: Μιά κατάλευκη μουσελίνα, λεπτὴ
σὰν ἀχνός, μετὰ κίτρινα λουλούδια
πολύχρωμα πού τὴν εἶχε μόνο γιὰ τὶς
Κυριακὰς καὶ τὶς γιορτές.

Κουκλίστικα τὰ φρεσκοβαμμένα τῆς
ἄσπρα γοβάκια. Γελούσε ὀλόκληρη. Ἦ-
ταν ἡ ἴδια ἡ Ἀνοιξη.

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Τὰ παραμῦθια ἐ-
ξακολουθοῦσαν παράξενα. Ὅμως ἐγὼ
δὲν μποροῦσα νὰ ξεχάσω κείνο πού εἶδα
κάποιο ἀπόγευμα... Ὅλο καὶ στριφογύ-
ριζε μέσα στὸ πονηρὸ μυαλοῦδάκι μου.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Στὴ μάνα δυὸ παιδιῶν

Στοὺς βράχους τοῦ καθήκοντος
σύντριψε τὴ χαρὰ σου.
Μπρὸς στὸν καθρέπτη δυνατὴ
πάλαψε νὰ φανῇ.
Μὴ δώσης τίποτα σ’ ἐμὲ
κι’ αὐτὴ τὴ συμφορά σου
κρύψε τὴν μεγαλόπρεπα
στὸν τόνο τῆς φωνῆς...

Γυναῖκα ἐσὺ πῶς μπόρεσες
τόσο γενναῖα νὰ γίνῃς;
Πῶς δὲν τρικλίζεις καθὼς πᾶς
στ’ ἀφέντη τὸ πλευρό;
Πῶς τέτοια χέρια σοῦ μαδοῦν
τ’ ἀνθήκια τῆς σαγήνης
κι’ ἐγὼ σὰν ξένα—ἀλλοίμονο!—
πρέπει νὰ τὰ θωρῶ;

Βλέπω μέσα στὰ μάτια σου
τὰ δνείρα τῶν χαδιῶν σου
Βλέπω τ’ ἀπόσταγμα φιλίων
πού χρόνια μοῦ φυλάς.
Μὰ βλέπω καὶ τὰ δυὸ εἰδωλά
τῶν ἀτυχῶν παιδιῶν σου
στὸ σάλι τῆς ἀπόννησας
μετὰ φρίκη νὰ τυλάς...

Βλέπω τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτα
καὶ τῆς Στοργῆς τὸ δάκρυ.
Βλέπω τὴ θέλλα πού λυσσᾷ
καὶ τὴν Ψιλὴ βροχή.
Μήνες παλεύουν ἐξοφρενα
στοῦ βλεφαροῦ τὴν ἄκρη
ὁ δράκος τοῦ Καθήκοντος
κι’ ἡ Ἀγάπη μου ἡ φτωχή!...

Ὦχι!... Πῶς θὰ γίνῃ νὰ βρεθῇ
γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ μιά λύση;
Μοιάζουμε δένδρα πού ἀσπλάχνω
μὴ μπόρα τὰ μαδά
κι’ αὐτὰ, σὰν ἥρωες, τὸν κορμὸ
στὴ θύελλα ἔχουνε στήσει
κι’ ὁ ἀγέρας, χάρου ἀνάσασμα
δίπλα τοὺς τραγοῦδά!...

Μάταιος ὁ κόπος νὰ κρατᾷς
κουφὴ τὴν συμφορά σου.
Θρήνος πικρὸς τὸ βλέμμα σου
μοῦ σκίζει τὴν καρδιά,
στοὺς βράχους τοῦ καθήκοντος
συντρίβεις τὴ χαρὰ σου
κι’ ἐμὲ τρέφει μ’ ἀπόννησας
ἡ ἀπεραντὴ βραδυά.

ΝΟΤΗΣ Κ ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Ἀρχισα νὰ νοιώθω γιὰ τὴ Ρίτα κά-
ποια ζήλεια. Μιά κακία ἄρχισε νὰ ριζώ-
νῃ μέσα μου. Δὲν τὴ χώνευα. Πῆγαινα
καὶ τῆς πατοῦσα—κατὰ λάθος τάχα—
τὰ φρεσκοβαμμένα τῆς ἄσπρα γοβάκια.

Μιά φορὰ μάλιστα, δὲν δάσταξα, καὶ
τῆς φώναξα «ἀράπα» μπροστὰ σ’ ὅλους.
Τοὺς φάνηκε πολὺ ἄστειο. Ὅλοι γέλα-
σαν χωρὶς βέβαια νὰ ξεχάσῃ κι’ ἡ μαμά
μου τὴν σχετικὴ τιμωρία. Ἐγὼν οὐκ ἔ-
λι. Ἀρχισα καὶ σπαρταχτικά κλάμματα.
Καὶ κῆταξα τὰ χεράκια μου τὰ μελα-
χροῖνα, τὰ σοκολατένια...

Κι’ ἡ μέρα τῆς ἐκδικήσεως δὲν ἄργη-
σε. Ἦταν Κυριακὴ καὶ τρώγαμε ὅλοι
γύρω στὸ μεγάλο τραπέζι. Ἐγὼ καθό-
μουν πλάι στὴ Ρίτα.

Ὑστερα ἀπ’ τὸ φαί μᾶς ἔφεραν κερά-
σια. Ἡ Ρίτα πῆρε μερικὰ καὶ τὰ βάλε
στὸ πιατάκι μου. Μὰ οὔτε τὰ ἀγγίξα.

— Φάε τὰ κεράσια σου, χρυσό μου,
εἶπε ἡ Ρίτα.

— Ὅχι δὲν θέλω, φώναξα.
— Ἐλα, ἐλα, παιδάκι μου, φάτα καί,
θὰ δῆς, ἐγὼ τότε θὰ σοῦ δώσω ἕνα ὡ-
ραῖο-ὥραῖο φιλάκι.
— Ὅχι, ὅχι δὲν θέλω νὰ με φιλήσῃ
ἡ δεσποινὶς Ρίτα, φώναξα ζωηρά.
— Γιατὶ παιδί μου δὲν θέλεις νὰ σὲ
φιλήσῃ ἡ δεσποινὶς Ρίτα πού σ’ ἀγαπᾷ;
εῴτησε ἡ μαμά.

Κι’ ἐγὼ τότε μπρὸς στοὺς γονεῖς μου
μπρὸς στὴ θέα μου, μπρὸς σ’ ὅλους εἴ-
πα μετέω:

— Νά, γιατί φίλησε προχθὲς καὶ τὸν
Τάκη, νά, γι’ αὐτό.

Ἐνα κατακόκκινο κύμα ὥρμησε ἀτί-
θασσο κι’ ἀπλόηκε πάνω στὸ πρόσωπο
τῆς καὶ μὲν κούπελας. Τὰ ματόκλαδά
της πεταλούδιαν ἐξάλλα πάνω ἀπὸ τὰ
τρομαγμένα τῆς μάτια. Σηκώθηκε ὥστε-
ρα χαμένη παρνοῦσα ἕνα ποτήρι γιὰ νὰ
πῇ νὰ πῇ τὰ τάχα νερό. Ἡ ἀμνηστία της
ἦταν τόσο πού ἔφερε σὲ δύσκολη θέση
καὶ τοὺς ἄλλους.

Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ξανακάθησε στὸ τρα-
πέζι. Δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ κι’ ἄλλου-
ὄς. Τὴν κῆταζε: Ἦταν τόσο δυστυ-
χημένη...

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἦλθε. Μ’ ἕνα
γράμμα τῆς μᾶς ἐδοιοῦσε πῶς με λύ-
πη της θὰ διέκοπτε τὰ μαθήματα. «Ἦ-
ταν πολὺ ἀδύνατη» τάχα τῆς εἶπε ὁ γι-
ατός.

Κι’ ἔτσι ἀρχισαν οἱ πρώτες θλιβερές
μου νύχτες. Ἦξερα πῶς ἐγὼ ἦμιον ἡ
αἰτία πού χάσαμε τὴν Ρίτα. Καὶ γιόμ-
τα τὸ μαξιλάρι μου δάκρυα.

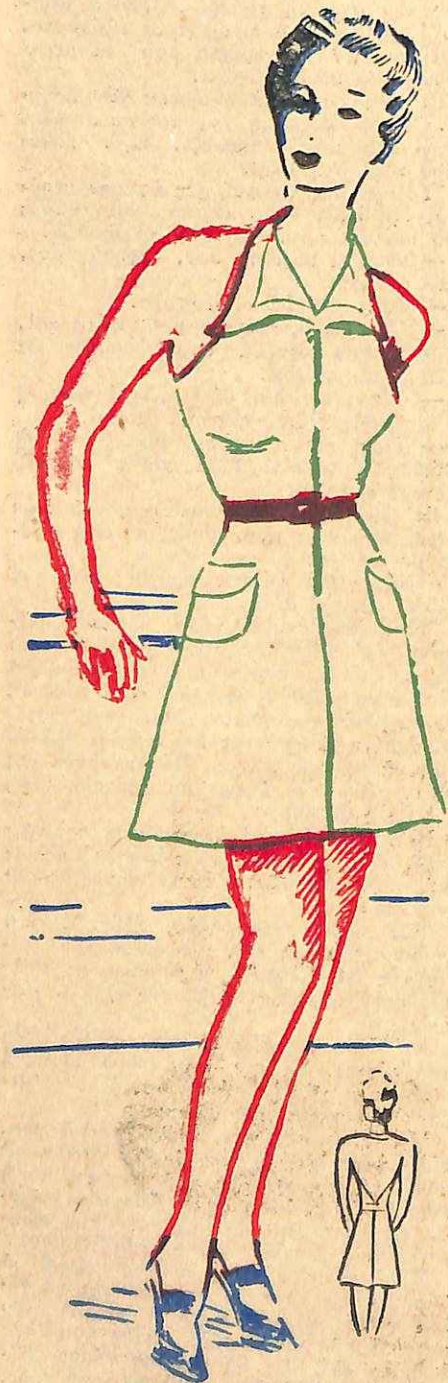
Ἐβλεπα καὶ κατὰ παράξενα ὄνειρα.
Πῶς ἦταν λέει ἡ Ρίτα ἐκείνη ἡ γλυκεῖα
καὶ θλιμμένη νεράιδα τοῦ παραμυθιοῦ ἡ
πῶς ἐρχόταν, λέει, χαμογελαστή κι’ ἐκο-
θε τὰ λουλούδια ἀπ’ τὸ καλὸ τῆς φου-
στάνι καὶ τὰ πετοῦσε στὸ κρεβάτι μου.

Καὶ μετὰ μᾶς τὴν ἔφερε ξανά ὁ
Τάκης. Ἐπῆσα στὴν ἀγκαλιά της μετὰ χί-
λια φιλία. Κλαίγαμε ἀπὸ χαρὰ. Σὲ λίγο
καὶ ἐμαθὰ πῶς στής θείας μου τῆς
Μάρθας τὸ σπῆτι θὰ γινόταν γάμος. Εἴ-
δα κούλας ἐκεῖ ἕνα σαρ

Γιατί,

Πολλές αναγνώστριες μου γράφουν για τα βάσανά τους ή για τα βάσανα των προσφιλών τους προσώπων, και καταλήγουν με τη σύντομη και επικίνδυνη αυτή λεζούλα που ανεβαίνει στα χείλη αθύρματα, όταν η δυστυχία πέφτει επάνω μας:

— Γιατί; Γιατί;
Γιατί; Αλλοίμονο! Γιατί, είμαστε φτωχά ευθραυστά πλάσματα, διαβατικά, θνητά, άνθρωποι να με μιά λέξη...
Πώς θέλετε να μη μας συγκλονίζουν οι θύελλες της ζωής;

Η ζωή δεν είναι ένας ήρεμος και ειρηνικός δρόμος. Ο πόνος την συνόδευσε πάντοτε. Υψίστατο ανέκαθεν, και προτού ακόμη πάρη την μεγάλη χριστιανική σημασία, που ανταποκρίνεται καλύτερα στο περιήλιο «Γιατί».

Οι αρχαίοι επίσης γνώριζαν τον πόνο τόσο καλά μάλιστα, που και οι θεοί του Ολύμπου δεν ξέφευγαν από την κυριαρχία του.

Ο πόνος είναι συνυφασμένος με την ανθρώπινη ύπαρξη. Ο ένας νωρίτερα, ο άλλος αργότερα, όλοι θα τον δοκιμάσουμε. Γιατί λοιπόν να μένουμε άδρανείς, αναμασώντας το βασανιστικό «Γιατί» σαν ξιμωμή ιδέα;

— Γιατί να μ' εγκαταλείψει ο άγγελος μου; ρωτά η μία.

— Γιατί να πάθω φυματίωση; ρωτά η άλλη.

— Γιατί να τυφλωθώ το παιδί μου ή παραπονιέται η τρίτη.

— Γιατί να καταστραφούμε οικονομικώς; λέει η τετάρτη.

Και όμως πόσες φορές δεν φταίμε εμείς οι ίδιοι για τις δυστυχίες μας! Αν προσέξετε κατά βάθος όλα αυτά, ίσως να βρήτε ότι δώσατε στον άνθρωπο κάποια αιτία, να σας εγκαταλείψει, ότι παραμελήσατε από αδράνεια, από έλλειψη ένεργητικότητας ένα κρυολόγημα που κατέληξε σε φυματίωση, ότι η τύφλωση του παιδιού — άλλοι μόνο! — οφείλεται συχνά σ' έναν πατέρα ή έναν παππού εγωιστή που κύτταζε την απόλαυσή του χωρίς να δώσει σημασία στην κληρονομικότητα.

Μ' αυτά δεν θέλω να πω ότι όλα τα βάσανά μας προέρχονται από λάθος δικό μας. Υπάρχουν δοκιμασίες, που ξεπερνούν την δική μας θέληση, και νιώθουμε τα βάσανα να προέρχονται από μιά αιτία έξω από μας, ανώτερη από μας: είναι οι δοκιμασίες που μας στέλνει ο ούρανος και στις οποίες φανερώνεται η δύναμις της ψυχής μας και η αξία της ζωής. Και έτσι μπορεί ακόμη να βγουν πάλι σε καλό: Τα φτωχά κλειστά μάτια μπορεί ν' ανοίξουν μέσα στην ψυχή... Απ' το την οικονομική καταστροφή μπορεί να βγεί ένας άτσαλμένος χαρακτήρας, δοκιμασμένος στις αναποδιές της ζωής.

Τα τρία τέταρτα όμως των δοκιμασιών μας έχουν την αιτία τους σε μας ή στους άλλους. Το τραγικό «Γιατί» βρίσκεται εδώ. Σε μας απόκειται να απαντήσουμε με ευθύτητα και ειλικρίνεια. Και να προσπαθήσουμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Η κατάχρηση των χρωμάτων

Ωρισμένος, το σύνθημα της εφετεινής μόδας είναι η πολυχρωμία. Νομίζει κανείς ότι μιά αγαλλιώνη φαντασία έριξε όλα τα χρώματα της ιριδός επάνω στις γυναικείες τουαλέτες.

Οι πιο άπροσδόκητοι συνδυασμοί χρωμάτων κυριαρχούν στα ανδράμπλα, είτε για το σπόρο προορίζονται, είτε για το απόγευμα, είτε για το βράδυ. Έτσι μιά ζακέττα βιολέτ φοριέται

με μιά φούστα κίτρινη, μιά βέστα πράσινη συνοδεύει μιά φούστα κόκκινη, ή εσάρπα είναι σε άλλο χρώμα και τα παπούτσια είναι επίσης εξωφρενικά.

Για το σπόρ, θεωρείται πολύ κομψό να μοιάζει μιά γυναίκα με τα έξωτικά πουλιά των τροπικών νησιών, συγκεντρώνοντας τα πιο χτυπητά χρώματα σε τρομερή άταξια.

Το ταγίερ πρέπει κατ' ανάγκη να γίνεται από δύο διαφορετικά ύφασματα. Αν η φούστα είναι ριγωτή, ή βέστα γίνεται με καρρό ή με βούλες και το ζιλέ ή η μπλούζα φτιάχνονται από άλλο ύφασμα φανταζι.

Όσο για τα καπέλα, ούτε μιά κορδέλλα, ούτε ένα λουλούδι δεν είναι στο ίδιο χρώμα με το καπέλο. Βλέπουμε διάφορες κορδέλλες σε αντίθετα χρώματα ή κανένα μπουκέτο αποτελούμενο από όλα τα λουλούδια, από όλα τα φρούτα ή απ' όλα τα λαχανικά της δημιουργίας. Καμμία αρμονία, κανένα γούστο.

Μετά τη τζάζ και τα κοκταίηλ βρισκόμαστε φυσικό να βλέπουμε μερικές γυναίκες να μασκαρεύονται σαν βάββαροι.

Γι' αυτό, αγαπητές αναγνώστριες, μη παραγγέλλετε ένα εξωφρενικό φόρεμα ή καπέλλο απλώς και μόνο γιατί η μόδα το επιβάλλει. Χωρίς να παραβλέπετε και τις απαιτήσεις της μόδας, φροντίστε πριν απ' όλα να δείτε αν το χρώμα που θα πάρετε σας πάει, αν ταιριάζει με τα μαλλιά σας, με τα μάτια σας, με τη σιλουέττα σας. Να έχετε πάντα υπ' όψιν σας ότι τίποτα δεν είναι χειρότερο και για το ωραιότερο πρόσωπο απ' ένα κακοδιαλεγμένο χρώμα.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Όταν ζητάτε υπηρέτρια

Το ζήτημα της υπηρεσίας είναι πολύ σοβαρό στον καιρό μας. Γι' αυτό θα σας δώσω μερικές συμβουλές πώς να το μεταχειριστείτε.

1) «Αν «τά έχετε καλά» με την υπηρέτριά σας που φεύγει (και αυτό έπρεπε να συμβαίνει πάντοτε!) παρακαλέστε την να σας βοηθήσει να βρήτε νέα υπηρεσία. Τίποτε δεν εμπνέει μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στις υποψήφιες από την έμπιστη εκείνης που είναι ακόμη σίτι σε και διαβεβαιώνει ότι είναι ευχαριστημένη

2) Λέγεται ακριβώς τί ζητάτε από την νέα σας υπηρέτρια. «Αν έχετε ένα μεγάλο σπίτι, παιδιά, και βοηθείτε και σεις πολύ στη δουλειά μην πείτε στην μέλλουσα υπηρέτριά σας: «Έχω με πολλή δουλειά μ' εμένα σε βοηθώ κι' εγώ πολύ». Γιατί θα καταλάβει αμέσως το μέγεθος της δουλειάς όχι όμως και το μέγεθος της βοήθειας που θα της προσφέρετε. Γι' αυτό να καθορίσετε ακριβώς την κατανομή της δουλειάς: Λ. χ. της λέτε: «Θα μαγειρεύεις, θα κάνεις το λούζιο και την μπουγάδα. Εγώ αναλαμβάνω τα παιδιά, το πρώτο πάτωμα και το σίδερο».

ΠΩΣ ΠΥΝΑΙΖΑΙ

3) Πρέπει να ξέρετε πώς να υποβάλετε ερωτήσεις. α) Πρώτα-πρώτα στην ίδια την υποψηφία: Λ. χ. «Μήπως θ' βρίσκεσαι μακριά από την οικογένειά σου;» Θά φροντίσω να μη σου δίνουν πολύ βάρος τα παιδιά» ή «Στο σπίτι μου δεν δέχομαι σχεδόν καθόλου...» κ.λ.π. Από τις απαντήσεις ή τις σκέψεις που θα γράς πη θα καταλάβετε αν αγαπά τα παιδιά, αν έχει έντονη κοινωνική συνείδηση κ.λ.π.

Μη φοβόσθε να παραστήσετε τα πράγματα λίγο πιο μελανά. Προτιμώτερο να αισθανθήτε ευχάριστες εκπλήξεις παρά απογοητεύσεις.

Επειτα πρέπει να προσέχετε στις συστάσεις των προσώπων στα οποία προϋπηρετήσατε. Όχι ότι πρέπει να τις πιστεύετε όλες κατά λέξιν αλλά να ζυγίζετε τη σημασία τους και να σκεπτόσθε λ. χ. ότι μιά υπηρέτρια που έκανε καμιά δεκαριά χρόνια σ' ένα ήσυχο ανδρόγυνο, θα προσαρμοσθεί δύσκολα σ' ένα σπίτι θορυβώδες με πολλά παιδιά.

4) Κάθε σπίτι έχει και κάποιο, ως το πούμε, μειονέκτημα. Λ. χ. σ' ένα σπίτι, οι όρες του φαγητού είναι ακανόνιστες, στο άλλο ο οικοδεσπότης είναι γιατρός και είναι ή φασαρία της πόρτας, άλλοι έχουν άρρωστο που απαιτεί ιδιαίτερη δίαιτα, κ.λ.π. Ωρισμένες υπηρέτριες προσαρμόζονται εύκολα σ' ένα απ' αυτά τα μειονεκτήματα, άλλες όχι. Γι' αυτό να τα προσβάλετε αυτά και να τις ρωτάτε σχετικάς.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Οι άφτρες

Σε πολλά γραμμάτια που παίρνω, τώρα ιδίως το καλοκαίρι, πολλοί μου παραπονούνται για μιά άρκετά συχνή πάθηση του στόματος: τις άφτρες και με παρακαλούν να γράψω σχετικά με την ένοχλητική κι' επίμονο αυτήν πάθηση.

Ιδιαίτερα έντονη μούκανε το γραμμάτιο ενός δυστυχισμένου πατέρα, από μιά μακρινή επαρχία, ο οποίος έχασε μέσα σ' ένα μήνα το μονακριβό του παιδί απ' τις απλούστατες — καθώς μου γράφει — άφτρες. «Έκανα ένα σωρό γιατροσόφια, γιατρέ μου, για την απλούστατη και συνηθισμένη αυτή αρρώστια. Μά του κάκου. Το παιδί μου όλο κι' έλυνε. Το πείραζε στο τέλος και πολύς πυρετός. Γιατρέ δεν έφώναξα γιατί δεν ήταν τίποτε το σοβαρόν. Κι' όμως καθώς θα δούμε παρακάτω, αν το δυστυχισμένο αυτό παιδί, το έζηταε γιατρός ασφαλώς θα εσώζετο. Οι άφτρες παρουσιάζονται στην έσωτερική επιφάνεια των χειλιών και των παρειών, στον χαλινό της γλώσσας καθώς και στην άκρη της. Είναι μικρές φουσκαλίσες γεμάτες υγρό που σιγά-σιγά έξελεούνται και ξεπετσάζουν, προκαλώντας έρεθισμό κι' οδυνηρά αισθήσι. Συνήθως εμφανίζονται κατόπιν πεπτικών διαταραχών ή ύστερα από κατανάλωση ψαριών ή αλμυρών ή σκληρού τυριού. Επίσης από μολυσμένα από κατασάρειδες ή άλλα ζωώδη τρόφιμα και από μυσικαταστραμμένα χρυσά δόντια. Άμα εμφανισθούν άφτρες χρει-

άζεται ένα καλό καθάρισμα των δοντιών, αντισηψία του στόματος και θεραπεία ή θγάλισμο των χυλασμένων. Να επαλείψετε τις άφτρες 5—6 φορές την ημέρα με το κάτωθι φάρμακο:

Borate de soude	4 gr.
Teint. de myrthe	8 "
Sirop de mûres	60 "

Αν όμως οι άφτρες παραμένουν παραπάνω από 8 ημέρες κι' η εμφάνισή των συνοδεύεται κι' από πυρετό, τότε πρέπει ο ασθενής να πάη σε γιατρό, γιατί ίσως πρόκειται περί αφθώδους πυρετού.

Όταν οι άφτρες παρουσιάζονται στα παιδιά σας να τους κάνετε τακτικές πλύσεις του στόματος με χλιαρή αλάτι. Αν πάλιν παρουσιασθούν στα θρέψη σας, τα οποία διατρέφετε με ξένο γάλα, τότε πρέπει άμέσως να ξετασθή ή ποιότης και προέλευσις του γάλακτος γιατί τούτο θα προσέρχεται ασφαλώς από άρρωστα ζώα: Τα παρασκευαζόμενα από γάλα ζώων που πάσχουν από αφθώδη πυρετό, βούτυρα, γιαούρτι και τυρί με-

ταδίζουν επίσης τον αφθώδη πυρετό. Όταν όταν ήτε ότι οι άφτρες, είτε συνοδεύονται από πυρετό είτε όχι, δεν υποχωρούν πρέπει ν' αποταθίτε στον γιατρό σας, χωρίς αναβολή. Όταν εκτός άλλων κινδύνων που διατρέχετε και που σας ανέφερα παραπάνω, πιθανόν από την ιατρική εξέταση να πληροφορηθήτε πολλές φορές σπουδαιότερη γενική πάθηση του αίματος, που παραμένοντας άθεράπευτη, επικινδύνως θα επείδρα με την πάροδο του χρόνου επί της όλης καταστάσεως της υγείας. Με μιά καλή όμως διάγνωση και θεραπεία, και ή υγεία θ' αποκατασταθή και ή τοπική πάθησις από των πρώτων ημερών θα εξαφανισθή.

Και για να τελειώνω: Συνηθίζουν πολλοί να καυτηριάζουν με ιώδιο τις άφτρες Αυτό είναι κακό, πολύ κακό. Δεν κάνουν δε τίποτα άλλο παρά να εξαλείφουν τις άφτρες, προκαλώντας επικίνδυνα φαρμακευτικά εγκαύματα, μ' όλες τις μετέπειτα σοβαρές συνέπειές των.

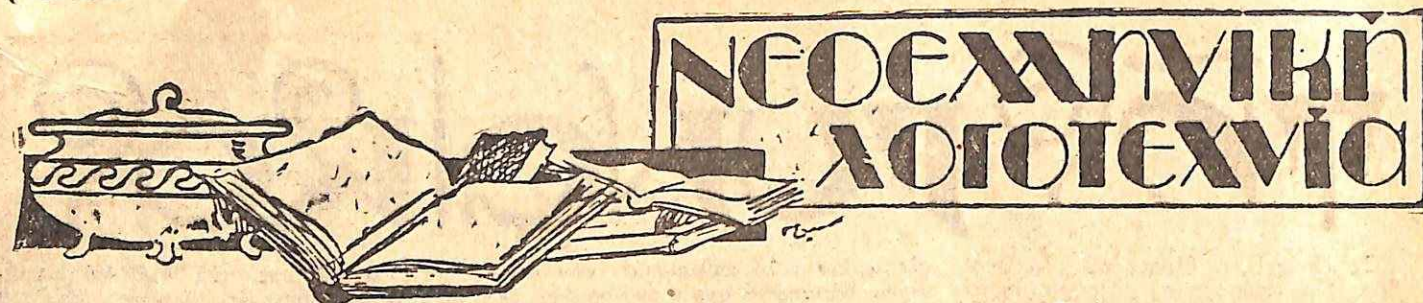
Δερματολόγος Ιατρός

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Με λίγα περισσότερα που έχετε, βαμβακερά, μεταξωτά, μάλλινα, μπορείτε να κατασκευάσετε εύκολα μερικές χειροποίητες γαντιούρες που θα δώσουν έντελως διαφορετική εμφάνιση στο φόρεμά σας.

Ένα όμοιο σόρτ με κορσάζ «μπαλν ντε σολέιρ» μονοκόμματο. Γίνεται εύκολα, πλύεται εύκολα, σιδερώνεται εύκολα. Όσοι είναι παχειές να προτιμήσουν σκούρο ύφασμα: μπλέ μαζίν, μπορντό ή σωντρόν.

Μιά αληθινή ιστορία

«Αφσέ με. Φύγε. Σε παρακαλώ πολύ. Όχι δεν θέλω αυτό που μου ζητάς να γίνω γιατί σε φοβάμαι!»

Φύγε δεν μ' αγαπάς όπως το λες και το πιστεύεις. Όχι γελάστηκες. Αυτό που νοιώθεις δεν είναι αγάπη: είναι ή φωνή της ανοίξης που σε σπρώχνει ν' αγαπήσεις και συ στη διάσημη σου δρῆ-κες έμένα. Όχι, δεν θέλω: νοιώθω έ-ως που είμαι ικανός να παλαίψω για την ευτυχία και δεν φτάνω μέχρις έ-κει που είσαι. λοιπόν πήγαινε κι' ίσως έγω να σε σκέπτομαι περισσότερο άπ-δοσο έμένα. Ναι, μη γελάς έτσι εί-ναι: γιατί είσαι ένα κορίτσι πλούσιο πολύ και γώ ένας φτωχός φοιτητής—είσαι ένα κορίτσι όμορφο και γώ ένας συνηθισμένος άνθρωπος: νομίζεις πως θ' αφήσω τα μυαλά μου να πάρουν άε-ρα έπειδή ένα όμορφο κορίτσι ζήτησε την αγάπη μου;

Νομίζεις πως είμαι άπ' τους νεαρούς ε-κείνους που μόνο το σπαθί τους λείπει για να είναι καθ' όλα Δόν Ζουάν και που ξεμεροβραδιάζονται άπ' έξω από τις πόρτες των Παρθενωγυείων;

Λοιπόν τί ζητάς από μένα; Πές μου την αλήθεια. ΤΟΥ μοιάζω;

«Η μήπως ΠΟΝΕΣΣΕΣ πολλοί κάποτε και τώρα θέλεις να εκδικηθείς, έπόνω στον πρώτο που θά βρῆς στο δρόμο σου; Μα και τίποτ' άπ' όλα αυτά να μην είναι και νάρχεσαι μόνο και μόνο έπειδή σ' άρέσει, πάλι σο ύ λέω όχι! φύγε! Δεν θέλω την αγάπη σου, δεν δίνω την καρδιά μου. Δεν θέλω να φτιά-σω όνειρα που από τώρα ξέρω πως θά κτισθούν πάνω σε άμμο. Λοιπόν αυτό δεν το θέλω. Δεν καταδικάζω τον έαν-τό μου, όχι. Είσαι πολύ όμορφη, έγω τύπος συνηθισμένος. Όστε κάτι κρύ-βεις, κάτι άλλο σε σπρώχνει σε μένα κι' όχι ή αγάπη.

Και τώρα άρκετά σου είπα κι' άρκετά με έχει αναστατώσει ή πρότασή σου με πόνο σου λέω το «φύγε» γιατί ίσως να διώχνω την ευτυχία μου μέσ' άπ' τα χέ-ρια μου. Πήγαινε όμως κι' αν θέλεις υπορείς να κάνεις ώστε και να μη σι ξαναϊδώ ποτέ!

Αυτό της είπα.

Κι' αυτή άκούγοντάς με είχε άνοίξει διάπλατα τα θαυμάσια μάτια της, και το κοραλλένιο της στόμα μισανοιγμένο τρεμούλιαζε έλαφρά. Μιά έλαφρή ώχρά-δα είχε γυθί στο γλυκό πρόσωπό της* και τα χέρια της σπασμωδικά σφίγγανε ένα μικρό ρόζ μαντηλάκι. Ξαφνικά τα χείλια της κοινήθηκαν έλαφρά και με φωνή ψιθυριστή μου είπε:

— Σ' αγαπώ σαν τρελή! Μη με διώ-γεις ύπερήφανο άγριο! Όπως μουδει-ξες τώρα την καρδιά και την ψυχή σου έτσι τις φαντάστηκα... Και γι' αυτό δεν θέλω να σε χάσω! Σ' αγαπώ!

Τα μάτια της με ρωτούσαν και τα τριανταφυλλένια τους βλέφαρα τρεμό-παιξαν για λίγο, αφήνοντας να φανούν στις άκρες των ματιών δυο δροσοσταλί-δες, έτοιμες να καταρρεύσουν στα ώ-χρά μάγουλα. Μα δεν πρόλαβαν γιατί

Δίχως τίτλο

Τί την αλήθεια θέλετε άπόψε πάλι να μάς πώ μύριες άμέτρητες φορές δε σάς την είπα τάχα; Μέσα στα στήθια μου καρδιά δεν έμεινε για ν' αγαπώ κάποιον κουφόρι άπόμεινε για να μισώ μονάχα...

Λόγο γλυκό άπ' τα χείλη μου πιά δε σπαθί της Νέμεσης βαρύ για σάς θά γί-νω τώρα.

«Δέ νοιώθω μεγάλψυχα» καθώς λα-λούν οι ποιηται μα τη θολή του μίσους μου θά ξεπο-λύσω μπόρα.

Κι' αν μ' όνομάσετε και δε θά με νοιάξη και πολύ μου κáνατ' άπειρα κακά: το ξέρετε αυτό τέλεια: χτύπημα μου έδινате κάποιον σαν ζήταγα φιλή και πάντα μπρός' στα δάκρυά μου ξε-σπούσατε σε γέλια.

ΒΑΣ. ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Έχασα την καρδιά μου

Μιάν άνοιξιάνικη αυγή γεμάτη από άρώματα και μυρωδιές των κέδρων, μόλις ό ήλιος είχε βγῆ και έθαψε με χρώματα τις κορυφές των δένδρων,

λόγια γλυκά ψιθύρισα μέσ' από την καρδιά μου, σ' ένα μικρό πουλί. Τό μεσημέρι έφθασε: μου πήρε την καρδιά μου-τού πήρα ένα φιλή.

Κι' ό ήλιος σαν έκρύφτηκε και το φεγγάρι φάνηκε έπέταξε μακριά μου, άνοιξε τις στερούγες τον και αέταξε και χάθηκε μαζί με την καρδιά μου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΑΛΑΝΤΙΝΟΣ

τις ρούφηξα άχόρταγα με δυο καρτά φι-λιά σφίγγοντας την αγαπημένη μου στην άγκαλιά μου!

.....

Έτσι άρχισε ή ιστορία μιάς μεγάλης αγάπης και έτσι πρωτομίλησα σ' αυτήν που είναι τώρα όλη δική μου, που είναι γυναίκα μου.

Τελευταίο γράμμα...

Τώξερα πως μιά μέρα θά χωρίζαμε, θά σ' έχανα για πάντα... Κι' όμως, πί-στεψέ με, δε με πείραζε αυτό, δε με τρώ-μαζε το αύριο... Μούφτανε που ήσουν κοντά μου και ισο κρατούσα σφιχτά στην άγκαλιά μου... Τί μ' ένοιαζε αν κá-:ο τς έφευγες και σε μίαν άλλη χάρι-ζες τη καρδιά σου;... Διψούσα τόσο για χαρά, για μιά φλογερή κι' άγνή αγάπη, και κοντά σου βρήκα ό,τι ζητούσα, κι' ήμουν τόσο ευτυχισμένη... τόσο πολύ ευτυχισμένη!...

Πολλές φορές, θαθεία στη καρδιά μου, ένοιωθα τη φλόγα της αγάπης να λικνίζει τρυφερά κι' άπαλά... τα γλυκά μα τόσο χιμαιρικά όνειρά μου και μεθυ-σμένη από χαρά, έκλεινα τα μάτια στη δυνατή αυτή λάμψη του όνείρου.

Ό!... Πόσο όμορφη και γλυκιά δεν κυλούσε τότε ή ζωή μας!... Η αγάπη μας έμοιαζε με το πανώρη τραγούδι της Άνοιξης...

Κι' όταν στιγμές, άτέλειωτες στιγμές, βύθιζα τα υατία μου στο γαλάζιο φώς των δικών σου, έδλεπα τους πόθους σου ν' άντιφεγγίζουν με ια παράξενη γοη-τεία, και μιά πρωτόγνωρη άνταρξίλα πλημμύριζε όλο μου το είναι.

Τώρα όμως!... Σβύσανε πιά όλα... Γκρεμιστηκαν με τόση άπονιά, όνειρα και πόθοι που γεννήθηκαν με το φιλή της Άνοιξης και φυλλορρόησαν κάποιον θλιμμένο βράδυ του Φθινοπώρου... Χω-ρίσαμε... Έφυγες από κοντά μου και μαζί σου πήρες ό,τι με στοργή εί-χα φυλαγμένο, στη πάνταγνή ψυχή μου.

Τώρα... νεκρά τα όνειρά μου και οι πόθοι μου για Σένα... Σὺ με τα ίδια σου τα χέρια σύντριψες κάθετι ώραίο, κάθε τι άγνό. Τίποτα πιά δεν ύπάρχει... Τί-ποτα δεν θά βρῆς, μέσ' στη καρδιά μου, άπ' την τόση αγάπη που άλλοτε τη φλό-γιζε... Όλα έχουν πεθάνει... Δεν ξέρω όμως, τί είναι εκείνο που μ' έκανε άπό-ψε να σου γράψω το γράμμα αυτό,— πούναι και το τελευταίο.

Ίσως...γιατί είναι περασμένα μεσά νυχτα, κι' ό πόνος πιότερο σφίγγει τη ψυχή μου... στη θύμησή σου... και σαν φαντάσματα δειλά ξεπροβάλλουν μπρο-στά μου όλα τα περασμένα... Ίσως... γιατί άπόψε οι σκιές κάποιων θλιμμέ-νων όνείρων... ήρθαν να μ' άγκαλιάσουνε στοργικά στη παγερή αυτή μοναξιά μου.

Ίσως...ίσως... γιατί σε λίγο θά μεί-νω και πάλι μονάχη, όταν κουρασμένες οι θύμησες όλες, μ' αφήσουν κι' αυτές, γι' ανά γυρίσουν ξανά στο πνιχτό σκο-τάδι της λήθης...

Ίσως γι' αυτό μικρό, μα σκληρό ά-γασπημένο, να σουγγραφα το γράμμα αὐ-τό— πούναι και το τελευταίο— γιατί... πούδς ξέρει... ίσως κáτι άπ' τα πα-ληά να ξυπνήση και στη δική σου καρ-διά... Πούδς ξέρει... Ίσως...

P. Σ

ΕΛΕΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μετάξυ μας

Ν. Μπεσσην. Ός θέμα δεν είναι ά- σχημα, άλλ' ύστερεί στην έκτέλεση. Λί-γο στεγνό το γράψιμό σας και όχι πολύ σπρωτό άκούω. Δουλεύετε περισσότερο τα πεζά σας. Σταυρίδην Χρῆ-στον. Τα ποιήματά σας καταλλήλοτε-ρα για παιδικό περιοδικό παρά για φιλο-λογική σελίδα. Γιατί τεχνικώς δεν είναι άρτια. Η έπιπο. Το σταυρόλεξό σας έ-δόθη στον άρμόδιο συντάκτη. Ευχαρι-στούμε.

Δε δούσαρον Δεκλανσέν. Δεν μάς κάνει δυστυχώς ό «Σουρραλι-μός». Έχει ώρισμένα σημεία άρκετά καλά, στο σύνολο όμως δεν είναι καταλ-ληλός για την Σελίδα «Καινοόριες Πέν-νες». Έκτός αυτών, είναι και φοβερά μεγάλος και θά χρειαζόταν δύο περίπου σελίδες. Στείλτε μας κάτι συντομώτερο. Περάστε από τα γραφεία μας και ζητή-στε τον κ. Σαμπά, αναφέροντας το ψευ-δώνυμό σας.

Ηιλόστον Τ. Τ. Συμπαθητικά τα πεζά σας, αλλά γεμάτα χιλιοσιπομένες κοινοτοπίες. Στείλτε μας κάτι πιο πρω-τότυπο.

Γ. Ε. Π. Όχι δημοσιεύσιμο το ποίη-μά σας, δυστυχώς. Έχει τεχνικά έλατ-τώματα, ιδίως στο μέτρο. Ό συνεργάτης μας «Μονόκλ» σάς ευχαριστεί θερμώς για τα κολακευτικά σας λόγια.

Ρέναν Μαρλῆ. Έπιμένουμε στην γνώμη μας ότι τα ποιήματά σας είναι καλά για την «Σελίδα», όχι όμως και για τη στήλη των Νέων Ποιητών. Κι' αυτό, γιατί πάντα έχουν ώρισμένες μι-κροατέλειες είτε στον ρυθμό, είτε στην έκφραση που έμποδίζουν την δημοσίευσή των στη στήλη. Η «14η Νομβρίου» πάν-

τως είναι καλλίτερη άπό την «Παραφω-νία». Όσο για το ποίημα που αναφέρετε στο γράμμα σας ήταν ώραιότατο κατά τη γνώμη μας και πολύ καλά και συγκινη-τικά γραμμένο. Δεν σάς επιβάλλουμε την γνώμη μας, αλλά πάντως αυτή είναι. Η διεύθυνσις του κ. Λάσκου είναι: «Κον Ό-ρέστην Λάσκον, Έλευσίνα». Έπέστρεψς άπό την Αίγυπτο. Γράψατέ μας τί άλλες πληροφορίες θέλετε και θά φροντίσωμε να σάς εξυπηρετήσωμε.

Νίκον Κρίνην. Οι α'Ανοιξιάνι-κοι καύμοι καλοί στο πρώτο και τρίτο τετράστιχο. Τα άλλα δύο άδύνατα. Γενι-κά, το ποίημα φαίνεται έπηρεασμένο ά-πό τον Καρυωτάκη.

Γ. άννην Άθηνάιον. Άν δεν σάς έχωμε άποντήση έως τώρα, θά πῆ ότι δεν λάβαμε το πεζό σας. Νομίζουμε όμως ότι σάς άπαντήσαμε σ' ένα από τα τελευταία φύλλα μας.

Π. Εύστρατίου. Καλές οι «Φω-νές», εκτός του τελευταίου στίχου αμά δεν ξέρω τί μοιάζει, που χαλά κατά τη γνώμη μας το ποίημα. Διορθώστε τον και ξαναστείλτε το.

Σπύρον Θαλλήταν. Κρατούμε το «Όρκοι και χαρές» και θά το δημο-σιεύσωμε με τη σειρά του. Τα άλλα κα-τώτερα. Οι προτάσεις σας διεβιάσθησαν στους άρμόδιους. Ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας.

Κ. Ι. Χ. Κοινό το θέμα και όχι καλά ψυχολογημένο. Στείλτε μας κάτι, γιατί το γράψιμό σας είναι άρκετά σπρωτό.

Έμμανουήλ Σόφιο. Δυπηθή-καμε πολύ που μάς γράφετε ότι το πεζό «Κλάψε και μην έλπιζεις», το όποϊον ε-δημοσιεύθη στην «Έβδομάδα» με την ύ-πογραφή Σοφία Σ. Πιλαφιτζῆ, άνηκε σε σάς και είχε δημοσιευθῆ σε άλλο περιο-δικό. Δεν μάς μένει, παρά ν' άπρκλείσω-μεν την λογοκλήπον δεσπονίδα άπό την «Σελίδα συνεργασίας συνδρομητών».

«Έβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517 Έκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαδιέρου 12

Άρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίας 17

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Έτησια έσωτερικού δρ. 250
Έξάμηνος » 125
Έτησια έξωτερικού Λίραι 1.10
» Αμερικῆς Δολάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Παπαστράτου 10 Σ) μὲς Έγρητοῦ)

Τα άποστέλλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύόμενα και μη, δεν έπι-στρέφονται.

Α. Α. Συμφωνούμε πληρέστατα με το χαριτωμένο γράμμα σας.

Κώσταν Άγέρην. Έγκρίνεται το «Ρωμαντικό» και θά δημοσιευθῆ με τη σειρά του. Πολύ ευχαρίστως θά σάς δοῦμε στα γραφεία μας.

Δημήτρον Γραντήν. Η «Κη-δεία» άρκετά καλή, για πρωτόλειο μάλι-

Τό άπολέηεσμα:ώραίο πρόσωπο

Ωμορφιά σημαίνει άποτέλεσμα. Ένα τρυφερό, καθαρό πρό-σωπο προκαλεί παντού τον θαυμάσμό και σάς δίδει το εύχα-ριστο συναίσθημα της ώραιας εμφάνισης. Η συνταγή γι' αυτό είναι άπλή: Σ' ένα κομμάτι θαμβάκι στάζετε μερικές σταγόνες Λοσιόν Πρόσωπου Σερκ και καθαρίζετε καθημερι-νώς το πρόσωπό σας. Θά το άπαλλάξετε από τις άκα-θαρσίες και τὰ μπιμπικία όρστικά και θ' άποκτήσετε μιά όγιά και φρέσκια έπιδερμίδα. Φιάλι άρχ. 35.-, 55.-, 90.-, και 175.- Άντιποι: Οίκος Μαγκριώτη.

Scherk
Face
Lotion

στα πολύ καλή, αλλά δεν μπορούμε, δυστυχώς, να την δημοσιεύσουμε, γιατί ωρισμένες της εκφράσεις είναι πολύ τολμηρές για το περιοδικό μας. "Αν έλειπε ο χαρακτηρισμός εκείνος (του επαγγέλματος) θα την δημοσιεύαμε. Το «Για σένα» καλύτερο. Πολύ κοινό. Στείλτε μας κάτι άλλο. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστούμε.

Χρόνη Κωνηγό. Έγκρίνονται τ' «Ανοιξιάτικα Νερά» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Το «Ακάνθινο Στεφάνι» αδόλοτο και χωρίς μουσικότητα στο στίχο. Μην βιάζεστε.

Πικραμένα Χείλη. Μ' ευχαρίστηση ξαναδιαβάσαμε ύστερα από τόσον καιρό το έμμετρο γράμμα/ σας και το δημοσιεύουμε, εδώ για να διασκεδάσουν λίγο και οι αναγνώστες μας:

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Έδω είμαι! δεν έφυγα
δεν πήγα σε ταξίδι,
αλλά αν ζωής δεν έτυχε
σμερτα να σ' ερωτώ,
ήταν που με θυμάσαστε
και πήγα... ν' αρώ ξύδι
να πιω να ξεθυμώσω:

Τώρα που τόπια και γυρνώ,
—σάν πέρασ' ο θυμός μου—
πες μου το, φίλη «Εβδομάδα»
και δεν θα σου κοστίσει
και δόλωσέ μου καθάρι
ό επανερχομαι
θα σε δυσχερστήσει;

Τώρα που ξαναγύρισα,
και με ξαναταπώσατε,
δεν διαπιστώσατε
που είμαι στο ίδιο γάλι,
πάλι τα ίδια θ' άγωμε
θα με ξαναθυμάστε
να πιω ξύδι και πάλι!

"Αν ναι, μίαν παράκληση
τα «πικραμένα χείλη»
στην «Εβδομάδα» κάνουν
και θέλουν να πιστεύσουν,
πως θα γουν μίαν απάντηση
στην «Μεταξύ σας» στήλη,
για να το προσηυθούν.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευταία μοντέλλα με τις κάτωθι τιμές:
18 Καράτ. το ξεύρος δρχ. 850

14	»	»	»	700
12	»	»	»	650
10	»	»	»	600
8	»	»	»	500
6	»	»	»	425

Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελευταία και ήγυμνην επισκευή ώρολογίων διά 3 έτη. Έξαιρετική ειδικότης διά επισκευή ώρολογίων αμερικανικών Γόλθαμ. Έλτζη. Έλλινόις, Ζενίθ, Ωμέγος. Λονζίν. Επίσης αφίγησαν τα τελευταία μοντέλλα δι' ανδρικά δακτυλίδια Σιάτο.

ΝΙΚ ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρά την Ομόνοια και Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

πράγματα ο σοβαρός διηγηματογράφος. Ο ποιητής όμως δεν θα ενδιέφερετο για τόσες λεπτομέρειες. Την ποιήση ενδιαφέρουν τα αισθήματα του πάθος και του πόνου. Θα μάς δίνει λοιπόν ο ποιητής τον πόνο του άτυχου κ. Αντωνάκη, που χάρις εις τας συστάσεις του φίλου του χάνει την κόρη των όνειρων του. Έτσι περίπου θα έθρηνησε, κατά τον ποιητή ο κ. Αντωνάκης:

Ουρανία!
Άγεχτίμητη κι' ανέγγιχτη παρθένα,
ώϊμένα!
Γιατρικό στόν πόνο μου κανένα
δεν βρίσκω ως συλλογίμαι τη ματιά σου

τά φίλιά σου
την λαλιά σου
τά μαλλιά σου
την μιλιά σου
άνεμοι σαρώσαν τ' όνειρά μου!
"Εκλαψες έσύ
κλαίω κι' εγώ με τη σειρά μου...
Κλαίω, Ουρανία μου, στοχάσου,
γιατί έχασα εσένα
και μαζί σου, ώϊμένα!

Έχασα την κόρα του μπαμπά σου!
Απάνω κάτω τέτοιο θα ήταν το ποίημα. Ο γάμος όμως το παρόν ούτε θεα-

τρικός συγγραφέας είναι, ούτε διηγηματογράφος δυνατός, ούτε ποιητής. Πρακτικογράφος ταπεινός, τα πρακτικά του δικαστηρίου θα μεταδώσει:

—Έλα εδώ έσύ!
—Κόριε δικαστά...
—Γιατί το έπετ'έθης;
—Γιατί με κατέστρεψε ο άτιμος. Μ' άφάνισε ο αφιλότιμος. Γιατί μ' εκάρφωσε! Άγαπούσα ένα κορίτσι, κ. πρόεδρε. Την είδα Ουρανία, κόρη του εμπόρου κ. Πασθάνη. Με άγαπάει και εκείνη. Τά έμαθα ο πατέρας ότι τα πράγματα ήταν σοβαρά και ήθελε πληροφορίες άκριτοις. Με ήξερε λιγάκι. "Ηξερε όμως περισσότερο ένα φίλο μου, δέθεν φίλο μου, το υποκείμενο αυτό. Κι' αυτός με κάρφωσε. Έτσι όταν πήγα να ζητήσω την κοπέλλα μ' έδιωξε ο πατέρας της. Τί συμβαίνει, τί συμβαίνει, έφαγα τον κόμο κι' έμαθα.
—Τί λένε;
—Ό,τι φαντασθήτε. Τόν είχα άχτι. Και τώρα που τον είδα τον παληάνθρωπο δεν μπόρεσα να κρατηθώ. Κάντε με ό,τι θέλετε. Περισσότερο κακό άπ' ό,τι μου έκανε αυτός, είναι άδύνατον να μου κάνη άνθρωπος.

Και πράγματι. Τί ήταν δέκα μέρες κράτησι έναντι της καταστροφής που του προξένησε ο άσπονδός του φίλος;

Δ. ΨΑΘΑΣ

Κυρία μου.

... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είναι παρεσκευασμένη
επιστημονικώς, είναι
έγκεκριμένη παρά του
Ανωτάτου Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθή εις τας
Έλληνικας Έκθέσεις και εις
την Έκθεσιν των Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θα σάς βεβαιώσουν για
τα καλά αποτελέσματα, που θα έχετε,
όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας την
..... κρέμα αυτή.

Ζητείτε επίμονως από τον όρματοπώλην σας
«ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ» και μη αγοράζετε διάφορες
άλλες μάρκες, που μπορούν να σας χαλάσουν
..... το δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ **Canal**

Η Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ πωλείται
μόνον εις έσφραγισμένα βαζάκια και σωληνάκια.
Χύμα δεν υπάρχει.

ΑΛΛΑΠΑΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Κυρία Σοφία Μ. Έκ παραδρομής τυπογραφικής ή απάντησης εις την επιστολήν σας, έδημοσιεύθη στο προηγούμενον φύλλον χωρίς την συνταγή της λοσιόν. Σας ζητούμε συγγνώμην γι' αυτό και θα σας ξαναδώσουμε πλήρη την απάντησή. Με ένα τρίγυνο γάντι ή με μια ειδική βούρσα που πωλούν στα ειδικά καταστήματα καλλυντικών για τον καθαρισμό του σώματος, βρεγμένη με την ακόλουθη λοσιόνη

Eau de vie alcoolé	60 gr.
Eau d' Hamamelis veritable	60 »
Alun	15 »

να κάνετε φριζιόν καθημερινώς των μαστών με κυκλικές κινήσεις και με κατεύθυνση εκ των κάτω (θηλή) προς τα άνω (ρίξα). Ουδέποτε αντιστρέφως. Μετά την φριζιόν αυτήν να πουράρετε με τάλκ. Επίσης να εκθέτετε στον ήλιον το

στην σας, όταν έχετε την ευκαιρία να πέφτε στο δωμάτιόν σας, άρχίζοντας από 2 λεπτά καθημερινώς και φθίνοντας στα 10 λεπτά. Με την ύπομονή θα ήθετε άρκετη βελτίωση του αντιαιθητικού έλαττώματός σας. Έστερα τουλάχιστον από 2 μήνας θα ήθετε τα σημαντικά αποτελέσματα. Για τα κύττα, θα ήθετε βελτίωση, αγοράζοντας από το φαρμακείον Μπακάκου τα ειδικά ελαστικά του SCOLL. "Αν είσθε άρθρική, χρειάζονται και ιαματικά λουτρά, για τα όποια θα σας συμβουλευση ο κουράντης γιατρός σας, που γνωρίζει τον οργανισμόν σας.

"Αχθος Άροούρης. Σας ευχαριστώ για τα τόσον καλά λόγια σας και για την έμπιστοσύνην σας στις συμβουλές μας. Αυτόν άκριβώς τον σκοπό έχουν τα εκλαϊκευτικά άρθρα του κ. Λαδά. Να διαδηλούν τα απόλυτως άναγκαία και χρήσιμα για την διατήρηση της όμορφας, ή όποια παίζει τον σημαντικότερο ρόλο στη ζωή της γυναίκας. Την επιστολήν σας την έδιάβασε ο κ. Λαδάς — όπως άλλωστε και όλες γενικώς τις επιστολές που τον άφορούν — και όσον μέν

άφορα την κατάσταση της περιόδου σας συμβουλευέι να εξετασθήτε χωρίς άναβολή από ένα καλόν γυναικολόγο. Οι στάλες δεν θεραπεύουν το κακό, αλλά πώς σταματούν τις αιμορραγίες. Πρέπει να κυπηθώ ριζικά το κακό που τις προκαλεί. Γι' αυτό πρέπει από παντός να βεβαιωθεί ή αίτια των αιμορραγιών. Μήπως έφείλεται σε πάθηση της μήτρας (πολύπους, ίνωμα κ.λπ.) "Αν δεν ύπάρχει τίποτα τέτοιο, τότε με μερικές όρμόνες, τας όποιες θα πάρετε δι' ένεσεων ή έσωτερικώς θα διακανονισθώ απόλυτα ή περίοδός σας, εις την άταξίαν της όποιες έφείλεται ο πρόωρος μαρasmus του προσώπου και τ' άλλα που μου γράφετε. "Αν όμως ύπάρξη κανένα μηχανικό αίτιον, χρειάζεται έγχείρησις. Πόντως, γράψτε μας το αποτέλεσμα της εξέτασως και θα σας συμβουλευώμεν για την όμορρο-θεραπεία. "Οπωσδήποτε ή κατάσταση αυτή πρέπει να ρυθμισθώ ριζικά κι' όχι μ' έπιπολαιότητα. "Η τριχόπτωσης γενικώς που παρατηρείται, ή υπερουαισθησία και ή νευρικότης, όλα, έφείλονται στις αιμορραγίες. Μετά την κανονική και πρόπουσαν θεραπεία, όλα θα περάσουν, υήν άπελπίστε. Θα σας βοηθήσουμε όπως πρέπει. "Η πούδρα σας καλή. Επίσης το πρωί μετά το πλύσιμο μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο με την κάτωθι λοσιόν περνάτε ελαφρώς το πρόσωπο:

Alcool blanche camphré	30 gr.
Tenture de benjoin	15 »
Eau de coogne	60 »
Eau distillée	100 »

Πρό δέ της πούδρας την εξής λοσιόν, την όποιαν θα χρησιμοποιήτε προς το παρόν και για το βραδυό καθαρίσμα:

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d' oranges	50 »
Borax	10 »

Θα σας καθάρη και τους λεκέδες συγχρόνως. Μετά την εξέταση ξαναγράψτε μου.

Μαριτάναν. Το πηγάδιο νερό είναι σκληρό για τα μαλλιά κι' ιδιαιτέρως άποξηραίνει και καταστρέφει την αντηρότητα της επιδερμίδος. "Ωστε, έφ' όσον μένετε εκεί, να κάνετε κάθε βράδυ μια ελαφρά φριζιόν της κεφαλής με το κάτωθι φάρμακο:

Eau de cologne	100 gr.
Glycerine	15 »
Teint. de cantharides	1 »
Teint de jaborandi	50 »
Teint de panama	10 »

Σαμπόνισμα μόνον κάθε δεκαπέντε μέρες με καλό σαμπουνάκι.

Γ. Ε. Δελήγ. Ένταυθα. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Ο κ. Λαδάς δέχεται Σόλωνος 40, 41—1 και 5 1)2—8. Να του πητε το ψευδώνυμόν σας και θα σας δειχθώ πολύ ευχαρίστως δωρεάν.

Απογοητευμένην. Καθώς καταλαβαίνετε, δεν μπορώ να επεκταθώ σε λεπτομέρειες λόγω της φύσεως του ζητήματος. Προκειμένου περί κακής συνήθειας των περισσότερων, ή όποια μετά καιρόν καταντ' πλέον επίβεβλημένη ανάγκη. Για ν' άποφραθώ όριστικώς ο κ. Λαδάς, χρειάζεται εξέταση και λεπτομερές ιστορικόν των συχνών παρουσιαζόμενων συμπτωμάτων, τα όποια κι' έπιμα-

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

Χιλιάδες όδοντοϊατρών συνιστούν την Κολυνός για τα παιδιά.

Οι λεπτοί όδόντες και τα λεπτά ούλα των παιδιών έχουν ανάγκην από μαλακόν υγιές, αντισηπτικόν καθαρίσμα, το όποϊον δίδει ή ΚΟΛΥΝΟΣ. Ίδού ο λόγος δι' όν όποϊόντην συνιστούν οι όδοντοϊατροί. Τα παιδιά άγατούν την ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγω της

ευχαρίστου και όροσιστικής γεύσεώς της. Συνήθισατε τα παιδιά όας εις το να καθαρίζουν τους όδόντας των, νύκτα, μέρα. Θα προστατεύετε τα ούλα των και το σμάλτο των όδόντων των και έτσι θα διατηρείται το στόμα των άρωματισμένον και καθαρόν.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ

τυρούν τον τυχόν υπάρχοντα εκφυλισμό των νευρικών κέντρων. Πάντως, υπάρχει τρόπος τελείας θεραπείας. Δεν πρέπει ν' απελπίζεσθε. "Ωστε αν είσθε εδώ, νά πάτε στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) 10 — 1 και 5 1) — 8, ο οποίος, άμα του πήτε το ψευδώνυμό σας, θά σας εξετάσει δωρεάν και θά σας συμβουλευθεί τι πρέπει νά κάνετε για ν' αποφύγετε τις μετέπειτα τρομερές συνέπειες. Είναι άλλωστε τόσοσιν κοινά και ανθρώπινα τὰ πράγματα αυτά, ώστε δεν χρειάζεται έντροπή. "Αν δέν είσθε εδώ, γράψτε υπό ποίον όνομα είς τὸ Πόστ-Ρεστάντ του μέρους σας θέλετε νά λάβετε λεπτομερή κι' ιδιαίτερα απάντηση, αφού πρὶν απαντήσετε σεις λεπτομερώς ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων σας, πού καθίστανται αναγκαία γιὰ τὸν κανονισμὸ τῆς τακτικῆς

πού πρέπει ν' ακολουθήσετε. "Η ἐπιθυμία μας είναι νά σας βοηθήσωμε ὅσον τὸ δυνατό ἀποτελεσματικά. "Ερριέτταν, "Ιωάννα. Σας ευχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ γιὰ τὴν δικαίαν ἄλλωστε ἐμπιστοσύνην σας. "Όσον ἀφορᾷ τὸ στήθος, θ' ακολουθήσετε πρὸς τὸ παρὸν τῆς ἐξῆς τακτικῆς: Θὰ παίρνετε ἐσωτερικῶς ἓνα χάπι τὸ μεσημέρι κι' ἄλλο ἓνα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τὰ κάτωθι:

Extrait mou N. Vomique 0,01 cent.
phosphate de chaux 0,10 >
Arsen. de soude 0,01 >
Extrait galega 0,20 >
pour un pillule D No 8J.

Μασσάζ καθημερινῶς με κυκλικὲς κινήσεις καὶ με κατεύθυνση ἐκ τῶν ἄνω

πρὸς τὰ κάτω με καλὸ ἀμυγδαλόλαδο. Μὲ τὸ ἴδιο νά κάνετε μασσάζ καθημερινῶς καὶ στὰ μέρη τῶν ραβδώσεων πού σχηματίζονται στὴν κοιλία ἀπὸ τοὺς τοκετούς. Κάπως θά βελτιωθοῦν. Νά χρησιμοποιήτε γιὰ τὸ πρόσωπο μόνο ἄσπρᾶδι. Οὐδέποτε κόκκο. Νά ξεμακιγιάρεσθε μὲ τὴν καλλιτέρα κρέμα με τὴν ὁποίαν κάθε βράδυ ἀλείφετε ἑλαφρὰ τὸ πρόσωπο καὶ κατόπιν ἀμέσως τὴν σκουπίζετε με βαμβάκι:

Huile d'amandes douces 12 gr.
Beurre de cacao 2 >
Cire blanche 0,50 cent.
Eau de rose 2 gr.
Savon fine rapé 1 >

Μετὰ δέμητον μου ξαναγράψετε γιὰ νά συνεχίσωμε γιὰ τὸ πρόσωπο. Θύμον "Αλκην. "Αλλη εἶναι ἡ

Ἡ καλύτερα προσύλαξη ἀπὸ τὰ ἔγμαυματὰ τοῦ ἡλίου καὶ σποττίξ δροσερόν, ὑγιὲς δέρμα με NIVEA

"Όποιος κάνει συχνὲς ἐντριβὲς με κρέμα NIVEA μπορεῖ νά περιφέρεται στὸν ἥλιο, χωρὶς νά φοβάται ὅτι θά πάθῃ ἔγκαυμα. Μπορεῖ νά χρησιμοποιηθῇ ἐπίσης τὸ λάδι NIVEA, τὸ ὁποῖον, μάλιστα, εἶναι καὶ πῶς εὐχρηστο. Καὶ τὰ δύο προϊόντα, δηλ. ἡ κρέμα NIVEA καὶ τὸ λάδι NIVEA, προλαμβάνουν τὴν ξήρανση τοῦ δέρματος, τρέφουν καὶ δυναμώνουν τὸ δέρμα καὶ ἔτσι παραμένει μαλακὸν ὡς θελοῦδο καὶ νεανικόν. "Η NIVEA δέν περιέχει θλαθεράς χημικὰς οὐσίας.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία & μυροπωλεῖα
Τὸ μικρὸ κῦτίον δραχ. 8,50, τὸ μεσαῖον δραχ. 15, τὸ μεγάλον δραχ. 30.

**NIVEA
CREME**

Savon noir rapé 30 gr.
Carbonate de soude 60 >
Essence de lavande X gouttes
Eau chaude 2 litre

Δέν υπάρχει εἰδικὸ φάρμακο γιὰ νά μεγαλύνουν οἱ βλεφαρίδες. Αὐτὰ εἶναι μόνον ρεχλάμες. "Αρκεῖ νά τις ἀλείφετε κάθε βράδυ μ' ἐλάχιστο λάδι τῆς βαζελίνης, γιὰ νά διατηροῦνται μαλακὲς καὶ νά μὴ σκιάζουν. Δι' ὅτι ἄλλο θελήσετε εἰμεθα στὴν διάθεσή σας.

Δερμοφυλίτη ἢ προσφυλακτικὴ τῶν ἐγκαυμάτων καὶ ἄλλῃ ἢ θεραπευτικῇ. "Ωστε σεις θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν κ. Λήτον (Σταδίου 13) τὴν προσφυλακτικὴν. Μ' αὐτὴν θ' ἀλείφετε τὸ σῶμα σας. "Επίσης καὶ στὸ πρόσωπο μπορεῖτε νά τὴν μεταχειρισθῆτε. Νομίζω ὅτι ἔχει μόνον 20 δραχ. ἢ φιάλη. "Ο κ. Λαδάς ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν 4 Αὐγούστου. "Ωστε πηγαίνετε γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα, ἀλλὰ χωρὶς ἀναβολῆς. Τὰς ἀναλύσεις καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔχει ὁ ἴδιος. Δέχεται 10 1)2—1 καὶ 5 1)2—8. "Η ἐξέτασις ἀπέδωκε θετικῇ. "Ωστε...

Νέο πανδρεμὲν ν. "Ελπίζω ὅτι θὰ γίνεταί πιά τακτικὴ μας ἀναγνώστρια. Γιὰ νά μαλακώσουν τὰ μαλλιά σας νά τὰ λούζετε με σαποῦνι, ἀλλὰ με τὸ κάτωθι ὑγρὸ. Μ' αὐτὸ οἰχόντας σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ λίγο σὰ μαλλιά σας καὶ τρίβοντάς τα θὰ κάνετε μὲ πολὺ πηκτὴ σαποῦνάδα. "Υστερὰ τὰ ξεβγάζετε μ' ἄφθονο νερό. Θὰ γίνουν μαλακὰ σὰν μετὰξί. Καθαρίζουν καὶ τονώνονται συγχρόνως. "Η ποσότης αὐτὴ ἀρκεῖ γιὰ 30 περίπου λουσίματα. Θὰ λούζεσθε μὲ φορὰ τὴν ἐβδομάδα.

Μόνον ἡ

**Πούδρα ἀντέχει
εἰσαυτὴν
τὴν δοκιμὴν**

Χρῶμα «μάτ» καθαρὸ καὶ γοητευτικὸ ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρωῒ μέχρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Δέν ἔχετε ἀνάγκη νά ξαναπουδραρισθῆτε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἡγυρημένα ἀποτελέσματα με τὴν νέαν ἀεροποιημένην πούδραν. "Ο ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποίησης εἶναι ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς Παρισινοῦ χημικοῦ. Μόνον ἑλαφρὰ πούδρα, ὅπως ὁ ἀέρας, συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν. "Ετσι ἐπιτυγχάνεται μίᾳ πούδρᾳ δέκα φορὰς λεπτοτέρα καὶ ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὰς συνήθεις. Αὐτὴ ἡ μέθοδος χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν. "Ιδοῦ διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν ἐξαπλοῦται τόσοσιν κανονικὰ καὶ ὁμοιομορφῶς καλύπτοντας τὴν ἐπιδερμίδα με ἓνα σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὥραιότητος, διατὶ δίδει μίαν ὥραιό-

τητα φαινομενικῶς φυσικὴν, τόσοσιν διάφορον εἰς ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας παλαιᾶς μόδας, αἱ ὁποῖαι (διδόν τὴν ἐντύπωσιν φτιασιδώματος. "Η πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ τόσοσιν πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὥστε νά εἶναι τώρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα πού κρατᾷ 8 ὥρας. "Απαλάττεσθε ἀπὸ τὴν λιπαρὰν ἐπιδερμίδα, ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ ἀποκτᾶτε ἓνα εὐγενικὸ μάτ χρῶμα, πού δέν τὸ χαλά οὔτε ὁ ἀέρας, οὔτε ἡ βροχὴ ἢ ἡ ἐφίδρωσις.

γίνεται 5 φορὲς ἀπὸ τὸ κάθε μέρος, δηλ. πέφτοντας πλαγίως δεξιὰ κι' ἀριστερά. Αἱ κινήσεις θὰ γίνωνται σιγὰ-σιγὰ κι' ὀχι βιαίως. Πρὶν βάλετε τὴν κάλσα τὴν ὁποῖαν μπορεῖ νά κρατῆτε ἐπὶ 4 ὥρες ἀκόμη ν' ἀλείφετε τὸ μέρος με λίγο φρέσκο καὶ ωπὸ γάλα. Γιατί, ὁποιαδήποτε τονωτικὴ κρέμα κι' ἂν σας γράψω, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκεῖ δέν θὰ σας τὴν φτιάξουν.

Ε. Μ. "Αργος. Μὲ τὸ σκέτο οἶνό-πνευμα θὰ κάνετε ἔκζεμα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς. Τὴν τακτικὴν πού σας γράφω πρέπει νά ἐξακολουθήσετε τακτικῶς ἐπὶ τρίμηνο καὶ τότε θὰ δῆτε τὰ καλὰ ἀποτελέσματα. Κάθε βράδυ λοιπὸν με ὀλίγο ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακο νά κάνετε ἓνα ἑλαφρὸ μασσάζ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς:

Acide acetique 2,50 gr.
Chlorhydrosulfate de quinine 1 >
Teint. de romarin 35 >
Teint. de jaborandi 85 >
Alcool à 50° 130 >
Ether sulfurique 20 >

Μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα λούσιμο με καλὸ κατραμοσάπουνο. Γιὰ τὸ πρόσωπό σας μετὰ τὸ πρωῒν πλύσιμο καὶ μετὰ τὸ ξύρισμα ἐπάλειψτε μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool camphré 30 gr.
Teinture de benzoin 15 >
Eau de cologne 60 >
Eau distillée 90 >

Γιὰ τὴν δυσοσμία τοῦ στόματος νά πλένετε τὸ στόμα σας με ὀδοντόπαστα Birlant καὶ νά εἰσθε τακτικὸς στὶς κενώσεις.

"Αραβὰ. Κάθε βράδυ, μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν νά περνάτε τὰ μέρη τῶν σφυριῶν:

Sublimé 0,10
Resorcine 1 gr.
Alcool 100 >
Chloral 2 >

Μετὰ ἓνα πέταρτο δι' τῆς ὥρας ἀλείφετε τὰ σφυράκια με τὴν κάτωθι ἀλοιφή:

Camphré 0,10
Acide salicylique 0,10 >
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline 4 >
Lanoline 2 >

Ν' ἀποφεύγετε τὰ οἶνοπνευματώδη, σάλτσες κι' ἄλκυρὰ ἐν γένει.

"Αδίκημ ἐν ν. (Θεσ) ν' ἔχῃ ν. Καλὴ μου φίλη, ἐδιάβασα κι' ἐξαναδιάβασα τὸ γεμᾶτο ἀπελπισίας καὶ πόνο γράμμα σας, ὅπως καὶ ὁ κ. Λαδάς. Δυστυχῶς, χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση γιὰ τὸ τόσοσιν λεπτὸ ζήτημα σου δέν μπορεῖ ν' ἀποφανθῇ μετὰ βεβαιότητος. "Εγὼ γίνεαι κακὴ πόρῳς τοῦ ὅστω ἡ λείπει ἓνα μέρος τοῦ; "Υπάρχει οὐλὴ μεγάλη τῶν μαλακῶν μορίων τοῦ δέρματος; Πάρε-σις τοῦ προσωπικοῦ νεύρου ἢ ὄχι; Αὐτὰ ὅλα μόνον μίᾳ λεπτομεροῦς ἐξέτασιν καὶ ἀκτινολογικῇ μπορεῖ ὅστω ἀπὸ τόσα χρόνια νά διαλευκάνῃ καὶ τότε μόνο εἶναι δυνατόν καὶ μετὰ βεβαιότητος ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἐπιτυχούς ἐκθάσεως μιᾶς πλαστικῆς ἐγγειρήσεως. Μὲ ἡλεκτρισμὸς κ.τ.λ. πού γράφετε εἶναι ἀδύνατο νά ἐπανορθωθοῦν τέτοιες βλάβες.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΑΤΡΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ο παθολόγος Ιατρός της «Εβδομάδας» δέχεται τους αναγνώστας μας καθημερινώς πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν ἀπὸ τῆς 4 1/2—7 1/2 εἰς τὸ Ιατρεῖον τοῦ Μιλτιάδου 11. Οἱ θέλοντες ἰδιαίτερον ἀπάντησιν ν' ἀποστέλλουν δι' ἐπιταγῆς εἰς τὴν «Εβδομάδα» ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἰατροῦ τῆς «Εβδομάδος». δρ. 50.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ιατροῦ οἱ ἀποδεδειγμένως ἀναγνώσται μας γίνονται δεκτοὶ ἀπολύτως δωρεάν.

Ραγισμένην Καρδιάν. Πολλὴ καλὴ ἢ σκέψις σας τοῦ νὰ θέλετε νὰ πάρετε μιὰ συμβουλὴ γιὰ ἓνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα ποὺ νομίζετε ὅτι θὰ ἔχη ἀντικτυπον εἰς τὴν μετέπειτα ζωὴν σας. Τὸ ὀρθοδιάγραμμα τὸ ὁποῖον ἐστείλατε δὲν εἶναι καὶ τόσο δυσμενὲς ὅσο τὸ νομίζετε. Σήμερον πᾶς ἐπαυσαν νὰ λαχύουν οἱ παλῆς θεωρίαι γιὰ τὴν πάθησιν αὐτὴν ὅτι ἀποκλείει τὸ δικαίωμα νὰ κάνετε αὐτὸ τὸ ὁποῖον σκέπτεσθε. Μόνον ἓνα ζήτημα πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἀποφευχθῇ: τὸ ζήτημα τῶν παιδιῶν κι' αὐτὸ ὅχι σ' ὅλας τὰς περιπτώσεις· πάντως καλὸν εἶνε νὰ τὰ ἀποφύγετε. Ἴσως βέβαια πῆτε ὅτι τότε ποῦς ὁ προσορισμὸς τοῦ γάμου ὁταν τοῦ στερεώσετε ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερά του θέλητρα, βέβαια ἀλλὰ «μεταξὺ δύο κακῶν τὸ μὴ γείρον βέλτιστον». Τέλος ἄλλη μιὰ συμβουλὴ: Πότε-πότε νὰ παίρνετε καὶ κανένα καρδιοτονωτικὸν ἢ Κορμίνην Σίμπα ἢ Καρδιαζόλ. Ὡστε μὴ ἀμφισβᾶλlete ὅτι πλὴν ἀπεικταίου τινός, ὅλα θὰ πᾶν κατ' εὐχὴν.

Φ. Χ' Ψ. Ω. Θεσ/νίκη. Ὁμολογῶ ὅτι μοῦ κάμνει κατάπληξιν ἡ διάγνωσις ποὺ γράφετε. Σεῖς μᾶλλον θὰ τὴν κατασκεύασατε μετὰ τὴν φαντασίαν σας. Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι τόσο συνηθισμένον, σχεδὸν φυσιολογικὸν μὲ μόνην τὴν διαφορὰ ὅτι ἄλλοτε μὲν εἶναι ἐλάχιστα ἄλλοτε δὲ ἀφθονα καὶ ὅταν εἶναι τὸ δεύτερον ὀφείλεται μᾶλλον σὲ μιὰν ἀδυναμία τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ ἡ ὁποία θανάσιμα μπορεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ χωρὶς νὰ καταφύγῃς στὰ μέσα ποὺ ὁπως καὶ μόνη σου γράφεις θέλεις νὰ ἀποφύγῃς. Πάρτε λοιπὸν Φυτίνην Σίμπα καὶ παίρνετε τοιαύτην ἡμέραν. Ἐπίσης θὰ πάρετε progynon bregéa Schering τῶν 1000 καὶ θὰ παίρνετε ἐπὶ ἓνα τρίμηνον κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον. Τρεῖς ἡμέρες μετὰ καὶ θὰ σταματᾶτε 3—4 ἡμέρας. Πρὸ καὶ κατὰ δὲν θὰ παίρνετε δύο τὴν ἡμέραν. Πιστεύω ὅτι καταλάβετε τὸν τρόπον τῆς λήψεως.

Ἀφοῦ δὲ περάσῃ τὸ τρίμηνον τότε μοῦ ξαναγράψετε τὴν κατάστασιν. Πάντως νὰ εἰσθε βεβαία ὅτι θὰ ἀπαλλαγῇτε αὐτοῦ τοῦ δυσχερέστου.

Μάργων Ένταθα. Ζητᾶτε τὴν συμβουλὴν μου γιὰ μιὰ ἐξέταση αἵματος. Δὲν καθορίζετε ὅμως τί εἶδους ἀνάλυσιν θέλετε γιὰ τὸ αἷμα γίνονται τοῦ κόσμου αἱ ἐξετάσεις. Ἐγὼ λοιπὸν, ποιᾶν ἀπ' ὅλας νὰ μαντέψω ὅτι θέλετε; Ἀφοῦ

λοιπὸν ζητᾶτε τὴν συμβουλὴν μου σὰς λέγω τὸ ἑξῆς: Ἐπισκεφθῆτε με στὸ γραφεῖο μου τίς ὥρες ποὺ εὐρίσκωμαι ἐκεῖ, δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῇτε με τίποτ' ἀπολύτως καὶ ἀφοῦ δοῦμε τί συγκεκριμένως θέλετε τότε σὰς στέλλω σὲ εἰδικὸν μικροβιολόγον με σύστασιν καὶ κάμνετε τὴν δουλειά σας χωρὶς πολλὰ ἀσκοπα ἐξοδα.

Ἀπελπισμένον. Πόσο λυποῦμαι ὅταν βλέπω νὰ γράφουν νέοι μετὸς τὴν ἀπογοήτευσιν, πρᾶγμα ποὺ ἀσφαλῶς οὔτε ἡλικίας 70 ἐτῶν γέροι δὲν κάνουν. Γιατί ἀραγε αὐτὴ ἡ ἀπογοήτευσιν εἰς τὴν σημερινὴ νεολαία; Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σὰς ἔχει κυριεύσει; Σχεμάσατε ἀραγε τὸ ρητὸν ὅτι ἡ Νίκη στεφανώνει τοὺς ἀνδρείους. Ἄν αὐτὸ τὸ σκεπτόσαστε ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ γράφατε ἐτοί! Αὐτὸ ποὺ συνέβη σὲ σὰς δὲν εἶναι οὔτε πρωτόκουστο οὔτε κατὰ τὸ τελευταῖον. Εἶναι τὸ ψυχικὸ τραῦμα ποὺ σχεδὸν ὅλοι παθαίνουν κατὰ τὴν πρώτῃν ἐμφάνισιν τῶν ἀλλὰ δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα ὁργανικῆς βλάβης οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον ἂν ὅλοι ποὺ τὸ συνᾶσθάνθημεν αὐτὸν τὸν κλονισμὸν ἐκυριεύομεθα ἀπὸ τὴν ἀπαισιοδοξίαν αὐτήν. Ἀφῆστε λοιπὸν κατὰ μέρος αὐτὲς τίς σκέψεις· πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον ἓνα κυττὶν ἐνέσεις testoviron Schering τῶν 5 mg καὶ ἓνα τῶν 10 mg καὶ κάμετέ τας καὶ ἀφοῦ τελειώσουν τότε ἀρχίσατε τὴν πελοπορίαν με σθένος καὶ ὁρμὴν βέβαιος ὅτι θὰ φθάσατε ἀνετα στὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν χωρὶς καμμιὰν ἀπολύτως δυσκολίαν.

Κάβον. Γράφετε νὰ σὰς γράψω πόσο θὰ διαρκέσῃ ἡ θεραπεία, ἂν θὰ μείνῃ στάσιμος ἢ ἂν θὰ γίνετε καλὰ. Γιὰ ὅλα αὐτὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ μαντέψω τίποτ' ἀπολύτως εἶναι δουλειὰ τῶν θεραπόντων σας οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τὴν κατάστασιν. Ἐγὼ ὅμως πῶς θέλετε νὰ σὰς συμβουλέψω ἀφοῦ δὲν γνωρίζω τίποτ' ἀπ' αὐτά. Ὅπως ὅμως γράφετε ἡ κατάστασις ἐβελτιώθη σημαντικὰ καὶ

ἤδη φαίνεται πρὸς ἱασιν· χρειάζεται λοιπὸν ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ πρὸ πάντων γιὰ τὴν αὐτὴν οἱ καταστάσεις δὲν ὑποχωροῦν τόσο εὐκόλως. Ἀφῆστε λοιπὸν τὴν σκέψιν σας ἡρεμῇ καὶ ἀκολουθήσατε κατὰ γράμμα τὰς συμβουλὰς τοῦ θεράποντός σας ὅσο δὲ γιὰ τὸ τσιγάρο ἀποφεύγετε τὸ ἀφοῦ βλέπετε ὅτι σὰς πειράζει, γιὰ τὴν δὲν εἶναι ἐνδείξις τῆς πνευματικῆς καταστάσεώς σας ἐφόσον ὑπάρχουν φυματικοὶ οἱ ὁποῖοι ὅχι μόνον καπνίζουν ἀλλὰ καὶ κατάχρησιν κάμνουν ἀπλούστατα ὁ ὁργανισμὸς σας δὲν τὸ σπώνει.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Ἰουλίου μετὰ περὶ ἐχόμενα: 1) Οἱ ἀντιδραστικοὶ κατὰ τῆς προόδου. 2) Ὑπάρχει ἰδιαίτερα ψυχικὴ μνήμη. (Πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγγέλου Τανάγρα). 3) Τὰ ἐνστικτὰ τῶν Ψιττακοειδῶν. — Ἡ ἀναπαραγωγὴ τῆς παρθενίας. 4) Τηλεπαθητικὰ πειράματα Ἀθηνῶν—Βιέννης. 5) Τηλεπάθεια (τοῦ ναυάρχου κ. Α. Λόντου). Διόρασις (τῆς κ. Ι. Μπραγκού). (Ἀυτομόγιστος Κόπου), Ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοπροβολῆς (ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Σεργεντάνη—Χαρινὰ Κορήτης). Πωλεῖται μόνον εἰς τὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖα.

ΣΙΝΔΟΝΙΑ δρχ. 75 ἡμίλινα ἄζουρ δρχ. 125 χρωματιστὰ δρχ. 135, κουβέρτες πικὲ δρχ. 130, σεργίς φαγητοῦ δρχ. 285, μπουρνούζια, προσόψια παντὸς εἶδους. Γραφεῖον Θεσῶς 20 1ον πάτωμα.

ΟΙΚΟΣ ΒΑΖΑΙΟΥ

Γουνarikῶν καὶ γυναικείων φορε-

μάτων, Ταγιέρ, νυφικῶν.

Υπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κας Αὔρας

Ἐπιδιορθώσεις καὶ φύλαξις

ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Οἱ πελάται τοῦ Οἴκου Βαζαίου δὲ

μείνουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐκτέ-

λεσιν καὶ ἀπὸ τιμᾶς.

Εὐαγγελιστρίας 5

Τηλ. 29-159

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις
ἐπὶ ἀκρίτων Ραϊνγκεν

καὶ

ΠΙΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΟΠΩΣ ΤΑ ΑΝΘΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ

Όλοι αϊ σημερινάι γυναίκες έχουν μιὰ ωμορφιά φυσική, άπλη, ζωντανή :

ΜΙΑ ΔΡΟΣΙΑ ΕΑΡΙΝΗ

πού την όφειλουν στην Πούδρα COTY.

Διότι ή πούδρα COTY είναι τόσο έλαφρά και φίνα, ώστε νά γίνεται ένα σώμα με την έπιδερμίδα. Δέν κάνει τόπους, τόπους. Στρώνει και βαστά όσο καμμιά άλλη πούδρα στο πρόσωπο της γυναίκος και εκείνης ακόμη πού έπιδίδεται στα πιδό επίμονα και σκληρά. Sports.

Οι ζωντανοί νέοι χρωματισμοί της είναι τόσο έπισημογικά μελετημένοι, ώστε ή νεανική λάμψις πού δίδουν στο πρόσωπο νά είναι πάντα φυσική.

ΠΟΥΔΡΑ COTY

Εις 10 φημισμένους χρωματισμούς.
Και εις 3 νέους σκούρους.

Pêche - Noisette, Gitane.

COTY

